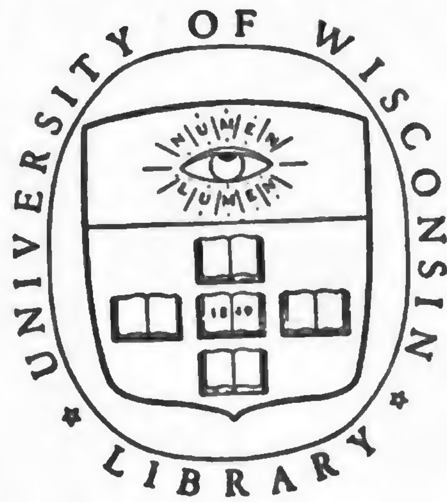
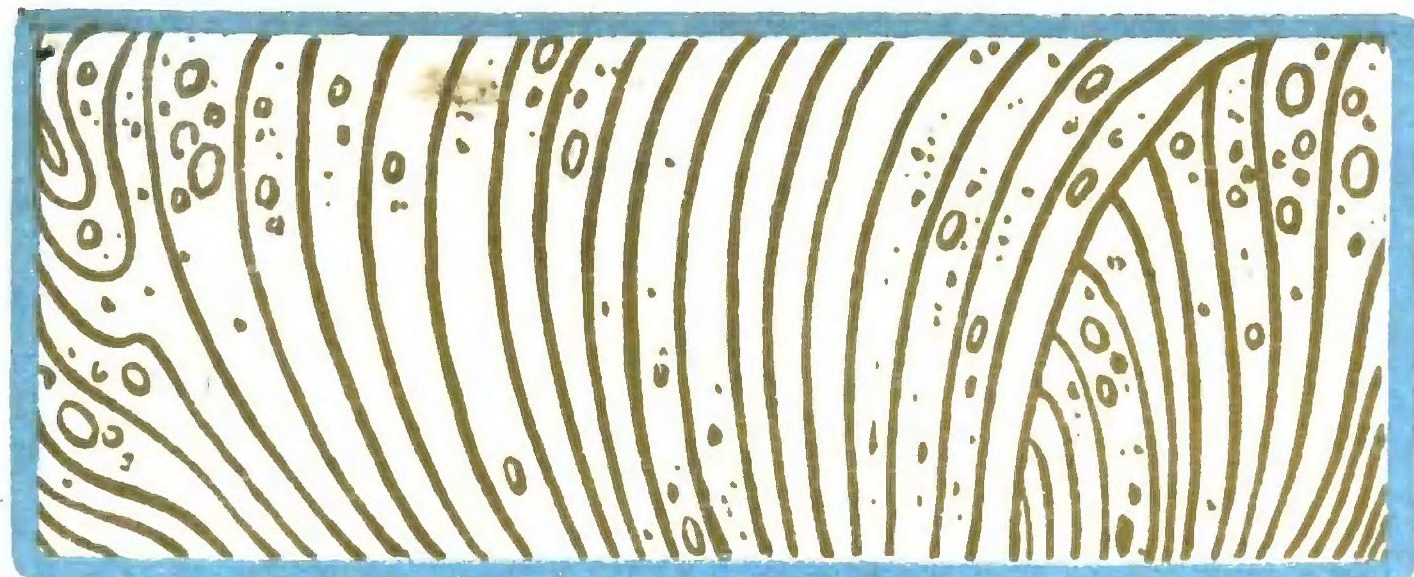

NC
UNIVERSITY OF WISCONSIN
NUMEN LUMEN
LIBRARY

HARALD KIDDE

LUFTSLOTTE

FK

GYLDENDALSKE BOGHANDEL • NORDISK FORLAG • KØBENHAVN 1904

HARALD KIDDE

LUFTSLOTTE

HARALD KIDDE
LUFTSLOTTE

UDGIVET PAA GYLDENDALSKE BOGHANDEL, NORDISK FORLAG I KØBENHAVN OG CHRISTIANIA, TRYKT I TOLV HUNDREDE OG HALVTREDS EKSEMPLARER I LANGKJÆRS BOGTRYKKERI, KØBENHAVN MDCCCCIV

„Jeg forbander dig, Drøm — ve over dig, jeg forbander dig!"

„Hvorfor forbander du mig, hvad har jeg gjort dig?"

„Bedraget mig har du — hvor *har* du gjort mig arm! hvad så jeg ikke i dit Spejl?"

„Hvad du så — dit eget Hjærtes gyldne Genskær så du."

„Menneskene så jeg — Livet og Jorden så jeg."

„Ja, dit eget Hjærtes Genskær så du."

„Men, Drøm — *var* Livet, *var* Menneskene således?"

„Således? — mit Spejl kan ikke lyve — kun give tilbage, hvad der gives."

„Drøm — var det da *mit* derinde? — — al den gyldne Rigdom — — — Drøm, hvor *har* du gjort mig rig!"

„Jeg ejer intet, jeg kan ikke gøre rig — kast dit Eje i min Tomhed og pluk det atter som Druer af mit Skød."

„O Drøm, du Skattefinder, hvor har du gjort mig rig, da du viste, hvor rig jeg var — Drøm, lad mig kysse dit frugtbare Skød — Drøm, tilgiv mig min Brøde."

Tilegnet Dr. phil. Valdemar Vedel
i hjærtelig Taknemlighed og Hengivenhed

INDHOLD

I

VED PARADISETS PORT

I

„Sankt Peder, luk mig ind“.
„Stands lidt. Sjæl, hvad har du gjort?“
„O tro mig, Sankt Peder, jeg har intet ondt gjort“.
„Jeg spørger dig ikke, hvad du ikke har gjort, jeg spørger: Sjæl, *hvad* har du gjort?“
„Sankt Peder . . . . .“

II

„Luk op, Sankt Peder!“
„Hvad vil du?“
„Ind i Paradis!“
„Er det til den Korsfæstede, du vil ind?“
„Ja, ind i hans Paradis!“
„Hvor er dit Kors? vis mig dine Naglegab“.
„Sankt Peder . . . . . .“
„Gå bort! her hører du ikke hjemme.“

SALIGHEDEN

Og der blev Lys — en sølvskinnende Stråleglans, hvorimod han vaklende rejste sig, snøret i det slæbende Lin, på de Hænder, som nu pàny fangede forunderlig Kraft, mens Lyset strømmede Livet ad de blændede Øjne ind i det åbentstående Hjærte, der

højtsvulmende bankede det nye Livs Blod gennem det af Alder nedbøjede Oldingelegeme.

„Terese! Terese!“ råbte han og rakte skælvende Hænderne op mod det nedstrømmende Lys, „Terese! Terese!“

„Jeg skal føre dig til Salighedens Højeste,“ lød Englens Røst over hans Hoved, og dens spilte Vingers Fjerspids rejste sig mod Højden, hvor Lys vældede ned over Lys, og Blikket svimlende tabte sig i det nedilende Hvides Bølgeringe.

Han rakte sine Hænder ud, hvis Hud pâny var glat og hvid, og fattede om Englens udstrakte højre, og nu svævede han, lydløst stigende, opad gennem Lysvældet, der gled ned over ham — en Strøm af sagte synkende, perlemorslysende Liljer, synkende og synkende og bestandigt flere dalende fra det Højes bundløse Hvælv af Glans.

„Når nå vi Salighedens Højeste?“ spurgte han og klyngede sig, bævende, med bægge Hænder til den stærke Hånd, der urokkelig hævede ham opad gennem de hvidere og hvidere Liljers bestandig hastigere Synken.

„Vi når det Højeste ad Længslens Enge — se,“ Englen pegede med udstrakt Arm, og gennem de dalende Liljers skilte Bølger så den Opstandne ud over midsommergrønne Enge, hvor hvidklædte Skikkelser gled gennem Græsset som store, svævende Svaneflokke, Følge på Følge, under Platanernes Skygge ud mod et i Liljeskyerne forsvindende Marmortempel, hvis brede Trappefliser skummede som en Kaskade ud over den grønne Slette.

„Hvad ser jeg?“ spurgte den Opstandne, idet han med Englen gled ind gennem Liljernes Sølvportal, der

atter sænkede deres hvide Sne bag ham, mens Græssets vigende Duske strejfede hans Fødder med fjærne Mindelser om Jordens Sommertid.

„Længslens Enge ser du, hvor de salige længes mod de levende.“

„Længes — længes man da i Saligheden?“

„Her er Hjærterne renere, og Længslen kendes derfor større, end noget jordisk Hjærte kendte.“

„Men Evighedens Tid er et Vift, der umærket farer hen over de saliges Hoveder.“

„Evighedens Tid kendes først bag hin Trappe, i Salighedens Højeste.“

„Når nå vi da Salighedens Højeste?“

„Når alle de, der var vort Jordeliv, i vor Favn svæver op ad hin Marmortrappe.“

Da slap den Opstandne Englen og skød med bredte Arme frem mod en lysklædt Kvinde, der med et smilende Barn på sin Arm og med en halvvoxen Pige ved sin ene og en halvvoxen Dreng ved sin anden Side, i sin lange, vajende Kjortel gled frem imod ham med tindrende Øjne og udstrakt Hånd.

„Terese — — Terese — —!“

Og skælvende gled han på Knæ ned i Græsset for sin genfundne Hustru med Hænderne rystende rakte mod Ansigtets aldrig glemte Smil.

„Terese, Terese — jeg har længtes — længtes —“

„Fa'r,“ et Pigehoved lagde sig på Skuldren og „Fa'r,“ et Drengehoved tyngede på den anden, fire himmelblå Øjne lyste ind i hans, mens Barnet rakte sine fægtende Arme fra Moderens Favn: „Fa'r,“ og et Kor lød om hans Øren, bævende gennem Gråd:

„Fa'r, vi har længtes.“

Den Opstandne favnede dem alle ind under sig, tæt til sit Bryst, men uafvendelige hang hans Øjne ved det unge Kvindeåsyns perletårede Smil mellem det fremvældende Hårs gyldenrøde Bølger.

„Terese, jeg har længtes.“

„Og, Diodoros, end jeg — i Evighedens Lutren?“

Bøjet i Knæ i Græsset med Hovedet sænket mod hans Arm udsmilte hun al Evighedens overvældige Længsel.

„Men jeg, mine Børn?“ Røsten sitrede mildt over deres Hoveder. Alle Øjne sloges op, og dér stod hun, Moderen til dem alle, krumbøjet, grå med Hænderne korset på sin Brystdugs ternede Uld, med Smilet skælvende i de grå Øjne, under Kappens hvide Linbræm, „end jeg da, min Søn — du gamle, som udsprang af min første Ungdoms Skød?“

„Moder,“ han rakte den hvidklædte Arm ud og drog varsomt den gamle ned til den knælende Gruppe i Græsset, „Moder, du ældste, som har længtes et Århundrede,“ hans Læber rørte ved hendes Pandes Furer.

„Som har længtes et Århundrede —“ den gamle lukkede Øjnene under hans Kys, „et Evighedens Århundrede. Min Søn Diodoros,“ hun foldede smilende sine Hænder over hans Knæ og lagde sin Kind til Hvile.

„I Genfundne, så stå da op og stig ad Marmortrappen til Salighedens Højeste,“ lød Englens Røst hen over dem. Slank og stor stod han bag ved dem med det hvidtskinnende Vingepar bredt højt ud til Siderne.

Og lydigt, Hånd i Hånd, rejste de sig alle, og med Børnene hængende ved deres Kjortlers Folder, med

Armene slynget om hverandres Hals svævede den lykkelige Familie under Platanernes Skygge op ad Templets Marmorvæld af Trappetrin.

DE TO ÅNDER

„Hvad vil du mig, du onde Ånd?“

„Jeg kommer for at klage, klage — —“

„Altid klager du. Hvorfor klager du stedse?“

„Herre, fordi det er slet på Jorden, bestandig slet“.

„Du finder det slet på Jorden — den slette finder alting slet“.

„Og du, Herre, finder det godt på Jorden — den gode finder alting godt“.

„Og derfor?“

„Og derfor bliver det gode slet, og det slette altid mere slet“.

„Og så?“

„Ja, Herre, *hvem* af os er så Jordens onde Ånd?“

NØKKEN

Fjorden snoede sig skinnende hvid ud mellem de skovklædte Strandes Mørke.

Den lyse Nat hang blændende over dens Spejlridse og over Skovene, der favnede den som Guirlander af sorte Roser.

Ude på den yderste Oddes Spids bøjede en enlig

Birk, højtidelig som en Palme, sit Hoved mod Havets fosforlysende Skinnen.

Natten åndede tyst og kølig som på en ukendt, ubeboet Klode, kun langs Strandens store Stene hviskede Bølgeslagene i Søvne.

Da steg et Skrig fra Fjorden, et Skrig, der skingrede op i det vildeste Savn, sank og døde i skærende Smærte. Inde fra Kysterne svarede Skovenes sovende Ekko.

Og da Skriget tav, begyndte Strenge at klingre, og en Stemme at tone. Midt i den lyttende Stilhed klang spændte Strenge og sang en Stemme, gurglende, hulkende. Sangen blev ved.

Oppe i Skoven knagede det, Krat raslede, og Grene knækkede. En Sten kom hoppende ud fra Mørket og ned over Stranden.

Så skiltes Buskene, og en Mand kom frem på det hvide Sand. Høj og sortklædt stod han dér i sin lange Præstekjole med Pibekraven op om Ørene, med Hånden skærmende Øjnene for Himlens Blænden.

Ude på en opdukkende Sten sad Nøkken.

Præsten så en slank, hvid Ryg, et Hoved tungt af den funklende Krystalkrone og den grønsorte Tangmanke, bøjet mod den favnevide Harpes Gitter, i hvis Sølv blege Åndehænder legede.

Spillet klang højt og klart.

Præsten gik ned til Bølgebrynet, hvorover Vandet gød sig som Silke, foldede Hænderne over Munden og råbte:

„Nøk! Nøk!"

Strengespillet brast, et Hoved vendtes derude, et blegt Ansigt så ind — så stod Stenen tom i Fjorden.

Men Bølgerne begyndte at skælve og ilte i lange Dønninger ind over Præstens Fødder. Han stod fremadbøjet med Knoerne presset mod en Stenbloks Tang, til han så et Ansigt nede under Vandet; det dukkede op med drivende Hår og blinkende Krone. Nøkken gyngede på sin Harpe med Dybets dunkle Øjne sugende på Præsten. Strengene klimprede i Bølgeslaget.

„Nøk!" Præsten rettede sig, han drog Vejret hurtigt og tungt, „jeg kommer for at tale med dig — jeg kan høre dig skrige hver Nat, når jeg sidder dér oppe i min Bolig og våger over Skriften, høre dig skrige og græde — Nøk, jeg véd, hvorfor du græder."

Nøkken rørte sig ikke, stirrede blot.

„Du græder, fordi du en Gang skal dø, fordi du ikke kan blive salig og få Del i Menneskenes Evighed."

Strengelegen hulkede i Bølgerne.

Præsten rakte sin rystende Hånd ud, hans Øjne sugedes ind i de mørke dér nede over Vandet.

„Nøk, jeg vil give dig min Evighed — giv du mig så din Død."

Vandet skyllede op om Præsten, Nøkken havde rejst sig op på Harpen — det hviskede som Bølgernes bønlige Gråd ved Jordens Bredder:

„Menneske, bedrag mig ikke —"

Og det truede, vildt, som Havet i sin Magt, midtude:

„Menneske, *bedrag* mig ikke!"

Præsten rystede på Hovedet, hans Øjne veg ikke fra Nøkkens.

„Hvorfor skulde jeg bedrage dig?"

„Menneske, hvorfor gør du dette?"

„Hvorfor," Hænderne knyttedes, „Nøk, om du anede, hvad Evigheden er — du tvivlede ikke."

„Hvad er da Evigheden?"

„Hvad Evigheden er? ja så *hør* da, hvad Evigheden er, du Dåre!"

Han strakte Armene i Vejret og sanseløst fløj Ordene over de dirrende Læber:

„Det er Liv uden Død, det er Vågen uden Søvn — Lys kædes evindeligt i Lys, og Tidens Nat kom aldrig, dens Vej løber uden Mål og uden Ende, fødende sig selv evindeligt påny, skydende sig evindeligt i Ring! Tusind År før jeg åbnede mine Øjne, har du levet Livet, og tusind År efter at jeg har lukket dem, skal du leve Livet, men *hvad* betyder det imod Evigheden? imod det, der forberedes mig, når mine Øjne atter tvinges op? Jorden forgår en Gang, og der bliver Ophør på alt og på dit Liv, men *når* bliver der Ophør på Larmen i Evigheden? Nøk, Nøk, giv mig din Død, jeg giver dig min Evighed."

Præsten tav åndeløs, Nøkken stirrede på ham, til med Et alle Strengene sprang i et Skrig, Munden åbnede sig, Ansigtet forsvandt, Bølgerne slog op over Landet.

„Nøk! det er ikke, som jeg sagde, Nøk! kom tilbage!"

Præsten løb med udstrakte Arme gennem Vandet, der greb i hans Kappe og hvirvlede ham om Livet.

„Nøk! tag min Evighed! Nøk, tag min Evighed!"

Men kun Ekkoet svarede fjærnt over Fjorden:

„Evighed! Evighed!"

KONGE OG NAR

„Nar, hvor kan du dog le af Livet?“
„Jeg er så lille, Herre Konge.“
„Så lille — ja, lille må du være, lille af Hjærte og Sind, når du kan le — le af Livet!“
„Lille af Hjærte og Sind — — er I nu også vis på det, Herre Konge — ja, nu måske, nu har I nok Ret, men ikke én Gang, nej, ikke én Gang.“
„Ikke én Gang — hvor kunde du så blive Nar?“
„Herre Konge, jeg var så lille, det nødte mig.“
„Så lille?“
„Ja, og så hjælpeløs — havde jeg ikke givet mig til at le, var jeg for længe siden omkommet. Men I, Herre Konge, I kan sagtens tage Livet i Alvor, I, som er så stærk og stor.“
„Å Nar — — — nej, hvem der var lille som du — og havde Lov til at le!“

KEJSERENS SKÆG

Højt oppe i Bjærgene, hvor de tætte Skove ludede sammen over en dyb Hulvej, boede de hellige, navnkundige Eneboere, Hieronymus og Eusebius. Op ad det hårde Fjæld havde de bygget deres Græstørvshytter, som var tækket med Bark og Mos, og hvis åbne Vidjedøre vendte ud mod Østen, hvor Solen hver Morgen blodrød steg op over de utallige Trækroners Toppe, og hvor årle den end kom, dog stedse fandt de tvende vise Mænd hver i sin Hytte, ludet

over sit Stenbord ved den opslagne Foliant, med Hånden i Skægget og opadrynket Pande, grundende over Tilværelsens store Gåder. Solens Ildglans luede over Bogens Blade, men de så det ikke, Fuglesangen boblede som Kildevæld op af Skovens grønligt-dunkle Kølighed, men de hørte det ikke, Bjærgblomsterne udåndede i fulde Drag Nattens bundne Krydderduft, men de fornam det ikke — siddende hver i sin Hytte, hver på sin Side den dybe, selv i Morgenstunden skumringsfyldte Hulvej grundede de over Tilværelsen og Verden. Først sent på Aftenen, når den lange Soldag var omme, og Mørket kom ind til dem i Hytten, mens Stjærnernes tusind Øjne så ned over Skovens vidtstrakte, dødsstille Hav, hørtes deres Stemmer råbe over Kløften til hinanden, meddelende hverandre Dagens Visdomsudbytte, og da opskræmmedes Krattets blundende Småfugle ofte af stærk, strid Ordvexling om, hvo der havde Ret i dette eller det store og betydningsfulde Spørgsmål, og flagrede hid og did over de tvende stridende Hoveder, mens de storøjede Harer med vejrende Øren sad på Spring under Buskene, til omsider de vise Mænds Lunger mattedes, og Eneboerne søgte ind til Hvile på Moslejet, for dér at samle Kræfter til næste Dags altid fortsatte Forsken.

Bag ved Skoven, uendelig langt borte, ude i det åbne Land lå Kejserdømmets strålende Hovedstad med det pragtfulde Liv. Hulvejen dernede førte derud, men Eneboerne havde glemt det, og vidste ikke længere, hvormange Årtier siden det var, de havde befaret den Vej og levet Livet med derinde.

Men da skulde det ske en Aften, at Hieronymus i en hård Strid ophidset kom til at sværge ved sin

Kejsers lange, røde Skæg, hvortil Eusebius ovre på den anden Side Kløften hastelig svarede, at Skægget var kort og sort af Farve. Da nu Eusebius var den yngste og mindst fremmelige i Visdom, rynkede Hieronymus barsk sine hvide Bryn, men beherskede sig, som det anstår en vis, og svarede kort, at Kejser Konstantinus' Skæg var ildende rødt og alenlangt, hvortil Eusebius ufortøvet svarede, at Kejserens Navn var Maximilianus og hans Skæg gnistrende sort. Hieronymus vendte sig og gik ind i sin Hytte, men i næste Aftens Strid svor han pånу ved Kejser Konstantinus' ildende røde Skæg, mens Eusebius i næste Åndedræt besvor ham ved Kejser Maximilianus' gnistrende sorte dog at tro hans Ord, at hans var Retten i deres Disput. Men da forlangte Hieronymus med dirrende Stemme, at Eusebius skulde vige for ham og hans Alders Hukommelse og Erfaring og falde til Føje og indrømme, at Skægget var rødt og Navnet Konstantinus, men Eusebius korsede Hænderne for sit Bryst og genmælede, at Samvittigheden forbød ham at vidne mod Sandheden. Men da blev Hieronymus' Pande rød helt op under den hvide Tonsur, og han skreg overlydt, at hans Broder i Visdommen beskyldte ham for at fare med Løgn, hvortil Eusebius ufortøvet genskreg, at hans Broder vel var ham kær, men Sandheden dog kærere. Men da opløftede Hieronymus et så stort Skrig, at Eusebius måtte anstrenge sine Lunger hårdelig for at overskrige ham, og hele Natten igennem genlød den angstfuldt lyttende Skov af de tvende hellige Vismænds hadefulde Skænderi: ildende rød, gnistrende sort, Konstantinus, Maximilianus — — og så lidt Blund havde Krattets Fugle og Buskenes Harer end

aldrig fået i deres små og store Øjne. Men da den næste Morgens Sol steg op over Trækronerne, da stod den en lang Stund stille og stirrede i glødende Forundring ind i de tomme Hytter, hvor Folianterne lå lukkede med Jærnkorset hvilende på Bindet og med Vandkrukkerne tomme ved Siden. Men langt nede fra Hulvejen hørtes tvende skændende Stemmer, som drog ned ad mod Skovbrynet.

Og ikke før rastede de tvende Par hidsige Fødders nøgne Skridt, før de følte Marmorflisernes blanke Kulde under sig, og ikke heller de skændende Stemmer før Eusebius' og Hieronymus' Øjne, som ikkun vare vante til fra Bogens gule, snirkelsnoede Pergament grundende at søge ind i Skovens uforandret grønne Ensomhed, blændedes af Kejserhoffets Lanseodder, Søjler, Purpurdragter og Ædelstensvifter, så de glippende måtte søge det spejlende Gulv. Og dér stod de da, foroverbøjede, støvede, med de lange Stave i Hænderne foran Tronens fløjelssorte Trin og fornam tusinde ventende Øjne på sig. En Stund hørtes ene Springvandets susende Plask fra Borggårdens Runding og Hoffets sagte Åndedræts Hvisk, men da fangede Hieronymus' skævende Blik de puddergrå Folder af Eusebius' Kutte, og i hæftig Bevægelse rejste han sin solbrændte Skallepande og råbte med Røsten skælvende af ærlig Harme: „Herre Kejser Konstantinus, min Broder i Visdommen sværger —" men overdøvedes af Eusebius' Røst: „Herre Kejser Maximilianus, min Broder Hieronymus —" men i samme Nu tav den, og Hieronymus' med den, og fire stive Øjne og tvende gabende Munde stirrede i målløs Rædsel på Kejser Hello, som sad slank og ung på sit Hynde

under Tronhimlen, med Guldkronen over det brune Lokkehår og med Solen spillende om den pigerøde Mund og den marmorglatte Hage, mens hans store Ynglingeøjne, som hele Hoffets vidt omkring ham, dvælede ærefrygtsfuldt på de tvende Skovens vise Mænd, som stod dér i deres støvede Kutter og stirrede overvældede i hinandens måbende Ansigt.

LYKKE-FEEN

En stille, grøn Sommeraften med Lærkekvidder mødtes to unge Mænd på den store Vej, som fører til Lykke-Feens Borg.

Den ene kom ridende højt til Hest, en rank og frejdig Ungersvend, smidig om Livet, med gule Lokker ringlende om det rødmende Ansigt. Fra den blå Silkekalot vajede hvide Fjer. Han tøjlede med Møje den stejlende Hingst og råbte ned til den anden, der sindig skred frem langs Vejen i sin sorte, støvede Kappe:

„Vel mødt! Hvorhen, Broder?“

Vandringsmanden standsede og hilste. Hans Ansigt var langt og blegt med lyse Øjne og faste Læber.

„Sagtens samme Vej som du,“ sagde han og lænede sig til sin lange Stav, „til Lykke-Feens Borg.“

„Du vil til Lykke-Feens Borg — og går!“ udbrød Rytteren, „ved du da ikke, hvor Vejen er lang?“

„Jo, lang er Vejen,“ nikkede Vandringsmanden betænksom, „ — men jeg er også ung endnu.“

„Du når dog aldrig derud!“ råbte Rytteren fra sit høje Sæde, „ — ikke før du skal dø.“

„Nej, netop,“ svarede den anden.

„Du er en Tåbe,“ mumlede Ynglingen vredt, „og jeg er en Tåbe, som spilder den kostbare Tid med at lytte til dit Snak.“

Han slap Hesten, og den foer frem i et vældigt Spring, nær havde den redet Vandringsmanden i Grøften, men han dukkede sig hurtigt.

Så trak han Kappen sammen over Skuldren og gik sindigt fremad. Hans klare Øjne fulgte Rytteren, der langt borte mellem Vejens grønne Træer som et guldvinget Insekt fløj ud mod Solens synkende, røde Klode. Han drog et lille Suk, men rystede så atter på Hovedet.

*

En Efterårsaften mødtes de to igen.

Vandringsmanden standsede og hilste. Den anden kom ridende Fod for Fod, med sænket Hoved og korslagte Arme. Fjerene dinglede knækkede fra den falmede, blå Hue.

„Fik du så Feen at se?“ spurgte Vandringsmanden.

Rytteren så op. Hans Ansigt var gråt, og Øjnenes Blik var tomt, han strøg sig med rystende Hånd over Panden.

„Å, er det dig —“ sukkede han.

„Fik du så Feen at se?“ spurgte Vandringsmanden igen.

Den anden svarede ikke, han sad og stirrede, sammensunken på Hesten. Han behøvede ikke at holde den. Den stod villigt på de knoklede Ben med Hovedet ludende over Vejens Pytter, dens grå Manke fløj. En kold og tudende Blæst strøg hen over dem, langt

ude faldt store Byger over de blå Skovkamme. En Krage svirrede skrålende lavt hen over Vejen.

Rytteren foer sammen, han greb hårdt om Saddelbommen.

„Gå aldrig derud, Broder, det er Løgn!"

Vandringsmanden stod og grov i det våde Grus.

„Det er Løgn — altsammen! og nu vil jeg ride hjem langs Vejen og standse alle dem, der drager ud, og sige dem, at det er Løgn med Feen."

Ynglingen nede på Vejen smilte.

„Gør ikke det, de vil ikke tro dig."

„Jamen når jeg selv har set det!"

„Det hjælper ikke, de *vil* ikke tro, at Feen ikke er til."

„Jamen du, Broder, du vil da tro mig og vende tilbage?"

Da lyste Vandringsmandens Ansigt.

„Nej," udbrød han stærkt, „*jeg* vil nu slet ikke tro dig."

„Du vil blive skuffet!"

„Nej, jeg vil ikke — ti jeg drager til Fods til Lykke-Feens Borg."

„Til Fods?"

„Ja, og ser mig vel om på Vejen. Jeg kommer først derud, som du sagde, når jeg er så gammel, at jeg dør på Tærsklen. Jeg får ikke at se, om Borgen er tom eller ikke. Men på den lange Vandring trøster jeg mig med det skønne Håb."

Han hilste og vandrede langsomt bort gennem Skumringen.

Rytteren blev holdende og stirrede fortabt efter ham.

ADAM

„Adam, hvorledes er det at leve på Jorden?“
„O Herre, det er tungt, fuldt af Tidsel og Torn.“
„Adam, du forskyldte det selv, da du åd af Kundskabens Træ, Træet på godt og ondt. Angrer du nu?“
„Angrer, Herre?“
„Ja, da kan du vende tilbage til Eden.“
„Vende tilbage til Eden — — —“
„Ja, om du angrer.“
„Herre, tilgiv — det var stort og skønt at æde af Kundskabens Træ, Træet på godt og ondt — jeg kan ikke angre det.“
„Adam, så bliv på Jorden.“

DET FØRSTE BRODERMORD

Kain og Abel ofrede til Jahve på den mørke Uvejrsdag.

De havde rejst deres Altre i Ødemarken, midt i sortgraa Ørkner, fulde af Fjældblokke, overgroede af violette Tisler og Tjørnekrat. Lange Stenrygninger løb hid og did over Himlen, og ude langs den skysorte Horizont rejste sig Klippepig ved Klippepig. En Vildbæk hvislede gennem Kløfternes Skummelhed. Tislernes hvide Fnug kresede over den. Bag Bjærgene tudede den kommende Storm. Abel havde bygget sit Alter ved Foden af en Stenhøj og frembar Jahve et Lam som Offer. Det lå på en Dynge af Tjørnekvas og trak brægende i sine Reb, men Abel stod bøjet over det med Kniven draget i Hånden, han stødte

den fast i dets uldne Bryst, Blodet flommede frem på Pelsens Sne, og Lammet forgik i et Gisp. Hurtigt fangede han sine Flintestens Gnister.

Kain havde rejst sit Alter længere oppe ad Højen bag et Klippeskår og ofrede Jahve sine Markers Grøde: rødkindede Frugter, blanktgult Korn og Dynger af Grønt. Han havde alt Ild på, og Røgen væltede frem, hidset af små, knitrende Flammespidser. Skæret brændte over hans mørke Ansigt med de buskede Bryn og det stride Skæg. Han pustede, så det svære Bryst gik, Heden sved hans Hud. I den truende Tavshed hørtes kun Bækken og Stormen.

Da jublede med Et Abels klare Stemme, Kain så hurtigt ned til ham over Klippekammen.

En høj, ilende Flamme stod ret op i Luften, blussende rød i Mørket, Røgen flagrede om den. Abel sprang omkring Altret, rank og let, det tætte Krøllehår funklede om hans Hoved. Han klappede i Hænderne af Fryd. Kain lugtede den brændte Uld.

Han vendte sig hastigt til sit Bål og skød Kvaset sammen. Som Øgler af en Rede vrimlede Flammerne frem.

Da tudede det pludselig op ude i Landet.

Kain så derud, Horizontens Klippepigge var forsvundne i Mulm, de blåsorte Skymasser havde sat sig i Gang. Bækken sprøjtede skummende op af sit Leje, Tidselfnuggene føg som et Snevejr. En bidende Kulde trak imod ham. Han sprang til for at værge sin Ild, men i samme Nu var Stormen over ham, så han tumlede om. Hylende fejede den hen over Altret, hvor Flammerne flygtede til Siden som flade Slanger, mens Røgen hvirvlede ned. Han rev den trevlede Ulvehud af sine Lænder, men han kunde næppe stå

på Benene. Frugterne trillede ned, og de brændende Kviste fløj om ham. Sanseløst sprang han efter dem.

Et Skær luede i hans Øjne, det var Abels Bål, Flammerne steg og steg, Røgen rullede sig hvidere og hvidere op i en svulmende Søjle, Ildglansen funklede igen fra de blanksorte Klipper. Fortabt stod Kain og stirrede.

Et Bulder bragede bag ham, hans Alter var styrtet over Ende. Kvaset spredtes i Bunker over Jorden, omhvirvlet af Luer. Han foer op i et Skrig og rystede den knugede Næve mod Himlen.

„Jahve har Behag i mit Offer!“ jublede Abel og dansede i Flammernes Lys.

Med et Brøl var Kain over ham, han fik lige Tid til at vende sig om og skrigende løfte Hænderne for Ansigtet, før Køllen ramte ham, så Panden sprang, og Øjnene brast. Han styrtede bagover, sprællede op med de slanke Ben og rettede sig ud i et Suk.

Kain sprang til med Køllen, men pludselig var der en Røg, der sved ham i Øjnene, det var fra Abels Bål, den høje Flamme var knækket, den hvislede langs Jorden og slikkede efter det blodbesudlede Lig. Men oppe fra det sammenstyrtede Alter slog de lyse Luer i Vejret, jublende mod Himlen.

Vinden havde vendt sig.

FREJA

„Freja, Freja, lad mig gå, lad mig gå!“

„Ødur, du lyksalige, du, der vandt den rigeste Skat af alle — du vil gå — —“

„Ja, Freja, lad mig gå, lad mig gå!“

„Ødur, hver As bliver hos sin Viv, hver Mannheims Søn hos sin Kvinde, men du — du forlader mig.“

„Freja, let, let kan de blive hos deres Kvinder!“

„Ødur — du krænker mig hårdt.“

„Freja, du fatter mig ikke — — jeg fyldes med Nid imod dem.“

„Ødur, du rige — Nid? — imod *dem?*“

„Ja, Freja — ti deres Hjærter søger.“

„Hvad søger de, Ødur?“

„Freja, de søger — de søger det, de aldrig finder, Kærligheds vældende Kilde — de fanger ikkun de stænkende Dråber.“

„Jamen Ødur, du som fandt Kilden selv — du, som *ejer mig,* ejer Kærligheden selv — —“

„Ja jeg, Freja, jeg omkommer, omkommer i dine Arme; som Kilden kvæler den bundne, kvæler dine Kys min Mund — giv mig fri, giv mig Luft — Freja, giv mig Himmeldybets Tomhed og Fred — giv mig Ensomhed og Længsel — Freja, giv mig fri!“

„Ødur, Ødur, skal da jeg, ene jeg savne den, som jeg elsker?“

„O Freja, høje Freja, *var* du ellers Kærligheden selv?“

HUGIN OG MUNIN

Der mødtes to Ravne i den bælgmørke Fimbulnat, i Himmelhøjdens Tomhed og Kulde.

Som sorte Kugler skød de frem af Mørket, den

ene fra Nord, den anden fra Syd. Deres Fjer var støvede af Rim, deres blåsorte Vinger slog, de spilede deres blodrøde Gab, deres Øjne funklede i Mørket som klare Stene, den enes gule, den andens grønne. De kresede om hinanden og baskede og skreg.

Det var Hugin og Munin.

Dybt under dem skimtedes som svære, grånende Hoveder Skredshøs og Skrimskollams snefonnede Tinder.

Munin hvæste, det sprudede gult fra dens Øjne, dens Svælg gabte som en Flamme i Natten:

„Jeg mælder ondt, jeg mælder ondt! ved Edderkilden Hvergelmer var jeg, den sydede med eddersort Gift, Blod regnede fra Urtræets Grene, fra Ygdrasils Ask — Mørke så jeg, Mørke og Blod — Hel åbner sine knagende Porte, Ginungagaps Tomhed venter — jeg mælder Nat, jeg mælder Død — Livet skal forgå, Balder skal dø!"

Men Hugin steg og sank, grønne lyste dens Øjne.

„Jeg mælder godt, jeg mælder godt! hos Nornerne var jeg, hørte Ord fra deres Mund, skuede dybt i Urdas spejlklare Væld — Idas grønne Sletter så jeg, Guldtærninger tindred i Græsset, en solrød Morgen fødtes over den dugfulde Jord — jeg mælder Dag, jeg mælder Liv — Livet skal blomstre, Balder opstå!"

Munin dukkede sit Hoved med det tunge Næb i sin Fjerdragts rimhvide Pels, dens gule Øjne luktes til tvende smalle Striber Svovl:

„Hvad jeg så, er sandt — jeg hvisker i min Herres højre Øre, hvad jeg så."

Men Hugin svarede:

„Hvad jeg så, er sandt — jeg hvisker i min Her-

res venstre Øre, hvad jeg så, min Herre lytter til min Røst."

Munin krummede sine Klør under Bugen, den baskede rasende med sine Vinger, den stivfrosne Sne på Skredshø og Skrimskollam brast, de hørte dens Skrid i Natten, hastigere og hastigere med stedse voldsommere Torden ned i Dybet med Genlyd fra alle Dovres Huler.

„Jeg hvisker, jeg hvisker — min Herre lytter også til mig."

Der drev en Tågesøjle frem af Mørket, sejlende skråt gennem Rummet, Munin forsvandt i dens bølgende Slør. Da den atter dukkede frem, med baskende Vinger og opspilt Næb, lød Hugins Røst, stille hang den i Luften på brede Vinger, klare så dens Øjne på Munin:

„Ja, ellers var han vel ikke Odin."

Munin tav, så skræppede den med Et:

„Nej, ellers var han vel ikke Odin — Hugin, vi er bægge hans Ravne."

„Ja, vi er bægge hans Ravne, men ene han véd, hvad Sandhed er."

De vendte sig, og Side om Side styrede de deres Kås af Sted gennem Natten, gennem Rummets isnende Tomhed, ud imod Øst, hvor dybest nede under den kulsorte Hvælving en brandrød Stribe glødede, hvor skarpe Streger og Spidser ristede sig sorte mod den kommende Dags Røde — Asgårds Tårne og Tinder — hvor Alfader sad og ventede sine Ravne — ventede Ragnarokur og Ida.

II

ANADYOMENE

Ung Antropos kom springende ned over Kyperns Søfjælde. Lokkerne fløj ham om Ørene, og den hvide Kappe flaxede over Ryggen. Nedenfor kunde han høre Havet bruse og plaske, men hans Øjne havde nok med at styre Føddernes Spring ned ad den nøgne, bratte Klippeskrænt. Alt som han sprang, løste han Kappen fra Skuldren, svang den højt op over Hovedet i den nøgne Arm og foer videre ned ad i den korte Lærreds-Kiton.

Frem fra Fjældet krogede sig et knudret, gammelt Oliventræ, hvislende i Blæsten med sit Sølvløv. Antropos styrede mod det, tørnede mod Stammen, greb fat i en Gren og standsede forpustet. Med Foden i et Klippeskår blev han stående og stirrede ud over Havet. Hans hvælvede Bryst gik i hurtig Pusten, og Rødmen glødede hans Kinder. Det brune Lokkehår fløj ham ned i de mørkeblå Øjne, løsnet fra Panderingens glatte Guld.

Havet larmede mod Bredden, så Fjældet rystede under ham, det lyste af Skum og gnistrede af Sol. Tusinde Soløjne flammede mellem de dansende Skumtoppe helt ude fra den blå Horizont og i myldrende Vrimmel til Brændingens Snestorm.

Måger kæmpede og skreg i Blæsten.

Antropos' Øjne spillede; i et Tag rev han Kitonen af sig og strakte sit nøgne Ynglingelegeme i Solbadet,

så Musklerne svulmede. Så fik han Vejret og satte i et trilrende Skrig, som reves bort fra hans Læber. Med Kappen og Kitonen flyvende i Hånden sprang han ned ad det sidste Stykke Fjæld, til han åndeløs tumlede om på det brune Tangdække. Dér raslede en grøn Busk, blomstrende af bittesmå, røde Roser.

Han fik Sandalerne spændt af, Tøjet kylet til Siden, og i et Spring var han ude på Bredden. På en Sten blev Antropos et Øjeblik stående og så ud i Bølgernes vilde Forvirring. Skummet sprøjtede over ham, så Vandet silede ned ad hans Lemmer og dryppede af hans Hår. Men han lo, knugede Guldringen fastere om Panden og strakte Armene ud til et Spring ind i Brændingen.

Da — hans Hånd fløj til Øjnene — — derude — midt i Bølgegangen et langtflyvende Kvindehår — nej, nej, det var Solen, som lyste på Fråden — men nu — han gav et Hop på Stenen — en Bølge brast over i Skum — to hvide, højtløftede Arme sprang frem, et bøjet Kvindehoved, omflagret af Hår, dukkende op, dukkende ned — — og med Et — store Zeus! — båret oppe af en mægtig Bølge en Kvinde, skinnende nøgen mod Himlens Blå og det fremvæltende Havs lyse Grønne! I samme Nu var hun dukket under og forsvundet.

Hans Hjærte hamrede, så Brystet skjalv — så han Syner eller — — Dér! dér! dybt i den vildeste Brændings væltende Fos — et Ansigt, to gøglende Øjne, to vinkende Hænder — — — Der slog en Bølge mod Stenen, så han mistede Synet — Da han atter så, lå hun på Knæ nede på Sandet, med Øjnene stirrende på ham, og de skumperlende Bryster gyngende mellem de udstrakte Arme.

Han tumlede ned imod hende, sloges omkuld af Bølgerne og rullede ud på Sandet — to våde, kolde Arme slyngedes om ham, han så et Glimt af et elfenbensfint Ansigt, en åben, rød Mund og to glitrende, grønne Øjne — så gled de udad med de tilbagestrømmende Vande, knugede Favn i Favn.

Han søgte efter hendes Mund og stødte mod den, så Tænderne klang. Midt i Bølgernes Kulde flammede der Ild i hans Blod af det Kys, han vilde igen — da han pludselig følte det svimlende Dyb under sig, han kæmpede voldsomt med den ene Arm, men hun hang om hans Hals med Armene krystede om ham, presset imod ham, så hans Ånde forgik, med Benene snoet ind gennem hans, han drejede sig rundt, det sortnede for ham, han sank, med hende i Favnen — da hun pludselig var borte.

I et Sæt var han oppe, stirrende omkring sig — dér, hendes Nakke, hendes Skuldre — han foer efter hende, de fløj gennem Skummet som Delfiner, han sansede hendes rosenrøde Legeme, hendes flygtende Hæle gennem det bleggrønne Vand — så holdt han hende atter klemt mod sig, en Bølge gik over dem, men han havde klamrende fast om hende, vuggende mod hende, hendes Øjne flimrede i hans, Bølgerne tordnede i deres Øren — — — En Hånlatter skingrede gennem Larmen, hans Favn fyldtes af Skum, han forgik i Skum, salt så Øjnene sved, og Munden brændte, han greb til og greb i Skum, sanseløst hvirvledes han omkring, Bølgerne slog ham i Ansigtet, så Syn og Hørelse forgik, Vandet trak i hans Ben, han stred imod, men hans Arme var brækkede, hans Ryg var brudt, et vandkvalt Skrig, og han gik til Bunds.

Skummet sprudlede i Vejret, Bølgerne stormede på, Soløjnene luede, og Mågerne skreg.

PANDORAS GAVE

Udpå Natten kom Prometeus til Epimeteus' Hule oppe mellem Bjærgene. Han skød de tætte Vedbendranker til Side og så ind i Mørket.

Men ingen Hilsen lød ham i Møde, og han blev stående med Rankerne samlede i Hånden og spejdede ind.

Endelig opdagede han ved det svage Lys udefra Epimeteus dybest inde. Han lå på et Panterskind og dukkede sig sky for hans Blik.

Prometeus slap Rankerne, som atter gyngede sammen, famlede sig frem og fik Sæde på en Klippeblok ved Væggen. Han sænkede Hovedet ned i de stærke Hænder og stirrede på Broderen, hvis Ansigtstræk han nu kunde skelne.

Herinde var der lydløst stille. Udefra hørte de Blæsten mellem Bjærgene og langt borte et Vandfalds Sus, stundum en ensomt flyvende Ørns Skrig.

„Hvad har du nu gjort, Epimeteus?" spurgte Prometeus lavmælt.

Epimeteus lå udstrakt fladt på Panterskindet og svarede ikke.

„Har du taget imod hende?" spurgte Prometeus, hans Stemme begyndte at ryste.

Epimeteus så op: „Hvem?"

„Hvem?" Prometeus rynkede de sorte Bryn, „hvem

spørger du — — Epimeteus, *har* du taget imod hende — — Pandora — Kvinden?"

„Nå, og hvad så?"

„Hvad så!" Prometeus slog sin flade Hånd imod Klippen, „så — —" han foer op, så Stenblokken tørnede mod Væggen, „så har du i et Øjebliks Lyst forødt mine århundredelange Kampe, så har du revet den Lykke ud af Menneskenes Hånd, som jeg møjsommelig har vristet fra de magtgriske Guder, så har du atter givet dem Sejren i Hænde, de olympiske, så har du — — å Epimeteus! Broder, Broder, hvad *har* du så gjort!"

Prometeus sank sammen og rokkede frem og tilbage.

Epimeteus rystede på sit Panterskind, det trodsige Smil druknede i opvældende Gråd: „Å, Prometeus, vær ikke vred på mig! Hun var mer dejlig end de udødelige Gudinder — — al Verdens Gaver ejede hun — liflig var hun som Ambrosia, berusende som Nektar — sød som Hymettos' guldgule Honning, yppig som Paphos' fyldige Rose — yndefuld som Apollons svævende Kariter, hun — å Prometeus, tugt mig ikke! hun slog mig hårdt nok — hun stak mig dybt ind i Hjærtet og forlod mig, forlod mig — —"

Han jamrede med dukket Hoved: „Hun forlod mig! hun forlod mig!"

Men Prometeus mumlede, rokkende frem og tilbage: „Forødt! Forødt!"

„Nej, Broder!" hviskede Epimeteus, idet han krøb op på Knæ, „det er ikke *helt* forbi — hun lod *noget* blive tilbage."

Prometeus så op.

Epimeteus åndede lettere og vedblev hastigt:

„Noget dejligt og vidunderligt, som jeg aldrig før har anet — noget der stråler som Iris' syvfarvede Bue, lyser som Helios' Smil på Olympos' snehvide Tinde, dårer som Afrodite Anadyomenes Øjne gennem Bølgeskummet, noget — hun kaldte det: Håb."

Prometeus stirrede på ham.

„Ja, Broder, hvad gør det så? når vi har Håbet tilbage? i det spejler sig al det tabte, så vi tror, vi har det igen — — og venter vi blot roligt, så får vi det også nok igen af de nådige Guder, og så kan vi sejre over alle de Ulykker, Pandora gav os."

Han strakte sig sorgløst smilende ned på Panterskindet.

Prometeus blev siddende ubevægelig og stirre, pludselig spurgte han:

„Hvor har du det — Håbet?"

Epimeteus drejede sig om på Hoften og pegede smilende ind i Hulen. Inde i Dybets Mørke blinkede og gnistrede det som Katteøjne og Øgletunger, blåligt, grønligt og rødligt, i skiftende Fosforblink.

Prometeus rejste sig og greb Skrinet.

Han stirrede derned, og nede fra dets dunkle Bund flimrede og funklede det som Iris' syvfarvede Bue, lyste det som Helios' Smil på Olympos' snehvide Tinde, dårede det som Afrodite Anadyomenes Øjne gennem Bølgeskummet, og han så al den Lykke spejles derinde, han havde vundet til Menneskenes fattigt levende Slægt over Jorden, al den Lykke, han vidste knust, så han strålende pur og blank, ja og tifold purere og blankere, tifold rigere og skønnere, end han nogensinde havde vovet at drømme det.

Han rystede over alle Lemmer, en smægtende Mat-

hed sneg sig ind over hans Hjærte — — men så huggede han Skrinets Låg i — han havde fanget Epimeteus' ligegyldigt smilende Øjnes Triumf og brød ud gennem Vedbendrankerne, ud af Hulen.

„Prometeus! hvor går du hen?“ skreg Epimeteus og foer op.

I et Spring var han med Broderen ude.

Høje og sorte tårnede de øde Klippetinder sig op om dem, alle Vegne steg de op fra Dybet mod den natlige Himmelstribe, hvor en gylden Stjærne flimrede som et Øje i Gråd.

Dybt nede, hvor de skovklædte Skrænter gled hverandre i Møde, blinkede en Søs lysende Spejl. Stjærneøjet spejlede sig dernede, stirrende gyldent opad.

Blæsten strøg hen over dem, Vandfaldet larmede i en fjærn Kløft.

„Prometeus, hvad vil du?“ stammede Epimeteus.

Prometeus løftede Skrinet højt op over sit Hoved, svang det frem og tilbage i sine Arme, og som et blånende Lyn foer det fra hans Hænder ned gennem Dybet mod Søen, hvis Øje sluktes i et Blink.

„Prometeus!“ skreg Epimeteus og styrtede hulkende til Jorden.

Prometeus' Øjne flammede, han bøjede sig, greb Epimeteus voldsomt i Skuldrene og slængte ham fra sig på Klippeblokkene:

„*Nu* kan du måske sejre!“

Og i et Spring var han nede ad den stejle Sti gennem Dybet til Menneskenes Bo. Hurtigere og hurtigere, fjærnere og fjærnere tonede hans ilende Fjed op gennem Natten.

MARPESSA

På den bjærgbevogtede Eng var den svanevingede Guldkarm standset med de blanke, funklende Hjul sunket dybt i det blomstrende grønne Græs; de snehvide Gangere stejlede i Morgensolen med skummende Manker og Haler, bidende med rosenrøde Munde i de sølverne, klingende Bidsler. Marpessa sad der inde på Karmens Purpurhynder, Marpessa, Kong Euenos' Datter, omhyllet af Slørets hvide Bølger, med Hovedet sænket og Hårets korngyldne Strøm over Brystet. Men ved den krysolittindrende Vognbue stod Apollon og Idas, Afareus' Søn.

Idas knugede sin Hånd om de sænkede, safrangule Tøjler, hans Læber dirrede, og hans Øjne flakkede over Engens stille, grønne Sø.

Men Apollons Øjne hvilte store og funklende på Marpessas slanke, bøjede Skikkelse i det hvide Slør.

Fjernt fra det golde Ætolien havde Idas bortført Marpessa, optændt af gudesendt Elskov, men Apollon havde skuet hans Rov fra Olympos' himmelknejsende Tinde, og hastigere end Boreas iler at standse det flygtende Skib på det svulmende Havdyb, var han ilet fra sit guddommelige Sæde og havde standset den flyvende Karm her på Messeniens Eng. Ti alt længe havde Gudens Hjærte flammet af Elskov til Euenos' Datter.

„Idas hun er min, og du skal give mig hende, hun er min, og jeg vil eje hende, hun er født for en Olympens Gud og ej for en Søn af en dødelig Mand, hendes Skønhed skal ikke falme i Jordens Mørke, som Morgenstjærnen slukkes i de fra Dalene opstigende Tåger, men som Stjærnerne stråler over Skyerne, i

den himmelske Æter, skal hun stråle hos mig på Olympos, alle salige Guder til Glæde."

Apollon strakte bydende sin ubetvingelige Hånd ud og skød Idas' Arm til Side, som Sejrherren fjærner den overvundnes Hånd fra det krigserobrede Bytte.

Idas løftede det bruntlokkede Hoved, hans hvide Tænder glimtede, og hans Øjne lyste, men Apollons røde Mund svulmede af Hån som Rosen, når den ser på Violen, og Idas sænkede atter sin Pande.

„Lad Marpessa vælge," hviskede han atter, så sagte som Cicaden hvisler i Græsset.

„Ja, lad Marpessa vælge," smilte Apollon triumferende.

Men Marpessa bøjede sit Hoved, dybt bøjede hun det mod sit Bryst, hun strakte sin Hånd frem, og den flakkede som en Due, der søger Hvile, men da den havde fundet sin Hvile, lå den i Idas' Hånd. Da skælvede Idas fra Hoved til Fod, hans Øjne veg ikke fra Græssets duggede Grønne.

Men Apollon blev hvidere end Sne, kun hans Øjne blånede som Havet i Storm, han veg et Skridt tilbage, og fra hans Mund foer der et Raab som en Flamme over de dirrende Læber. Han greb efter Sølvbuens snoede Streng.

„Marpessa, hvorfor gjorde du dette?" han stod med den spændte Bue i Hånden.

Der var en Stund stille på den grønne Eng i det klare, tidlige Solskin — så lød Marpessas hviskende Stemme bag Sløret, som en Sølvstreng, der skælver for Vindens sagte Pust.

„Apollon, du er Gudens Søn fra det evige Olympos, jeg er Euenos' Datter fra den forgængelige Jord.

Din Livstråd spindes evigt i evig Ring, som Havet evigt ruller om Hellas' Kyster, min er kort som Araknes sitrende Spind og mer skrøbelig end det. Hver Dag er dig et Bad i Kastales Kilde til strålende Ungdom, hver Dag er mig en Dråbe Gift fra Akerons Flod til snarlig Henvisnen og Død. Og en Gang vil den Dag komme, da du glemmer mig, som Eos glemte Titonos. En Dag måtte vi skilles, og jeg nedstige i Karons frønnede Færge til det evige Mørkets Bo, mens du vandrede op til det salige Liv og det aldrig sluknende Lys. Opfostret på Jorden lad mig blive på Jorden og følge Jordens Søn frem til min Skæbne, Tartaros' altopslugende Mulm."

Den skælvende Sølvstreng tav, og Marpessa sad stum i sit Slør.

Apollon løftede hæftigt sit Hoved, men hans Læber blev stående åbne, og han bøjede brat sin Nakke. Og da blev der taust mellem de tre på den stille Eng, kun Fuglene sang ned til dem fra de høje Olivenskove, og oppe under Himlen skinnede Morgensolen på Tindernes hvide Sne.

Apollon flyttede sin sandalgyldne Fod som for at gå, men da mødte hans Øjne Marpessas. Og som den svage, himmelfarvede Kilde synker i Havets evige Blå, sank Pigens Øjne i Gudens hvælvede, store.

De sitrede bægge ved det Blik, men Idas, som så det, rystede stærkere på sin Fod end det sumpfødte Siv for den dødsbebudende Storm.

Og da vendte Apollon sig langsomt og vandrede bort over Engene. Hans høje Ryg var bøjet og hans Hoved sænket, den gyldne Bue hang slapt i hans Hånd og slæbte gennem det blomsterprikkede Græs.

Idas besteg sin Karm, og langsomt rullede den bort, langsomt vadede de hvide Heste som Kæmpesvaner gennem Græsset, ti uvirksom hvilte den purpurflettede Svøbe i hans brune Hånd, og dybt var hans Øjne borét i Jorden. Og bag ved ham, på Sædets Purpurhynde, sad Marpessa i sit hvide Slør, bøjet og stum.

SATYR OG NYMFE

Der var så høstligt i Erymantos' høje Fjældskov. Oppe om de stejle Tinder, hvor Skovens gule Bælte hørte op, kresede de sorte Ørne om hverandre med truende Skrig og fyrige Vingeslag. Længere nede svarede Løvernes stolte Elskovsbrøl, Vildbassen gryntede i sit mossede Bo, rystede det visne Løv af sin sortegrå Pels og travede tænderskærende hen ad sine hovslidte Stier. I de brogede Krat skreg og kvidrede Fuglene, Hjortenes brune Bringe knejste mellem Buskene, men fra Egeløvet lurede Lossens grådige Øjne på Dåernes letsvævende Danse.

Det sildige Eftermiddagssolskin funklede rødt gennem Løvværket, spillende over Jordbunden som på et Tigerskind, Strømme af Vellugt bølgede i hvert Pust af den lune Vind. Vedbenden snoede sig bakkantisk om de skrå Ege, foran hvis Honninggem Bierne surrede, på Fjældvæggen tindrede Drueklaserne i Solglimtene som perlende Vanddråber eller gøglede i Skyggen som kåde Øjne, hele Skoven summede af Latter og Råb, af gækkende Skrig og Panfløjtens lystige Jodlen, overalt forfulgt af det spøgefulde Ekko.

Vildbækkene suste gennem Skoven ned mod de dybe Dale, skummende friske.

Men dybt inde, hvor en lille Sø sitrede, blånende som en Slåen mellem sine majsgule, sivgroede Bredder, spejlende det brogede Løv, der alle Vegne ludede ned imod den, var der stille.

I det ene Hjørne rejste sig en Klippeblok, en Vinranke bugtede sig ned over den som en blodig Strimmel — midt ude svømmede en Nøkkeroses hvide Skål, en blåhovedet Vildand kresede fredeligt omkring den, inde mellem Sivene tonede Rørdrummens trygge Slag, et Slør af grønne Fluer svævede over Vandspejlet.

Når Vinden bar til, hørtes Skovens larmende, løsslupne Liv — ellers var alting tyst. En Sølvhejre kom højtideligt sejlende hen over den ensomme Lysning, Aftensolen skinnede stille og varmt på det lange, liggende Græs, en væltet Egestamme lå henne ved Søbredden og spejlede sit visne Løv i det klare Dyb.

Rørdrummens Slag standsede, Vildanden drejede Hovedet, baskede hæftigt med Vingerne og svirrede op over Træerne.

Det raslede ovre i Krattet, to hvide Arme kom frem, et gyldenlokket Hoved tittede ud — et Sæt — og hun stod slank og hvid i Græsset, vuggende på de smidige Fødder, åndende af fulde Bryster efter det hastige Løb.

Hendes Øjne spillede listigt rundt, hun snoede Armene bag om Nakken og lo triumferende — hun var undsluppet, undsluppet.

Men pludselig veg hun et Skridt tilbage, som vilde hun atter fare af Sted, men standsede så brat, opgivet.

Frem af Løvet stak et Hoved, langt og smalt, foroven løbende ud i to små, krumme Horn, forneden i et stridt, dusket Skæg, to skæve, greltblå Øjne lo rindende til hende, Munden droges paa Skævs, så de gule Tandstumper skimtedes — Buskene sloges til Siden, og han hinkede frem imod hende, blinkende med sine Øjne, smilende undskyldende, forliebt med den smalle, hennarøde Mund.

Nymfen blev stående, hun lod Armene synke, bøjede sig bagover og så ham forventningsfuld i Møde.

„Å—å—“ hans Øjne gled henrykt hen over hendes spændstige, blonde Skikkelse, hvis yndefulde Legeme bøjede sig som en Elfenbensbue, hendes Hår bølgede frem om hendes Lænder, „å Skønne, tak du biede, tak“.

Hun svarede ikke, men vogtede agtsom på ham. Han var standset lidt foran hende og krummede sig kælent og lækkert, hans Øjne skruede sig på skrå ind i hendes, der kølige og overlegne sænkede sig i hans. Et svagt Smil legede om hendes fulde, røde Mund.

„Å Skønne, Huldsalige hør mig: din Liljefod har løbet sig træt, se hvilket Sæde Pan har beredt dig, du yndigste af hans Døtre, om du vil lytte til mine Elskovsord“.

Nymfen målte ham endnu en Gang, flygtigt strejfede hendes Øjne rundt over Krattets tætte Ringmur, så bøjede hun Hovedet, veg så hurtigt som en Fjer tilbage for hans krumme, brune Hånd og sad med et Hop på Grenen, gyngende op og ned som en Due mellem det brogede Løv, der i Aftensolen kastede sine vexlende Reflexer over hendes hvide Legeme.

Satyren havde sat sig i Græsset ved hendes Fod, han vred sine Øjne op imod hende, klemte sin Hånd mod det Sted på Brystet, hvor Hjærtet slog, og hvor en stor Dusk brunrøde Hår spillede i Aftenpustet — ustandselig flød hans Ordstrøm, smykket med Roser, Violer og Druer, mens hans Læber sivede af lystent Spyt.

Nymfen vippede op og ned, betragtede ham køligt, viftede sig sagte over Panden og så ud over den blikstille Sø med de grønne, dansende Fluer til Krattet på den modsatte, stærkt solbelyste Bred.

Han tav åndeløst og snappede efter Vejret. Et Vindpust kom, og Livet fra Skoven tordnede hen over dem. Hun rettede sig svagt, stemmede den ene Hånd mod den opskudte Hofte, og idet hun så ham alvorligt i Øjnene, udbrød hun med sin bløde, fløjtelokkende Stemme:

„Ja, kære Silenos, vist elsker jeg dig, og vist vil jeg blive din — men kun på ét Vilkår". Faunen sad ubevægelig med det skæggede Bukkehoved nede mellem de spidse, hårede Knæ, han var forstenet — hun vilde blive hans, han skulde få Lov — —

Med et Hyl var han oppe, hvirvlede sig rundt, sprang tre Alen op i Luften, snoede sig om i Springet, faldt fladt ned på sin Bug, spjættede bagud og stødte Kolbøtter, så Bladene føg omkring ham.

Nymfen så klart og roligt til. Endelig standsede han og haltede hen til hende, han greb hendes Hånd og slikkede den henrykt.

Hun lod ham beholde den:

„Men kun på ét Vilkår".

Hun så på ham:

„Vil du holde det eller lade mig gå?“

„Ja, ja, alt, alt vil jeg holde“, sukkede han og vred sig af Henrykkelse.

Nymfen smilte, det tindrede i hendes Øjne, hun bøjede sig ned og smøgede sin hvide, runde Arm om hans senede, lodne Hals; han vendte det hvide ud af Øjnene af Fryd, han klukkede, hans lyserøde Tunge hang ud mellem Tandstumperne.

„Sig det, sig det“.

„Ja, ser du, du søde — det er bare din Hale“.

„Min — min —?“ Halen raslede hastigt og spørgende i Løvet.

Hun strøg sin bløde, duftende Kind imod hans strittende, knoglede, hendes små, rosenrøde Øren sitrede som skælmske Sommerfuglevinger af Latter.

„Ja, giv mig den — klip den af til mig“.

Han gloede på hende — Halen — Halen — *Halen* vilde hun have.

„Men — men —“ stammede han.

„Hører du, Halen — jeg vil have den“.

Hun smøg sig tættere ind til ham, men han var oppe i et Sæt, foer et Par Alen tilbage og fægtede på det voldsomste med Armene — Halen — Halen — hun vilde have hans Hale! ved Pan!

„Nej! nej!“ skreg han, så det genlød i Skoven.

Hun stirrede på ham:

„Nå sådan!“

Hun rettede sig hurtigt, slog Håret tilbage over Skuldrene og knejste som en Ædelfalk på sin Gren.

„Å—å!“ brølte han, han foer i fuldt Løb løs på hende og styrtede næsegrus ned foran hende, „å, gå ikke! gå ikke!“

Men let som et Pust var hun nede i Græsset i svævende Løb hen imod Krattet — dér vendte hun sig end en Gang og strakte Armen ud imod ham med sænket Hånd.

„Vil du, eller vil du ikke?“

Et befalende Løvebrøl rungede gennem Skoven, sydende hen i en tilfreds, rallende Hvæsen.

„Jeg elsker dig, elsker dig!“ hylede han og vred sig på Maven i Græsset.

„Snak, du vil jo ikke“.

Han kravlede fremad imod hende.

„Du Grumme, å du Grumme, hvorfor vil du dog have netop min — min *Hale?*“ Hun så kælent på ham og blussede undseligt.

„Jo — for *jeg* har ikke sådan en,“ hviskede hun, hun svævede et Skridt frem.

„Nej, nej!“ han væltede forfærdet bagover, „hvad vil de andre sige!“

„Godt!“ hun løftede Hovedet, hendes fine Næse fnøs, hun slog ud med Hånden, „så gå til Hades“.

Et Glimt — og hun var borte.

Han lå i Græsset, bedøvet som et Firben, i Solen — stønnende kravlede han hen til Søen, vendte sig om og skelede langs den strithårede Ryg ned i Vandet.

Jo, Halen var der, Pan være lovet! hvad vilde ellers de andre Satyrer have sagt? — deres eneste Værdighedstegn — han bevægede den lille, trevlede, grå Stump melankolsk op og ned, de salte Tårer silede ham ned ad Kinderne.

Pludselig foer han sammen — dybt inde fra Skoven, hvor Nymferne havde deres Danseplads, bruste

en Storm af Latter frem, susende hen over hans hornede Hoved som en Sværm af Duer.

Han udstødte et vildt Hyl, bøjede Hovedet og benede i raslende Flugt af Sted gennem Krattet.

PYGMALION

Kong Pygmalion af Kypern stod i sit Værksted på Borgens flade Tag den lyse Eftermiddagstime.

Over Marmorbrystningen kastede de højeste Sykomorer deres blånende Skygger ind over det gulbrune Flisegulv, men midt ude i Solskinnet stod Kongen, rank og skulderbred i sin hvide Kittel, med den ene Hånd på Hoften, og den anden sænket med Hammer og Mejsel.

Han hældede det langhårede, gråsprængte Hoved med den gyldne Pandering lidt fremad og stirrede på Statuen der oppe på Soklen.

Og Statuen løftede sin blændende Nøgenhed mod Himlens skinnende Blå og Havets vide Guldspejl, bøjede sin slanke Arm op over Panden og sænkede sit Hoved tilbage, dens Læber smilte halvåbne, og det jomfruspidse Bryst sitrede som i Ånden; forstenet i et Åndedrag, med den højre Hånd uformet lænket i Marmorblokken ved de let bøjede Ben stod den hvide Jomfru dér og ventede kun på at røres af det livgivende Pust for at vågne op og blive Jomfru af Kød og Blod. Ja, Jomfru af Kød og Blod — — Kong Pygmalions Hoved sank ned på hans Bryst, langsomt gik han hen over Fliserne til Sykomorernes Skygge.

Dér stod en Stenbænk i Brystningen, omvundet af grønt Vedbend og blomstrende Rosenranker. Han strakte sig træt i det kølige Leje og lod sine anstrengte Øjne glide ud over Havet, som midt ude blændede i Guld og længst borte, gennem Solblink, blånede bort i Himlens Azur.

En kølig Søvind viftede ham over Panden og gyngede Grenene. Hvide Måger fløj som løsrevne Liljeblade ude over det mægtige Vandspejl, og fjærne Latinersejl skinnede ubevægelige som Klipper i den stille Sommerdag. Kun Bølgerne klukkede mod Bredden ved Borgens Fod.

Der nede mellem Magnoliebuskenes Elfenbensblomster legede Kaniner — Kongen hørte deres sagte Spring i det høje Græs. To svovlgule Sommerfugle hvirvlede hen over Flisegulvet.

Jomfru af Kød og Blod, Jomfru i hans Favn, ved hans Bryst, skælvende Læbers Tryk på hans Mund, nære Øjnes Blik i hans — — —

Kongen rystede på Hovedet — han kunde ikke mindes det; søgte hans Øjne end længst tilbage i Ungdommens Morgenrøde, han så ingen unge, leende Jomfruer dér, kun høje Marmorgudinder, kolde, højtideligt strenge og kyske som hans Ungdoms og Manddoms Arbejdsår. Han så ingen Fester eller ungdommelig Glæde, kun alvorsfulde Dage i rastløs Stræben og ensomme Nætter i halvvågen Grublen. Hans Ungdom og Manddom — en luftig Søjlehal, højtliggende, stolt og ren, men kold og solforladt, vendende ud mod et Tågehav, over hvis Øde der aldrig skimtedes lykkebringende Sejl.

Kongen strøg sig over den furede Pande — tungt

lod Guderne det Menneske bøde, i hvis Hånd de lagde Skabermagten.

Livets Nektarskål havde de taget fra hans Læber, Livets rødeste Roser af hans Hånd, kun det hvide, kolde Marmor havde de ladet ham tilbage, og det aldrig hvilende Arbejd, indviet til deres Forherligelse, til at skabe deres høje Billeder for Menneskenes tilbedende Slægter på Jorden.

Men nu endelig — han så op — nu havde de saligt levende Guder, de hellige olympiske Ni, lovet ham Lønnen for den Ungdom, de havde taget fra ham og bøjet til Arbejd for sig. Og havde han længe savnet, skulde han nu rigeligt eje.

Han behøvede kun at ønske, og det skulde ske. Og ønsket havde han, ønsket, at den Kvindeskikkelse, han skabte efter sit Hjærtes inderste Drøm, måtte fange Liv, leve op og blive levende i hans Arme, skabt af ham selv til ham selv, ej blot som de andre, i Gudernes Tjeneste, til fremmede Menneskers Lyst. Og Guderne havde svaret, at hans Vilje skulde ske.

Kongeligt lønner Guderne deres Tjenere — kongeligt, men sent — — —

Pygmalion strøg sukkende sin Hånd gennem de tynde, grå Lokker.

Dog — han rejste sig i Sædet, med Øjnene fæstede på Statuen derhenne — nu stod hun der jo! Drømmen fra Ungdommens År, Længslen fra Manddommens Tid, Galatea, uforlignelig i Skønhed og Ynde.

Dejligere end hun havde ingen Jordens Kvinde levet, skabt som hun var af de smidigste Hænder, der havde hugget i Marmor og den ømmeste Kærlighed,

der havde elsket og savnet Kvinder. Og renere end hun var ingen — ikke den skumfødte Afrodite, hans Øriges nådige Beskytterinde, ikke den jagtstolte Artemis, ikke den unge Hebe — ren som hun kom i hans Favn fra det kyske Marmor. Det kyske —

Han rynkede Brynene og rejste sig hæftigt. Med fremskudt Læbe stirrede han ud over de højtopstigende Olivenskove bag Borgen, i hvis dybe, grønne Favn Marmorbruddet funklede. Han huskede en Nat for ikke længe siden, da han ikke havde kunnet finde Søvn nede på sit Leje for Statuens skinnende Dejlighed. Lydløs, uden Sandaler, var han steget herop ad de mange Trin; men som han satte Foden på Flisegulvet, var han brat blevet stående.

Mod den nattemørke, stjærnefyldte Himmel havde han set sin Statues hvide Nøgenhed knuget i Favn på den unge Svend, som savede ham Marmoret til. Den sortlokkede Lyder-Knøs lå halvt på Knæ foran Soklen, med Armene slynget om Statuens Hofter og bedækkede dens Arme og Bryst med flammende Kys.

Kong Pygmalion kendte endnu, hvor han havde rystet af Harme, da han så sin Drøm i Armene på den unge Svend, som favnede hver Kvinde, han traf. For første Gang var hans Hånd faret til hans altid sværdløse Lænd; men hans stærke Vilje havde kuet den opbrusende Vrede ned, og roligt var han gået hen og havde lagt sin dirrende Hånd på Svendens Skulder. Hurtigere end en Slange var han da smuttet over Gulvet og ned ad Trapperne. Men Kongen var steget ned til Havet og havde hentet Vand i en Skål for at tvætte sin Statue ren for de bryndefulde Favntag og Kys.

Dog syntes det ham, at han ikke kunde tvætte den helt så ren som før, som var hans Helligdom blevet besmittet af Jordens Smuds. Den Tanke havde længe naget ham og forsinket hans Hånd ved Hammer og Mejsel.

Når Kong Pygmalion vendte sit Blik fra sine høje Marmorgudinder ned til det Liv, som rørte sig ved Borgens Fod, ude i hans Rige, da så hans Øjne meget, som bragte ham til at takke Guderne, fordi de havde hævet ham over disse Kvinder og denne Elskov, og han priste sin Ensomheds stolte Kulde, at hans Læber var forblevne uplettede. Men når så hans Blik vendte tilbage, og han atter stod ved sine Marmorværker, drømte han videre i sit Hjærte om den Kvinde, der en Gang skulde komme, Kvinden over alle Kvinder, hun, hvis Sjæl var som den nysudsprungne Morgenrøde over det vågnende Hav, hvis Kys var som en Drik af en pur og sjælden Skål, hentet i skælvende Hænder fra det Høje, ej som de andre Kvinders lig den, man drak af de almene Brønde på Byernes Torve, hun, der var uskyldig som det nyfødte Barn og dog voxen og elskende Jomfru.

Som Årene led, og den Kvinde aldrig kom, var Drømmen og Længslen kun voxet og lutret. Og da nu Lykken var der, skulde den så dog smudses af det Støv, han så højt havde hævet den over?

Han vendte sig og så hen på Statuen, og da lyste det op i hans Øjne.

Ti hvor kunde han vel ligne hende med nogen anden Kvinde, som noget Kys kunde krænke, hun, i hvis Årer endnu intet Blod havde strømmet, hun, der var født som voxen Jomfru?

Nej, hende turde han tage i sin Favn og kalde sin, hun havde aldrig før været nogen andens og skulde aldrig blive det. Med ham, hendes Skaber, hendes Elsker, skulde hun leve i de rene Sfærer, Guderne nær, højt over Jorden og dens Liv!

Der steg en Jubel op i hans strenge Øjne, og han rødmede som en Yngling i Forelskelsens Glæde. Nu skulde Lykken, nu skulde den store Stund komme.

Han stod ved Statuen og huggede varligt ved den lænkede Hånd, Hammerslagene klang, og de hvide Splinter føg.

Hans Øje var sikkert, hans Hånd var fast. Nu var han kun Skaberen ved det skabte. Men da så Hånden dukkede op, formedes, befriedes og svævede frit over Marmorblokken, kastede han hurtigt Hammer og Mejsel fra sig som et Lænkepar og veg et langt Skridt tilbage med spændt stirrende Øjne.

Solen blinkede ude på Havet med de flagrende Måger, Bølgerne klukkede klart ved Bredden i den sommerlige Stilhed. Sykomorernes Skygger bevægede sig svagt over Fliserne. Det jog gennem hans Hjærte — ned over Statuen svævede som en gylden Ånde, og den rørte sig.

Armen over Panden rørte sig dvælende, den sænkede Hånds Fingre krummedes svagt, det sitrede over Ansigtet, Munden åbnede sig, og så hævede et langt Åndedrag de spidse Bryster, og strax strømmede Blodet, rosenrødt, skælvende varmt gennem Legemet, Fødderne løftede sig som til Gang, Øjnene kæmpede som i Søvne — så sprang et lykkeligt Smil frem om Munden, og to dybe, tindrende Øjne sloges op. Hun stod der! jomfruelig yppig og slank, rosenrød med

Glanslys over Arme og Bryst, åndende i dybe Drag på den hvide Marmorsokkel mod Himmel og Hav!

„Galatea!"

Pygmalion var sunket i Knæ med udstrakte Arme.

Og hun hævede sig på de slanke Fødder, Brystet svulmede højere, Armene løftedes ømmere, Hovedet sank langsomt bagover med skælvende Mund, hele Legemet sitrede i Hengivelses Trang.

Men højt hen over den knælende Konge fløj de kaldende Blikke.

Kong Pygmalion vendte Hovedet.

Bag ved ham, med den ene Fod skjult paa Trappens øverste Trin, med den anden paa Flisegulvet, stod den unge, sortlokkede Lyder-Svend, med blussende Kinder, funklende Øjne og Armene rakte ud imod hende, som rakte sine imod ham.

ANTÆOS, JORDENS SØN

Antæos, Jordens Søn, var død. Han, som fangede tidobbelt Kraft, for hver Gang hans Såler rørte ved Jorden, ved hans Moder, han var død, kvalt var han i Herakles' Arme, kvalt i Luften, fjærn fra sin Moder.

Og Herakles, Sejrherren, kastede ham på Jorden i det frodige, grønne Græs og bøjede sig hånligt over ham og lo ham ind i det røde, opsvulmede Ansigt med de sprængte, udhængende Øjenklaser og det tandgabende Mundsvælg i det sorte Skæg.

„Ha, ha, Antæos, du Jordens Søn, du, som fangede

Kraft for hver Gang, du rørte ved Jorden, din Moder — fang nu Kraft, fang nu Liv, nu ligger du jo ved hendes Barm —"

Men Antæos lå stiv og død.

„Ha, ha, Antæos, du stoute Karl, som trodsede os, de himmelske Guder, du, som svor, du var lig med os — du, som skulde leve evigt — lille Antæos, hvad er det nu med dig — Jorden, din Moder, som gjorde dig så stolt, lad hende nu hjælpe dig — stat op, Antæos, og dyst med Olympens Søn —"

Men Antæos lå stiv og død.

„Antæos, du Jordens Søn, se her har jeg gravet dig en Hule, dyb og duftende og sval — Antæos, kom her, gem dig derned, læg dig ind til din Moders Hjærte — bliv hendes Barn pány, du meget trodsende — lig dér stille og sug dig atter Kraft, vox dig atter djærv og stor og kom så igen at dyste med de Himmelfødte, at måle dig med os. Jorden, din Moder, hun var jo den Brønd, du drog Næring fra, al din Kraft, din mægtige, uudtømmelige Kraft, og hun var jo ligeså god som Zeus' Nektarskål, ikke sandt, lille Antæos? — — — men hvor bliver du dog af? Antæos, det er dog vel aldrig sandt — *drukner* du i Brønden? sluger hun dig, din Moder, hjælpeløs — grådigt som Kronos slugte sine Unger? Ha, ha, hende, du stolede så fast på, hvad er det, hun gør ved dig? — er det forbi, Antæos? — ha, ha, Antæos, er det forbi med din Lighed med de Himmelfødte?"

ORFEUS, SANGEREN

Karon, den gamle Dødens Færgemand, sad ved Akerons Bred mellem de ludende Sivskove, nedhuget i sin paltuge Kappe, med det skæghvide Hoved i de magre, knoklede Hænder, stirrende med matte, grundende Øjne over den sorte Strøms lydløst henilende Vande.

I det tætte, tågede Mulm skimtedes svagt Persefones Poppellund, Stamme ved Stamme, fra Jorden duftede den gustne Asfodelos surt og ramt, og en uophørlig, stille Regn sivede ned, hviskende i Poplernes løvtunge Kroner og prikkende Akerons Vande i dirrende Ringe — langt borte i Mørket blånede det svagt fra den akerusiske Søs dødsstille Spejl.

Det var ganske stille, kun Regnens tyste Dryssen hørtes. Og stundum lød der fjærnt nede bag de skumle, skrånende Lunde en knagende Bragen, som af en Sten, der møjsommelig slæbes op ad en Fjældskrænt og strax efter en dump Buldren, som rullede den ned igen, og en sagte Stønnen fulgte — eller andre, spredte Lyde: en Surren som af et hvileløst svingende Hjul, en hæs, halvkvalt Jamren som i evig Skræk — og en stadig, sagte Susen, snart som af Sand, der hvisler af Sted langs Havet, snart som af visne Blade fejede hen gennem Skoven en sildig Høstnat — listende Trin, hviskende Stemmer og hendulgt Hulken.

Sammenbøjet lyttede Karon, lyttede tavs og ensom — fra Tidernes Gry havde han siddet her mellem Akerons Siv og hørt det fjærne, halvkvalte Liv fra Hades, alle de Lyde, som levede selv her i Tavshedens Rige. Han kendte dem så godt som den sivende

Regn over sit Hoved og som Akerons Ilen, kendte hver enkelt Lyd for sig og vidste, hvad hver betød og sagde og meldte om — han kendte dem som sit eget Hjærtes Slag, og de var ham evige og ligegyldige som det.

Men stundum, når de tunge Tågeskyer over Klipperne drev bort, dæmrede det svagt ned over Flodens sivgroede Bredder og Karons sammenbøjede Skikkelse — et Lys så mat og dunkelt som gennem blegt og henvisnet Horn, et Lys som en blånende Menneskeånde søgende ængsteligt og bedende ned gennem Mørket, og når det Lys blånede over Karons Skaldepande, glimtende i hans Øjenkroge, flyttede han sig uroligt og utålmodigt på Sivlejet, skottende opad med et sky og forskende Blik, til Skyerne atter drev for, og Lyset forsvandt, og han atter hugede sig ned i det dybe, velkendte Mørke.

Og de fjærne Klager blev ved at mumle, og Regnen blev ved at hviske, og Strømmen blev ved at ile i det samme, stadige Mørke.

Men Karon rystede fortrædeligt på Hovedet som for en Bremse og skiftede Hånden i det hvide Skæg. Det var Dagen og Livet og Lyset og al det, han ikke kendte, og som ikke kom ham ved, hvad skulde han da spejde efter? Men ak, han følte det — han fik ikke Fred siden — siden — — —

Pludselig rykkede han sig hastigt tilbage, vendte sig halvt på Sivene og stirrede med opspilede Øjne opad — dér, oppe på den lave, sumpige Bred stod der en Skikkelse, tavs og ubevægelig mellem Poppelstammerne, og stirrede ned på ham, en høj og rank og gylden Skikkelse glødende svagt i det klamme Mørke som en Støtte af Guld. En Rad af gyldne Strenge

glitrede mat, en violblå Kappe dæmrede frem, to store, klare Øjne stirrede under Hårets Bryn.

„Hvem — hvem er du?“ hæs lød Karons Røst, hæs af timelang Tavshed og Kulde.

„Jeg er Orfeus,“ tonede det fra Mørket, fyldigt og blødt, forunderligt levende i denne hviskende Tysthed, „Orfeus, Sangeren.“

„Orfeus — hvordan er du kommet over Styx — uden Obol og Færge?“

Orfeus rørte sig, som smilede han: „Jeg spillede din Færge til mig, og den bar mig lydigt over Styxes Vande.“

Karon stirrede på ham, med bøjet Hoved, opadrynket Pande og hængende Underlæbe. Så ragede han ud efter ham med sin lange, knoklede Stav.

„Gå bort, gå din Vej, du forstyrrer hernede — hvad vil du? endnu har ingen kaldt dig.“

„Karon,“ Orfeus kom hastig et Skridt frem i den sumpede Bred, så hastig, at Færgemanden foer sammen, „Karon, giv mig hende igen — Eurydike, som du har sendt ned i Hades' Mørke!“

„Eurydike — —“ Karon skottede til ham, så ludede han sig forover, „jeg har ingen sendt ned, jeg sender ingen ned“, mumlede han, „jeg tager kun dem, der kommer til Styx, betvungne af Hades' Magt, jeg lyder kun en større Herres Bud.“

„Karon, så du Eurydike?“

Den gamle tav og virrede med Hovedet, sagte ridsede Staven i Breddens fugtige, blygrå Sand, hvor de døde Bølger gød sig ind, matte og dunkle som Olie. Han spejdede stjålent opad, men nu var der kun tæt Mørke over ham og om ham.

„Så du Eurydike?"

Karon nikkede, pludselig, hastig.

„Karon! Karon!" faste Hænder greb om hans Arm, et levende Ansigt, rosenrødt i det vage Lys, så ind i hans, en frisk, duftende Ånde ombølgede ham, „så hun ud, som hun hørte til dernede, så hun ud, som skulde hun bo iblandt Skyggerne? i det altid sørgende Hjem?"

Den gamle så ned for sig, så mumlede han, halvt som mod sin Vilje:

„Jeg har set mange komme over, mange, som ikke vilde, mange, som græd og stred imod, mange unge, mange glade — men ingen så jeg som Eurydike, nej, ingen så ung som Eurydike — —"

„Nej vel, vel? men nu vil jeg også have hende tilbage."

„Tilbage?" Karon så hastigt op, Staven boredes dybt ned i Sandet, „raser du — tilbage!"

„Ja, Karon, tilbage — jeg vil have Eurydike tilbage."

„Å du Dåre! Tusinder så jeg komme ned, men tilbage — nej, ikke én så jeg komme tilbage."

„Nej, jeg véd det, jeg véd det alt — men hun *må* komme tilbage, Karon, ikke sandt? hun kommer tilbage? hun kan komme tilbage?"

Den gamle så på ham med blinkende Øjne, sænkede så Hovedet og stirrede ud over de forbiilende Bølger — langsomt og besværligt hviskede han:

„Jo måske — måske —"

„Måske? o måske?"

„Ja, du er jo Sanger, du har jo din Lyre — så spil da, spil dig frem forbi Helvedhunden, spil dig ind i Hades, spil dig ind blandt Skyggerne."

„Og så?“

„Så spil hende til dig, med dig, fra de dødes Skare — derop, derop — med dig, til Lyset — deroppe.“

Orfeus stirrede på ham.

„Karon.“

„Ja.“

„Kan jeg det?“

„Om du kan det? det véd jeg ikke — det kommer an på — Orfeus, elsker du hende?“

„Om jeg — gamle!“ Hånden klemte om hans Arm, „— å, hvad véd du om Kærlighed!“

„Nej, jeg véd intet om Kærlighed, jeg sidder ved Dødens Flod. Men Orfeus, sig mig, tror du på Livet?“

„Tror på Livet?“ to undrende Øjne så på ham.

„Ja, tror du på Livet, sikkert og fast? Jeg kender det ikke, véd intet derom, men tro, det må du, så fast må du tro, ti tvivler du blot ét Øjeblik — —“

„Tror på Livet — ja, det må jeg vel, jeg sang jo om Livet, sang så Mennesker og Dyr og Bjærge og Skove dansede derved — jo, jo, jeg tror på Livet — med hende! med hende!“

„Med hende! med hende, siger du — — ak, således — så *er* det altså således — — Orfeus, aldrig fører du Eurydike til Lyset!“

Orfeus lå dér, sunken på Knæ med funklende Øjne og Hånden over Strengene, så sprang han op:

„Det skal du få at se, nu véd jeg, hvad jeg har at gøre,“ og hurtigt som et Glimt var han borte mellem Persefones Stammer i Mørket.

„Orfeus! Orfeus!“

Men kun Regnen sivede ned gennem Lunden, Mørket åndede tomt og fugtigt imod Karons spejdende

Ansigt, og atter ludede han Hovedet ned i Hånden, sad så foroverbøjet og lyttede.

Sivene hviskede, Akeron strømmede forbi, lydløs, ilsom, Regnen dryssede og dryssede, og den fjærne Susen blev ved — som af Sand, der hvisler af Sted langs Havet, som af visne Blade, der fejes hen gennem Skoven en sildig Høstnat — listende Trin, hviskende Stemmer og hendulgt Hulken — så pludselig et rasende Glam, så Stilheden sprang i Stykker, en hylende Halsen, hvæsende, snappende i klirrende, lænkebunden Raseri.

„Nu gik han Kerberos forbi," mumlede Karon og lyttede anspændt.

Men Stilheden sugede sig sammen, lukkede sig som tyste, dunkle Vande — atter kun den bestandige Susen — til den med Et forvirredes, Sandet hvirvledes i Vejret som af en Storm og faldt brat ned i et pludseligt Vindstille, Bladene snurrede rundt og tav — og så med én Gang dybt nede en Lysnen, som tændtes der pludselig en Kærte i det dybe Mørke — en Klingren, en Klang, fjærn, sitrende, dirrende klar, et underjordisk Kildespring, der vældede op af Mørkets Øde, en underjordisk Sang af lyse, salige Stemmer, en Leg af Solstråler i det evige Mørkes Gem.

Karon lyttede, krumbøjet, hans Øjne fyldtes til Randen af Tårer, Hænderne klemte om Staven.

Å, denne Klang, den Klang, så dårende, smæltende sød — *det* var altså Livet — al Livets livsalige, sommerlyse Lykke hernede — hernede — — og nu, hør nu — nærmere, som kommende opad, som Lys, svævende op fra en Grubes miledybe Bund, som en sølvvinget Fugl stigende gennem Natten mod den dæm-

rende Morgen højt oppe, som en Stemme, kaldende fra oven, bydende, bønligt-lokkende, kaldende, nærmere og nærmere i den åndeløst lyttende Stilhed — kun en kvalt, afmægtig Hvæsen —

Karon rejste sig, betagen, med Hånden over Brynene.

Frem mellem Persefones Stammer svævede de — Orfeus, gyldenlysende i sin blånende Kappe, baglængs, langsomt, med Lyren løftet højt i bægge Hænder med spillende Strenge — og efter ham Eurydike, med lukkede Øjne, tilbagebøjet Nakke, udstrakte Hænder, rosenrødmende, Sløret vuggende som hvide Bølger — — et dæmrende Smil over Ansigtets dybe Blund, tillidsfuldt, lyksaligt anende den elskedes Nærhed — og bagest i Mørket, stille svævende, bleg og tyst, Hermes Psykopompos, med tavse, strenge Træk under Hjælmhattens Vingepar, med det broncebrune Legeme, med den snoede Stav i Hånden, og Slangernes flade Hoveder snusende og slikkende til bægge Sider i Hades' pestfyldte Luft, gispende ad det svage, indsivende Dagens og Livets Lys, som just nu dæmrede ned gennem de forbidrivende Tåger.

Var det muligt? han drog hende tilbage —? O, hvor måtte han være sikker i sin Sag — og Livet, det aldrig sete, hvor måtte det være skønt!

Da pludselig vendte Orfeus sig — Lyset blånede ned over hans Ansigt med det flagrende Hår, og med Et vaklede han, Lyren rystede i hans Hånd, Strengene klirrede — kun et Øjeblik, så snurrede han rundt, Lyren fløj op igen, Klangen bruste — men hastigere endnu, hastigere end en Tåge hvirvles hen over Havet gennem Natten, sugedes Eurydikes Skikkelse

tilbage, ind mellem Persefones Stammer, som et Sølvslør, der forsvinder ned i en Afgrunds Mørke — et svagt, kaldende Råb fra Lunden: „Orfeus! Orfeus!" og hans Skrig: „Eurydike! Eurydike!" — frem styrtede han — det blinkede i Mørket, Hermes' Stav med de fremadbugtede, hvæsende Slangers grønne, ildspyende Øjne — Orfeus tumlede tilbage, ud på Akerons Bred, snublede over Asfodelernes knoldede Rødder og styrtede næsegrus ned i Græsset.

Karon stod lænet til sin Stav, rystende, med Hånden sanseløst for Panden.

Et triumferende, genlydende Glam og en Kædes dansende Klirren — Kerberos hilste sit Bytte velkommen tilbage — og så en lang, knugende Tavshed, et mørkt og øde Vand, hvoraf Bobler steg imod Lyset, søgende opad og bristende i dybe Sukke — så et mangestemmet Skrig, døende i håbløs, fortvivlet Jamren, og atter tog den sagte Susen fat — listende Trin, hviskende Stemmer og hendulgt Hulken, som af Sand, der hvisler af Sted langs Havet, som af visne Blade, der fejes hen gennem Skoven en sildig Efterårsnat.

Karon lå på Knæ ved Orfeus, bøjet over ham, med Hånden på hans Skulder:

„Orfeus."

Et dødblegt Ansigt så op, to blodige, halvbrustne Øjne, en svullen, hovnet Mund — to rystende Hænder løftede sig, indviklede i Lyrens sønderrevne Sølvsnore.

Karon bøjede sit ældegrå Hoved dybere ned over ham:

„Orfeus, græd ikke og spil ikke — bliv hos mig, ved Dødens Flod. Nu véd vi da tilfulde, hvorledes

det er at leve på Jorden — og syng du nu aldrig mere, bedragerisk, dens Pris.“

KASTOR OG POLYDEUKES

„Polydeukes, Polydeukes! å hjælp mig! å hjælp! Polydeukes, jeg er død — under Jorden, her er kvalmt, her er mørkt — å Polydeukes, hjælp mig! hjælp!“

„Ak Kastor, Kastor, hvad skal jeg, hvad skal jeg vel gøre? Jeg ejer ikke Livet i min Hånd, ak Kastor — jeg kan kun græde.“

„Polydeukes, du lever, du er i Solen og Lyset, du ånder Elmelundenes Duft og Bjærgenes Sne, du ser Dyrenes Leg og de unge Kvinders Danse — Polydeukes, jeg som delte alt med dig, nu lader du mig ene i Mørket.“

„Ak Kastor, Kastor, kunde jeg græde mig til dig, jeg græd mig Hades i Favn.“

„Polydeukes, jeg tror dig ikke, Polydeukes, du har glemt mig — hvorfor skal du leve, når jeg er død? var vi ikke Brødre, tvillingefødte? Polydeukes, svar!“

„Kastor, å Broder, hvad kan jeg for, at jeg er Gudens Søn, og du kun Tyndareos' Barn? hvad kan jeg for, at jeg skal leve og leve evigt, mens du skal dø og dø evigt?“

„Polydeukes, tilgiv mig — jeg véd det, der var kun én Dioskur — men, Polydeukes, jeg drømte, der var to — jeg var ung som du, jeg var glad som du, jeg syntes, jeg var som du — det var fejl, nu véd jeg det,

nu ser jeg det — å, men dit Liv! dit Liv! — Polydeukes, Broder, hvor svært at ikke hade dig."

„Ak Kastor, mit Liv — — hvad er vel *det* nu for Liv? Kastor, du gav mig det halve af alt, hvad var dit — Kastor, også din halve Død."

„Polydeukes, er det sandt?"

„Kastor, om det er sandt — — misund mig ikke Solen, den er halv — misund mig ikke Månen, den er delt — jeg gyser i Elmenes Skygge, der er koldt på Bjærgenes Sne — jeg græder over Dyrenes Leg og ækles ved Kvindernes Danse."

„Polydeukes, Polydeukes, nu fik jeg dit halve Liv!"

„Mit halve Liv?"

„Ja, Polydeukes — nu lever jeg jo atter — i dig, med dig — ser Månen med dig, forgyldes af Solen med dig, vandrer Elmelunden igennem og op over Bjærgenes Sne med dig — som fordum, som før — med dig — Polydeukes, så deler vi da endnu alt."

„Ja, Kastor, *er* vi ikke Brødre?"

„Men, Polydeukes — så er jeg jo din Forbandelse — jeg stakkels Jordfødte, at jeg røver Dioskurens Liv."

„Min Velsignelse, Broder, min Velsignelse er du, som fjærner min Fødsels svidende Urets-Torn fra mit Hjærte — og du gør mer."

„Polydeukes, mer?"

„Ja, hel dig, Kastor — du, som giver Dioskuren Hvile i Dødsrigets Skygger fra det evige Liv."

III ❧

VED GRAVEN

Idet han trådte ud af den lille, lave Stationsbygning, under det snedækkede Bislag, skråede en høj, mørk Skikkelse med hastige Skridt tværs over det snehvide Torv med omliggende, lave Bygninger — hen imod den sorte, nøgne Allé, ud af Byen.

Han standsede brat, med Kufferten i Hånden og Tæppet over Skuldrene — der gik et Minde igennem ham, det var som en Luge åbnedes i Aftenen ud til Livet, Livet med dets Styrke og Magt — men så rystede han på Hovedet — nej, nej, det var jo umuligt, det *kunde* ikke være ham, denne bøjede Skikkelse, denne lange Frakke, så skævtsiddende og slidt — han, der var så statelig og rank som en Prins — og denne usikre Gang — når han huskede ham fra deres Vandringer ad de lange Landeveje grønne Sommerdage og stille, gyldentklare Efterårsdage — — men — —

Han drejede pludselig af og gik ilsomt langs Torvet hen i Alleen. Med hurtige Skridt styrede han ned gennem det lange, øde Perspektiv med den snorlige, hvide Vejstribe og de sorte, spinkle Stammer, lukket foroven af nøgne Grenes tætte Gitter. Dér skimtede han ham langt nede, duknakket, hastigt forsvindende i den snefyldte Skumring. Nej, det var jo umuligt — havde han da glemt ham således?

Han standsede — at han blot kunde tro, nogen

kunde forandre sig således — og han, der havde ejet en sådan Ungdom og som — som havde — *sejret* — — nej, han måtte ikke gå videre, han måtte dog huske på, at Livet skulde leves — også bagefter — —

Men pludselig gik han igen, hurtigere og hurtigere — det bar ad Kirkegården til — Kirkegården, hvad skulde han dér? han på Kirkegården — — han smilte halvt, kunde han så ikke se, at det ikke var ham? Men nu, nu drejede han af derop, forsvandt ind mellem Allétræerne — hvis han ikke skulde blive borte, måtte han skynde sig.

Han næsten løb ad Alleen, i den smalle, mørke Tunnel, på den hvide, knirkende Sne, ud på den gamle, kendte Sti og op ad den stejle Skråning til den høje, ensomme Kirkegård. Jærnlågen smeldede i efter ham, skarpt i Vinteraftenens Stilhed — foran ham lå de høje, skumle Alleer, øde og tomme, stirrende på ham som store, hule Dødningeøjne — langt derinde lød ilende Skridt. Som sanseløs løb han efter dem, løb med Tæppet trykket ind til sit Bryst og med Kufferten i Hånden, løb uden selv at vide hvorfor. Til bægge Sider glimtede Marmorkors og Marmortavler forbi ham, mellem Stammerækkerne, død efter død — omkring det lille, stumme Springvand med det stivfrosne, stålmørke Isspejl — nye Alleer, tomme og gabende mørke — hvorhen?

Han løb til — så næsten tørnede han mod den høje Skikkelse, der stod lige foran ham med Ryggen mod Vejen og bægge Hænder støttet på et sort Jærngitter, foran en Grav.

Et hulkindet, hvidt Ansigt så ind i hans, med gråt Skæg og gråt Hår under Hatten — nej, nej, dér kunde

han se, om det var ham — å Tåbelighed — men Gud ske Lov; han åndede lettet — å, så forfærdeligt det vilde have været, om det var ham — næsten som en Dødsdom, en Dødsdom over det Liv, som han dog måtte leve.

„Undskyld," mumlede han og vilde stryge forbi, men standsede så og stirrede — målløs — ti dér stod jo hendes, *hendes* Navn, skinnende ham i Møde med tykke Guldbogstaver på den hvide Marmortavle i den grå, sneplettede Granitsten, omhængt med mørk, vild Vedbend som med sorte Lokker — hende — hendes Navn, hvor kom det fra? hvorfor stod det her? hvad betød det?

Han trådte skælvende nærmere — jo, det *var* hendes Fornavn, det eneste Fornavn, han kendte, men — jo, det var sandt — Efternavnet, det fik hun jo, da hun — da han — men så *var* det jo ham. Han vendte sig om imod ham — atter det hvide, hulkindede Ansigt med det grå Skæg og det grå Hår under Hatten — ja vist var det ham, at han ikke havde kunnet se det!

„Er hun — er hun da — *død?*" stammede han.

Den anden så på ham.

„Ja, hun er død," svarede han, stille og roligt, som havde de fulgtes herud, som havde de ikke været skilte i atten År, men daglig levet sammen og hver Aften stået sammen her ved Graven.

Han støttede sig overvældet til Jærngitret — Stenen hoppede for hans Øjne, op og ned i Mørket som en vildhåret Dværg, der dansede på hendes Grav — *hendes* Grav — — —

Han følte sig så træt, så tom, så færdig — som var

det ham selv, hans eget Liv, som lå der nede i Graven — men også så forunderlig lettet, som var en stor Byrde taget fra ham, en stor, tung Byrde, han havde slæbt på gennem mange, lange År.

Der var blikstille på Kirkegården i den mørke Vinteraftensskumring, kun et Par skrålende Råger baskede hen over de nøgne Trætoppe, inde fra Byen tonede fjærn, dæmpet Vognrumlen.

Da pludselig gungrede en Klokke, voxende hæs og gneldrende skarpt gennem Mørket.

En Hånd lagde sig på hans Skulder, han så ind i den andens Ansigt — nu var det ham så fortroligt, så forståeligt, som havde han aldrig set dette Ansigt anderledes, som måtte det nødvendigt se således ud.

„Vi må gå — Ib Klokker ringer ud.“

Han nikkede, han kendte det jo så godt, Ib Klokker havde jo altid ringet ud, alle Aftener, så langt han kunde huske tilbage.

De fulgtes ned gennem de nu helt bælgmørke Alleer, tavse, Side om Side, som de gik før, i gamle Dage.

Gamle Dage — *var* det virkelig gamle Dage? var det ikke i Går? lå der virkelig År imellem, lange, bitre År, fulde af Had og Nid, af Mørke og Ensomhed i det fremmede?

„Du,“ den anden standsede og tog hans Hånd i sin, som før — men det gamle Tag, hans stærke, faste Tag, så forskelligt fra hans eget slappe, der aldrig vovede at gribe og aldrig mægtede at holde, hvor var det nu henne? Å, man mærkede, at nu havde også *den* Hånd måttet slippe — „du, jeg skrev aldrig til dig, at hun var død — jeg kunde ikke, den Gang —

i Smærten — jeg kunde ikke skrive til nogen, at hun var død — det var som at udlevere hende — og jeg havde kun haft hende så kort, kun ét År — og mindst til dig, du som — som jo også — —" han strøg sig over Panden, så så han ind i den andens Ansigt med mørke, forundrede Øjne, „men nu begriber jeg det ikke, fatter slet ikke det hele — forstår du det?" Han så atter op på ham.

De stod i en Udskæring af Alleen. Over det nøgne, sorte Tjørnehegn, hvorunder nogle hvide Marmortavler lå, så de ud over den øde, tilisede Fjord til den modsatte Kyst med dens høje, mørke Skov. Dybt nede funklede et enligt, rødt Lys fra en Fiskerhytte, spejlende sig i en tynd, sitrende Stribe i Isen. Det var koldt, tomt og dødsstille — kun Vintervinden raslede gennem Alleens Grene.

„Nej, du, jeg begriber det ikke."

De rystede bægge på Hovedet og stirrede tavse ud over Ødet — det var, som kunde de aldrig mere åbne Mundene til at tale efter dette.

Og da Klokken nu pány lod sin skarpe, gneldrende Røst høre, foer de bægge sammen som for et bespotteligt Ord — den forkyndte dem jo, at de måtte gå herfra, og de syntes bægge, at denne mørke Allé med den øde Udsigt og det enlige, røde Fiskerlys var den eneste Plet i Verden, hvor de havde hjemme, at de hørte til her som de høje, gamle Træer over deres Hoveder, med Rødderne i den ligfyldte Jord og Kronerne i den skumrende, snetunge Luft.

Men da de lidt efter vandrede ud af Lågen og ned gennem det lange, smalle Alléperspektiv mod Byens fjærne, røde Lysprikker, styrede de deres Vej roligt,

Side om Side, som fordum, som i fjærne År, som havde aldrig nogen tredie gået imellem dem, og dog syntes de, at de ikke mere var sig selv, han og han, men tilsammen netop denne ene, tredie.

RØDKÆLKENE

To små blege, langhårede Drenge sad på Bænken under de gamle Æbletræer i Skolegården. Ensomt sad de, fjærnt fra de andre, tæt ind til hinanden og talte hviskende sammen med store Øjne og ængstelige Blikke. Solpletterne flimrede ned over dem gennem det tætte Løv, og Luften var frisk og lun.

De andre Drenge larmede og råbte henne under Skolens brede, grå Facade, der knejste med sine to Etager blændede Ruder og sit stejle, rødbrune Tegltag oppe under den mørkeblå Middagshimmel med de svævende hvide Skyslør. Rundt omkring Pladsen bugtede sig det røde Plankeværk, hvorover Provins-Havernes grønne Løvkroner så.

Det var så forunderligt, det de talte om — noget så uhyggeligt og truende, som de aldrig havde anet før, men som nu pludselig var dumpet ned i deres Livs vante små Tanker som Ørnen i et Dueslag — noget, som en af de store Drenge havde fortalt den lille Kaj forleden på Skovturen — noget så underligt — „Og han sagde, at sådan var det med Fa'r og Mo'r, og sådan var det gået til, at vi var bleven født, og sådan vilde vi selv en Gang bære os ad — men det

tror jeg rigtignok ikke — for at et lille Barn — sådan — nej — vel, Alf?"

Og han så hjælpeløs på sin Ven, men Alf kunde bare ryste på Hovedet og stirre bekymret.

Længe sad de tavse — så sukkede Kaj:

„Å, hvor det er kedeligt —"

Og der stod Tårer i deres Øjne — de andre legede, men de kunde slet ikke lege, det var helt forbi — de kom såmænd aldrig til at lege — og Alf skulde endda have Stikkelsbærgrød i Dag, men nu vilde det slet ikke kunne smage — — —

Det kvidrede oppe i Æbletræet — de så op — to små, funklende røde Rødkælke kom surrende ud over deres Hoveder med opspilede Næb og baskende Vinger — skrigende kreste de om hinanden i Solskinnet, de sorte Øjne gnistrede, de olivengrønne Fjer bruste — nu fløj den ene løs på den anden — uvilkårlig sprang Alf og Kaj op — som for at hjælpe — men se nu — de vilde slet ikke slås — tumlende sig tæt om hinanden hvirvlede de atter ind i Bladenes flimrende Skygge — som to Ildkugler glimtede de mellem det grønne Løv og de blanke Paradisæbler — og nu blev de ganske stille — de purpurrøde Bryster glødede, og Solen skinnede — —

Kaj og Alf stirrede stumme og åndeløse, Hånd i Hånd — deres Øjne mødtes, så forunderligt klare og højtidelige — og atter stirrede de, som fasttryllede, på de to Himlens Fugle.

Et Brøl bag ved dem — de foer sammen — en stor Dreng dansede og sprang foran Bænken, vendte sig om og råbte hen mod Skolen, hans Kammerater stimlede til, snart stod der en hel Flok, Hoved ved Ho-

ved, og så op i Æbletræet — og nu gav de sig til at grine og puffe til hverandre, idet de blinkede med Øjnene og halede op i Buxerne.

Og pludselig pegede den store Dreng på Kaj og Alf og råbte:

„Se, hvor de glor, de to — hæ, *de'* ku' I li', hva'?" og han langede ud efter dem med Foden.

Hele Flokken brast i en skraldrende Latter, rakte Næse ad dem og peb i Fingrene.

„Hæ, hæ — *de'* ku' I li'!"

Da blev Kaj og Alf blussende røde — de skottede sky til hinanden og listede med dukkede Hoveder, hver for sig, hen i Skolens mørkeste Kroge.

UTRO

Det var højt oppe mellem Fjældene.

Hun sad i Armstolen bag den månebelyste Rude og stirrede ud over Højslettens Øde og Sne. Snart svandt den bort under de dragende Skyers Skygge, snart lyste den op og videde sig ud til de fjærne Bjærge, hvis blånende Toppe hun øjnede yderst ude, hvor Slettens Grænse var, og Vejen kom op fra Dalene.

Under det sorte Hår stirrede hendes stortskårne Ansigt, lukket og tomt, ud i den isnende Stumhed. Stundum lyste hendes store Hænder på Stolearmene frem, stundum blånede Stuens tunge Møbler ud af Mørket i blege Månestrejf. Ved hendes Fod stod Vuggen, hvor Barnet lå dybt nede i Puderne med Hovedet tungt til Hvile og lukte Øjne. Der var to i Stuen, men i dens Gravstilhed lød kun ét Åndedrag.

Natten vexlede over Ødemarken i Lys og Skygge — som et Øje, der åbner og lukker sig. Snart stirrede det ind til hende med sit stive, hvide Blik, snart sænkedes det i lønlig Luren, og bag hende stirrede det samme hvide Blik, og lurede det samme lønlige Øje. Og nu Snelandet lyste op derude, sloges inde i Mørket som en Luge til Side, og det samme Sneland lyste ind. Og sluktes Landet derude, gik Lugen i.

Nattens Timer skred; høj og ubevægelig sad hun, beluret af Blikkene forfra og bagfra. Stiv sad hun, ubevægelig og stiv. Til hun med Et bøjede sig frem mod Ruden, som vilde hun spejde et levende Væsen frem af det hvide Bjærgøde, lytte en Lyd frem af den evige Stumhed. Hun blev siddende foroverbøjet, til langt, langt ude en sort Prik krøb frem fra de blånende Bjærge; så vældede Skyerne hen over Månen og deres Skygger over Sletten, og Prikken og Bjærgene forgik. Men da Lyset atter kom, og Sletten bølgede op, var Prikken ilet videre frem over Snefladen, styrende mod den høje, ensomme Rude. Og alt mens Lyset kom og gik, ilede den stedse nærmere og blev fra Prik til Punkt, fra Punkt til Kugle og fra Kugle til en Mand på Hest, farende frem gennem blånende Dæmren og skærende Glans.

Da rejste hun sig, skød Stolen tilbage og gik ind i Stuen, standsede så brat med Spejlets Blik i sit Ansigt, veg til Siden og så derind.

Derinde kom Rytteren jagende frem; fremadbøjet sad han med det hvide Ansigt halvt skjult af Hatten; der stod en Snesky om ham og Hesten. Udenfor nærmede sig en skarp Ringlen. Nu løftede han Hovedet og så op mod Ruden, men hun stod gemt i

Mørket og fulgte ham i Spejlet. Hendes Øjne blev stirrende stive, de store Hænder knagede sammen, og Legemet bøjedes i Krampe. Så svingede Rytteren i Spejlet og forsvandt — i det samme vældede Mørket frem, og Øjet sluktes.

Høj og rank gik hun tilbage over Gulvet til Vindvet, sad så ubevægelig og ventede.

En Stund gik, så genlød ilsomme Skridt gennem Husets bageste Stuer. Nu reves Døren op, og Månelyset strømmede ind både ude fra Sletten og fra det andet Værelses Rude, gennem Døraabet.

„God Aften, Ursula“.

Døren luktes i, Halvdelen af Lyset forsvandt.

Hun vendte ikke Hovedet.

„God Aften“.

Han kom frem i Stuen, usikker, tøvende; stod så i Måneskinnet ved Vindvet.

Han så på hende, Ansigtet var hvidt med Skæggets sorte Streg og to sorte, sitrende Øjne.

„Nå, Ursula, du er ikke i Seng endnu?“

„Når har jeg været i Seng, før du kom hjem?“

„Nej, nej, kære,“ Stemmen blev skælvende venlig, „men hvorfor sidder du dog oppe alle de Nætter? Du véd jo, hvor de Sygebesøg kan trække ud — — som nu denne Gang — jeg havde ventet at være hjemme i Går, men det er ikke sådan at være eneste Læge i mange Miles Ødemark og Fjæld. — — Kære Ursula, du skulde virkelig gå til Ro, når jeg bliver så længe borte —“

Han kom tøvende nærmere, bøjede sig frem i det fornyede Lys som for at lægge Armen om hendes Hals. En frisk Bølge af Fjældsne og Natteluft slog

hende i Møde, men deri åndede en anden, vidt forskellig Luft — vag, men sikker. Hun stirrede kun på ham — så veg han tilbage. Hans Læber luktes i håbløs Kval.

Så begyndte hendes dybe, enstonige Røst at tale, mens Mørket strømmede ind i Stuen:

„Gurrik Olson var her i Går Morges —"

Han foer sammen.

„Gurrik! Gurrik — å ham har jeg jo rent glemt —"

„Han vilde blot melde, at nu var hans Kone og Barnet død".

„Død —" han våndede sig sammen, Hænderne knugede Gardinet.

„I Eftermiddag kom Arent Bentson oppe fra Snegrænsen med sin tolv Års Dreng, han havde fået Benene knust under Fjældskred — de lagde ham inde på Operationssengen, ventede i fem Timer — så døde Drengen."

Røsten tav; han pressede Gardinets ru Tøj mod sin Pande, hans Åndedræt stønnede højt — hendes hørtes næppe.

Pludselig gjorde han sig fri i et Ryk og vendte sig mod hende:

„Ja, Ursula, det er frygteligt, frygteligt — men hvad *skal* jeg gøre? Jeg kan jo da ikke være alle Vegne! Nu i Forgårs Aftes måtte jeg jo helt ned i Dalene, og da jeg på Tilbagevejen skyndte mig hjem, blev jeg standset på Skrænten dér —" Stemmen blev ligegyldig, „ved Rengården og hentet ind til — du véd —"

Hun standsede ham med et Blik, så han krøb sammen i Vindueskrogen.

„Men Barnet! Drengen!" foer han op, „Ursula,

Barnet da! hvordan har Drengen det? han var jo syg, da jeg tog af Sted — men nu — —"

Han lå på Knæ ved Vuggen.

„Nu sover han jo godt. Kan du se, det var ikke andet end Pylleri, da du blev ved at bede mig om at komme hurtigt hjem igen. Vel, Arne? — Fa'rs Arne".

Lyset gik frem.

„Arne!" I et pludselig Kast bøjede han sig længere ned.

Røsten begyndte igen:

„Det var altså *tre* døde, du må huske at tegne ind. Til Slut har jeg at melde, at Læge Aspelins —"

Et Hyl skingrede gennem Stuen, han rev Tæpperne til Side og Barnet op i sine Arme, det faldt bagover, tungt og slapt, med Hovedet ned i Puderne.

„— at Læge Aspelins Søn, Arne, døde i Går Eftermiddag Klokken 6".

Han lå forstenet, med stirrende Blikke på det hvidklædte Barnelig i Armene, slap det så pludselig, så det faldt tungt og skævt ned i Vuggen, der knirkende satte sig i Gang.

„Det var altså den *fjerde* døde", sluttede Røsten.

Han stirrede forvildet på hende og mødte hendes faste, lukkede Ansigt, han famlede omkring sig i Mørket og brast forover, kastende sig ind til hende, klyngende sine Arme om hendes Hofter, borende sit Ansigt ind i hendes Skørter.

„Ursula! tal til mig! Hjælp mig! Ursula!" skreg han.

Hun rørte sig ikke, sad høj og ubevægelig stum med den hulkende Mand ved sin Fod og stirrede ud i Højfjældets Vinternat. Mørket og Lyset vexlede, de to Øjne åbnedes og luktes.

SMÆRTENS STED

Han bøjede sig hastig frem på det gyngende Hynde og rev Gardinet til Side fra Rudens Klirren — udenfor foer Grøftens hvide Snekant af Sted, Loftlampens Lysskær ilede langs med den gulbrune Græsskrænt og over Plovfurernes yderste, lerede Tunger — Lyset fra en fjærn Gård flammede højt op som et Blinkfyr og sluktes brat i Landets tætte Mulm.

Han trak det raslende, stive Tøj tilbage, så kun Ruden sang bag det, og atter sad han på det gyngende Hynde med Hænderne knuget ned i dets Plys, presset af Iltogets voldsomme Jag, og stirrede mod den ornamenterede, hvidgrå Lædervæg lige over for ham, hvor de langstrakte Snorenæt vuggede deres gennemflettede Skygger. Den tunge Larm af Hjulene bragede op under Gulvet, og det strågule Gardin svajede, som truede det med atter at lade Landet derude komme ind. Ørnved Skov var passeret, han måtte snart være der — — ved Blodtabets Sted — han lukkede angstfuldt Øjnene. Lyset, der sluktes — Lyset, som havde viftet over den sølede Landevej ud ad Døren, som han holdt åben i Blæsten — endnu — endnu — Lyset, som flagrede over Kalkvæggen, Ridetøjet, Kavajerne og Ansigtet, det rosenrødmende, bløde Ansigt med det blonde Hårs høje Brus og de kolde, blå Øjne — — „Gå — du *skal* —“ en stærk Hånd pressede mod hans Skulder, „gå, gå — jeg *vil* det —“ og hans vigende Fod, som trængtes ud over Tærsklen, og Lyset, som sluktes, brat, idet Døren sloges i, og Vinden ensom peb gennem Bjærgfyrrenes Toppe, ensom langs med den dyndede, opkørte Landevej, hvor han sanse-

løs pjaskede om i Mørket — — — Blodtabets Sted, Undergangens Sted — hans Liv fortabt — på én Gang — for altid — —

Han åbnede de hjælpeløst flakkende Øjne — du min Gud, du min Gud — var han ikke ovre det — trods Årene, der gik — Smærtens Sted, Undergangens Sted — passerede det nu?

Han rejste sig ilsomt; rystende på Hænderne lukkede han de ribbede Skærme sammen over Loftslampens Glashvælv, hvor Snoren krummede sig som en lysende, gul Orm, lukkede til, så alt forsvandt i Skumring.

Så sank han langsomt ned på Hynden, med Hånden presset for Panden — Smærtens Sted, passerede det nu, bag Gardinet, der ude i Novemberaftenmørket, så kendt, så kendt — — Stationen med Vinduesøjnene, med Trappestenen til Landevejen bagom, og Landevejen ligeløbende, langt ud, til Skoven, til Gården — Smærtens Sted, Smærtens Sted —

Han kastede pludselig Legemet ned over de stride Puder, som hev en voldsom Tandudtrækning smærtedirrende gennem hele hans Krop, han gled ned på Siden, krympet sammen i Krampe, Tænderne skurrede sammen — *nu* — *nu* — —

Hjulene larmede dumpt for hans Øren — stadig — tungt — fjærnere — fjærnt — —

— — — Et grønt Solskin, en solflimrende, dirrende Sø af Droslers og Mejsers Kvidren og langt borte fra Markerne Lærkernes højt stigende Jubelstråler — jordduftende Skygge af Bøgeskov tæt omkring ham i Junimiddagsstilhed, og mellem hans Hænder to ferskenbløde Kinder, to lukkede, sortfrynsede Øjne og en

blussende Rosenmund, skælvende under Elskovskys — og bagved, Bøgeløv, myldrende tæt, lunende varmt, skærmende trygt, og Græsset kælende blødt omkring Fødderne — — —

Et skingrende Hvin som en skærende Ridse gennem Solen — — —

Han tumlede over Ende, foroverbøjet, i Kupéskumringen — hans Hånd famlede det glidende Lærred til Side — Lys tindrede ham i Møde, Blink ved Blink, uroligt flammende under Rudens Slingren, Hjulenes Skuren rallede langt, det skingrende Hvin foer atter frem — —

Staden — allerede — var det muligt — var han ovre det — Smærtens Sted — var han alt i Staden — forbi det — —

Lysene flimrede ind fra bægge Sider — han sad på Sædet og så sig om, forvirret, med glippende Øjne i den klart oplyste Kupé, Stemmer summede bag Ruden ude fra Perronens Trængsel.

Hin voldsomme Tandudslidning, Sammenkrympningen — og så med Et: Opløsningen, Glemslen, Mindebilledet fra Elskovens Sommertid — var det steget ind til ham fra Mørket derude i ukrænket Ungdoms Skønhed? Mindet, havde det i denne Forbifartens Nat med Et skænket ham af sin Lykke, den han aldrig før havde set — læget Smærten med Lykken, den hidtil glemte? — og efter hin Sindets Overvældelse i Søvnens Ugleham båret ham frelst bort over hans Ungdom hen til denne Stad, hvor nu Lys og Stemmer hilste ham velkommen med Bud fra de mange Hjem, fra de mange Mennesker, som fandtes foruden hans, hvori Lyset aldrig blev tændt, foruden hende, der

skubbede ham fra sig med sin faste Hånd og lukkede Døren i for Lyset — —

Han greb om sin Plæd og sin Kuffert, med Øjnene rettet stift mod Stationstagets elektriske Kuppelrække.

Smærtens Sted i Mørket, var det for evigt sunket bort, lagt bag ham, og tindrede ham nu i Møde andre Lys til andre Mål?

„Ålborg — stig ud!“

MYRTEN

Så, nu er vi der“, sagde Bonden og pegede med Pisken.

Han rejste sig op i Agestolen og så et grønt Mostag dukke frem mellem de brede Banker, den hvide Skorsten skinnede mod den mørkeblå Middagshimmel som et tændt Stearinlys. Et Par smudsiggrå, langsnudede Får gloede ængsteligt sammenpressede ned på ham oppe fra de stejle Skrænter, der stod så tæt om Vejen, at Køretøjet lige kunde knirke sig frem gennem det dybe, gule Sand.

„Tror De så, man kan bo dér en Månedstid — når man spiser på Kroen?“

„Jow—jow, de' kan De sikkert så godt, for Datteren er skam dygti', et rent Jærn — der er jo en growli' Hoben Børn, hele fem, og Fa'ren han duer nu slet ikke — uden te' at drikke da, at sige — så siden der' Mo'r døde, er de' hinne, der har måttet holde sammel på det hele, og hun gør'et pænt, de' er både vist og san't, endda hun ikke er mer' end femten Or —

jo, uden hinne lå såmænd hele Familien Sognet til Byrde, så vi må være glade for hinne allesammel".

„Femten År —" han så tankefuld hen for sig, „men når hun nu bliver gift?"

„Giwt? hæ, hæ," Bonden lo, „nej *så* towli' er da ingen — han blew jo giwt med hele Familien me' de' samme — n-ej, n-ej, det har såmænd ingen Far' — se de' er osse derfor, te han har Myrten".

„Hvad har han?"

„Jo, han er sgu ikke så tosset endda, den Per Rimmers — ja, nu ka' De jo sjel få at se."

De kørte ud mellem de hede Banker, og dér lå Huset på den brede Strand, lille og gammelt, med sine blå Rudeøjne med blomstrede Kappegardiner og Urtepotter over Havens Skov af hvide og røde Flox, af Natvioler og Stikkelsbærbuske, indsovet i Middagsstundens dybe Stilhed, beskygget af de løvfulde, krogede Æbletræer. Bierne surrede søvnigt om de lilla Lavendelhække, og nede fra Stranden hørtes Bølgernes sagte Kog.

Ude på Tærskelen stod en ung Pige, slank og let, med den blottede Arm skyggende for Solen — det hvidgyldne Hår flimrede hende om Panden, og i hendes Skørter hang der fuldt, som var det Burrer, af krøllede, lyse Barnehoveder, blå, nysgærrige Øjne spillede frem, og små, brune Hænder klamrede sig fast.

De kørte op langs Havegærdet.

„Pr-rr," Bonden halede i Linerne. „Go' Daw, lille Lise, ja, her har du din Fremmede."

Hun kom tøvende hen til Vognen, med hele Søskendeflokken hængende efter sig.

„Walkommen“, smilte hun genert og rakte Hånden ud.

Han så ind i hendes klare, blå Øjne — den grove, rødbrune Kjole spændte tynd og slidt om det unge, faste Bryst, hendes nøgne Fødder stod i Gruset.

Hun rødmede let og vendte sig bort.

„Ja, dér er Fa'r,“ sagde hun ærbødigt.

Det skramlede på Stenbroen, og hen langs den kalkede Husmur kom en duknakket, sjanglende Skikkelse listende, kroget i Knæene og vaklende i de blankede, pudsede Træsko, en ny, broget Kasket sad presset ned i den rynkede Pande — lang og snedig hang Næsen ned over den skægløse Mund, mens de røde Øjne plirede mod Gæsten.

„Walkommen, walkommen,“ hvæsede han, brændevinshæs og rakte en rystende Hånd ud, „ja, du sidder vel af og får dig en Slat Øl?“ han skottede op til Bonden.

„Ja-a, jou, et bette Korn,“ nikkede Bonden eftertænksom og steg pustende af.

„De skuld' it forsmå at ta' en Tår Øl af hennes Bryg, De får'et it bedre i Bøjen,“ hviskede han i Øret på den unge Mand, idet de trådte ind i Huset.

I Stuen var der kvælende hedt og lummert under det lave Bjælkeloft med de kornblå Vægge, hvor sortindrammede Billeder hang i melankolsk Ensomhed. En vældig, opredt Seng knejste hvid og svulmende ved den ene Væg, ved den anden stod et Klapbord med slidt, hvid Dug og et Blomsterglas med røde Flox fra Haven.

„Nå, væ'sgo' å sid ned,“ snøvlede Faderen og gned sig i Hænderne.

De sad omkring Bordet, da Lise kom ind, balancerende med en stor, brun Kande, en af de små Søskende travede i Hælene med et Par Lerkopper.

„Væ'sgo'" hun skubbede Kanden ind på Bordpladen — hendes Øjne strejfede hastigt den Fremmede, han så op og fangede dem, disse sky, ydmygt beundrende Øjne — hvordan en Herre fra Byen så ud — men dog — var der ikke et lille, blåliggrønt Glimt, hun vel næppe selv anede, af Vrede, Anklage — her kom han og boede i deres bedste Stue, og kunde vandre frit omkring den hele lange Sommer, mens hun måtte slide for sine Søskende og denne Fader, der nu med skælvende Hænder ragede ud efter sit Ølkrus.

„Hæ — nå Lise — hwodden går'et med Kæresten?"

Hun rødmede og vendte Hovedet bort, de friske Læber åbnede sig svagt for de hvide Tænder.

Faderen klemte Øjnene sammen og lallede:

„Jow Tak — den stoer hel godt — til *den* Tid kommer".

Han nikkede hen til Vinduet, hvor en lille, tæt Myrte bruste mod den grønne Rude og den solbeskinnede Have.

Hun så op og smilte — et lykkeligt, forventningsfuldt Smil, der lyste over hendes trætte, alvorlige Ansigt, hendes Øjne strejfede ham atter, ikke mere sårede og vrede, men fulde af stolt, jomfruelig Triumf, som ynkede hun ham, hvem ingen Myrte ventede.

„Men Lise, du glemmer vel et' Koen?" manede Faderen og skottede utålmodig til Ølkanden.

„Nu skal jeg —" hun strøg det purrede Hår bort og forsvandt hurtigt ud af Døren, lydløst på de nøgne Fødder. Men hvor knejste nu ikke hendes Nakke!

„Hæ, hæ — ja den Myrte, den Myrte,“ lo Bonden og blinkede polisk ad den Fremmede.

Faderen slubrede from og uvidende det brune Bryg i sin tørstige Strube.

Men han rejste sig brat, uden et Ord og gik ud af den ovnhede Stue.

Langsomt vandrede han ned mod Stranden, der blinkede ham solblå i Møde, de hinsidige Kyster skinnede midsommergrønne under Middagshimlens smæltende Blå, lave og skovklædte.

Han kastede sig ned i det bløde, hvide Sand mellem de frodigt blomstrende, blå Strandasters og så ud over Fjordspejlet. En Måge flakkede lavt hen over Vandet, kresende med dorske Vingeslag. Ovre i de grønne Skove glimtede et hvidt Kirketårn frem, et Teglværk lå nede ved Bredden, rødbrunt, som en høj Myretue, et enligt Fiskerhus gnistrede med sin kalkede Mur — ikke en Lyd lod sig høre uden Bølgernes sagte Syden mellem Strandens Småsten og Svalernes Kvit-Kvit henne under de høje, gule Brinker, hvor de strålede ud og ind fra deres Redehuller.

Kysterne mødtes nede på Fjordens Bund, som endnu en grøn, sovende Sommerverden, Badehuset ude på sin Pindebro sænkede sig stift og gult i det klare Dyb.

Fjærnt ude mellem de grønne Odder fødtes to snehvide Sejl, som Luftsyner af den hede, blikstille Dag.

„Pas på! pas på!“ råbte det over hans Hoved.

Han så op — dér stod hun, løftet på den stejle Bankebrink, lille og slank, i sin rødbrune Kjole, mod det mørkeblå Himmeldyb. Hun råbte ned til sine Søskende, der legede nede ved Stranden, og af hvilke

den mindste med Skørterne højt op om sig, på tynde, hvide Ben var vadet langt ud i det lunkne, blinkende Vand.

Hun stod lidt, som en Soldagens Nymfe, og stirrede langt ud over den middagssovende Natur, han så hendes Bryst hæve og sænke sig — så dukkede hun ned bag Bakkekammen — til Koen.

Han lagde sig atter tilbage; støttet på Albuen så han ned i den stride, blågrønne Marehalm.

Han tænkte på Myrten der oppe i den lumre Vindueskrog — dens Stilk var spinkel og tynd og let at bryde — og Fjorden var dyb — —

Men så huskede han hendes lykkelige, forventningsfulde Smil og bøjede sukkende Hovedet ned mod det hede Sand.

VED FÆNGSELSPORTEN

Hun kom dansende langs Havemuren den varme Sommerdag i den blå Skygge. Over hendes Hoved dryppede Guldregnens gyldne Klaser, og svulmede Syrenernes lillablå Kolber, rød Sne flagrede fra Rødtjørnkronerne med tung Duft fra Jasminer og Hæggemaj, Bierne surrede inde i det grønne Løvværk. Langs Murkammen mørknede Vedbendens hjærtebladede Ranker. Frem og tilbage, på brune Sko dansede hun, med Hænderne på Ryggen og tilbagebøjet Nakke, åndende Havens Vellugt med spilte Næsebor og halvåben Mund — det gyldentblonde Hår flimrede om hendes rødmende Kinder, de mørkeblå Øjne smægtede i sorgløs Drømmen. En Rødtjørngren blomstrede

i det åbne Kjolebryst, de hvide Blondeærmer bruste om de blottede Albuer. Luftige Skyer dampede hen under det dybe Himmelhvælv, svale Vindpust bragte Køling fra det nære Sund.

Bag Grøftens Skarntyder bredte sig de frodige Enge, grønne og tomme i Solskinnet med kun Svalernes vingede Skygger pilende hid og did som Fiskeskygger over Søbund — dybt inde i Horizonten blånede en takket Linje. Røgsøjler steg derfra som fra Ovne og forenede sig foroven i et brunligt, dirrende Slør, derunder lå den store By begravet i Dis og Damp.

Frem og tilbage dansede hun, ud og ind, efter Biernes vexlende Surren.

Foran, spærrende Grusvejen, hævede Fængslet sit flade Skiffertag, sin lange Række gitrede Vindueshuller og sine stive, gule Mure, mørkt og lukket i Sommervarmen.

Hun holdt Øjnene fæstede på den grønne Port inde under Murbuens forgyldte Kongeskjold — så mange Felter der var i Porten, så mange Trin skulde hun danse, før hun måtte nå dens Tærskel — nu var hun der næsten — blot over den grønne Græstærning og den rødbrune Strimmel Grus, der flød om den som Strømmen om en Ø, men da — Porten knagede, de høje, svære Fløje rystede — — hvad — skulde de virkeligt gå op, endelig en Gang?

Hun standsede foroverbøjet, med Hånden i Kjolen, med store, klare Øjne, midt i Græsøen — der strøg to lange Skygger hen over hende — majestætisk åbnede de vældige Fløje sig — som et Par Ørnevinger, der langsomt spredes — og der stod hun og så helt ind over den solbeskinnede Fængselsgårds tomme Stenbro.

Men gennem Porten, frem imod hende, marsjerede en lille Flok Mænd med faste Skridt — blanke Hjælme funklede — forgyldte Knapper tindrede — det var Politibetjente, svære, høje Karle — og dog alle så underligt små under det skyggefulde Tøndehvælv.

Et taktfast Fjed — og de veg tilbage, to til hver Side, og frem imellem dem kom en, de hidtil havde skjult — en grå, lille Mand, en forunderlig, støvet Pusling, listende langs Jorden med slappe Knæ og ludende Blik, med en blomstret Bylt skudt skævt op under Armen.

Var det — o Gud — det var da ikke — åndeløst spejdede hun — en Fange — —

Det foer igennem hende — hun havde mødt to Øjne, hans — den grå Mands — to grålige, skælvende Øjne — som to Strømme af Tåge mod hendes Ansigt — men — nej, hun blev slet ikke bange — og se, hvor han nu rettede Nakken, pludselig — som en Blomst i Solen — og som han med Et satte sine platte Fødder — og sådan en munter, spøgefuld Mine han fik — som skulde han lige til at fløjte — nej, *det* var ingen Fange, Gud ske Lov — —

Hun åndede glad op, smilende, Rødtjørnkvisten gyngede som en Koralgren i Skum mellem Brystets hvide Kniplinger — hun drejede sig i Græsøen — hun vilde alligevel hellere gå —

Da skurrede en hæs, grov Røst, ledsaget af et tungt Støvleskridt:

„Nå, Jonas Bi, pil du så af og se til at skikke dig, så det kan bli' både fø'ste og sidste Gang, at du har våren på Tugthus".

Hun vendte sig, hastig, forfærdet — men et Skrig

— et Skrig, så skingrende vildt som et Dyrs — hun sprang et Skridt frem, ud i Gruset, standsede, målløs, og stirrede.

Der inde i den skyggemørke Port — en Hvirvel af blodrøde Ansigter og huggende Næver, Hvælvingen rungende af Råb og tumlende Menneskelegemer — en Politihjælm trilrede klingrende på Fliserne — Stimlen skiltes et Øjeblik — den lille Mand hang fast i Halsen på en Betjent, sprællende, hvæsende som en Kat — atter slog Menneskebølgen sammen — en grå Bylt slængtes til Jorden — det var ham, å ham — å hun greb sig med de rystende Hænder til Hovedet — en Betjent løb frem — Portfløjene bevægede sig, knirkende, knagende, slog så bragende i — som to grønne Hvalfiskekæber, der smækker sammen over Byttet — forvirrede Stemmer lød bagved, vilde Eder, en slæbende Lyd over Stenbroen med døende Ekko i den lukkede Port.

Så blev alting stille, blikstille og sommerlunt — Bierne surrede henne i Guldregnens tunge Blomsterflokke, Brisen fra Sundet luftede til, bedøvende af Vellugt fra Havens Jasminer, mørke Skyskygger fløj bort over Engenes frodige Sollys.

Hun stod midt i Solskinnet, på den grusede Vej foran den tavse, grønne Port — stirrende uforstående, hjælpeløs, med krybende Fingre — ti hvorfor havde den lille Mand — hvorfor havde han dog i al Verden — sådan på en Gang — —?

ENGLENE

Barnet sad ved Moderens Seng og legede med Dukke Lise.

Solen skinnede klart og stille gennem Gardinerne ind i det lille, lyse Værelse, hen over Barnets bøjede Hoved med de gyldent-flimrende Nakkehår og de små rosenrøde Hænder, der tumlede med Dukkens leddeløse Krop, over Nøddetræsmøblerne og de blåtapetserede Vægge med Ringornamentet og de smalle, forgyldte Lister. Servantestellets Porcelæn stod køligt og tyst midt i Sollyset, hvis Genskin flimrede over Gulvet som et levende Vand og legede under Loftet i lydløs Bølgegang. Den hvidmalede Dør stod åben ind til den anden Stue, hvorfra man hørte et Ur dikke. Fjærnt ude fra Køkkenet lød dæmpet Raslen, men herinde var ganske stille, ene Spejlets varme, blå Øje syntes at våge over Barnets Leg. Udenfor, bag det kullede Havedige, lå de vide Marker under Vårens sagte, milde Sol, frodige og tomme, til Horizontens fjærne, blå Skovlinjer.

Solen skinnede varmt og blødt, og Uret dikkede. Barnet legede ivrigere og ivrigere med sin Dukke, men pludselig —

„Mo'r", den lille vendte sig i Stolen, „Dukke Lise, véd du hvad, hun vil slet ikke stå stille, mens hun får Tøjet på."

To ivrige, blå Øjne spejdede mod Sengens tavse, hvide Omhæng.

„Mo'r, Dukke Lise —" Barnet kom op og listede hen til Sengen.

Derinde lå Moderen, stille og ubevægelig i det klare

Halvmørke under den høje Sengehimmel med det mørke Hoved nede i Puderne, med de fine Hænder foldet på Tæppets hvide Lin. Hun var ganske bleg og hendes Øjne fast lukkede, men over den beskyggede Pande og den halvtåbne Mund svævede der et forunderligt lysende Smil.

Den lille stod og så på hende med Dukken i Favn, så trak han sagte i hendes løse Ærme:

„Mo'r, Dukke Lise —"

Moderen slog to dybe, dunkelblå Øjne op, så på Barnet og Dukken — et kort, fraværende Blik, lukkede så atter hastigt Øjnene, og påny svævede det kolde, lysende Smil over det skarpe, blege Ansigt imellem det sorte Hår.

„Mo'r, Dukke Lise —" lød det end en Gang, men så sagte og forknyt — den lille blev stående lidt endnu og stirre, så vendte han sig brat og løb ud af Stuen, i sin Hast snublende over det høje Dørtrin, ind i det andet tomme, sollyse Værelse, gennem Faderens Studerekammer, med de tavse, solbelyste Bøger og den stille, svævende Tobaksrøg, over Gangen, ud i Køkkenets Damp til Moster Edel.

„Moster, Moster, nu dør Mo'r."

„Barn, hvad siger du?"

To forfærdede Øjne — og Kasserollen slængtes klirrende på Komfuret, Forklædet røg af, og hendes Skørter susede forbi ham.

Han stirrede betuttet efter hende, klemte Dukke Lise fastere ind til sit Bryst og travede bagefter — i Studereværelset mødte han hende igen, hun foer forbi ham til Vinduet, fik det op og råbte ud i den skyggefulde Gård:

„Jens! Jens! spænd strax for efter Lægen, det er Fruen — men skynd dig!“ Moster Edel stansede overvældet og lænede sig til Vinduesposten, et Øjeblik, så fløj hun atter ind til Søsteren.

Barnet stod fortabt tilbage, midt på Gulvet, med Dukken, omkreset af den blå, sejlende Piberøg og stirrede ud på Vinduesbænken, hvor et Par tykke Spurve næbbedes.

Solen skinnede på Længernes gamle, grønne Tage, hvorover de hvide Skyer drog hen, den græsgroede Gård lå i Skygge. Fjærn Lærkekvidder og en sval Vårluft åndede ind til ham gennem den åbne Rude.

— — — Lægen havde været der, og nu var der ganske stille.

Barnet var krøbet op i Faders brede Armstol ved det mørke Skrivebord og sad der tavs og ubevægelig med Dukken ved Brystet.

Det knirkede ved Døren, Moster Edel kom ind, sagte, på Filtsko, med rødt, ophovnet Ansigt og Lommetørklædet krammet i Hånden, hun bøjede sig blødt over den lille.

„Ja, Barn, nu er det snart forbi — men sig mig, hvor kunde du dog vide det?“

Den lille så op, med klare, bedrøvede Øjne, han foldede Hænderne over Dukkens løse Midje.

„Jo, Moster, for du har altid sagt, at når Mo'r døde, så var det, fordi Englene kom og hentede hende.“

„Ja, Barn.“

„Og de var så skønne.“

„Nå, og så?“

„Ja, og *nu* kom Englene.“

„Hvorfra véd du det?“

„Jo, for Mo'r brød sig slet ikke om at se på Dukke Lise og mig."

„Og så?"

„Ja, Moster, *så* må det da være Englene, Mo'r så."

OBOLEN

Nu skal jeg melde Herren".

Pigens Blik gled en sidste Gang nysgærrig hen over ham, så åbnede hun Døren ind til Spisestuen og sagde Navnet derind. Raslen af Tallerkner og Knive lød stærkere ud til ham, en kraftig Bas råbte:

„Strax — bed den Herre vente".

Pigen vendte sig om imod ham, han nikkede: Ja Tak, og Portieren til Entreen gled tøvende i efter hende.

Han blev stående på Gulvtæppet og så gennem Vinduet ud på de forbidragende Pyramidepopler og Skoven, der stod høj og mørk bag ved dem med sin bugtede Kronerand henflydende i uregelmæssige Bølger mod de lavt hængende Skyer. Regnstænk dryssede på Ruden, som overstregedes på kryds og tværs mellem de mørke Gardiner.

Han lyttede til Tallerkenraslen og Familiestemmerne derinde, og en hastig Trækning skælvede over hans Pande — han vendte Blikket hen mod Væggen til højre for Gardinet, hvor der i det svage Lys blinkede et Glasskrin frem af Mørket — hvide Medaljoner lyste ud af sorteviolet Fløjel som Stjærnesølv sået i

en Vinternat — Doktorens attiske Kameer — og dér længst nede den med Oldingen, der løfter Foden op i Karons Bådstavn og med skælvende Hånd rækker Færgemanden sin sidste Obol, mens Hermes Psykopompos står ventende rank og alvorlig med Vingestaven over Skuldren bag de to.

Han trådte langsomt et Skridt fremad, med den våde Hat sænket i Hånden, med Blikket fæstet på Kameens svagt udskårne, hvide Flade.

„Min Herre —"

Han vendte sig om og så ind i Doktorens hvælvede Briller med de smilende Pupiller, Piben holdt Distriktslægen gyngende i Hånden, mens lidt blånende Røg sivede ned gennem det gråsprængte Skæg, der struttede ud om de vejrbidte Kinder.

„Kolleger — ikke sandt?" han rakte en bred, brun Hånd frem.

„Jo, Doktor Carlsen — mit Navn er Bache, Læge på Læsø".

„Læsø — så—å," Doktoren stoppede Piben med sin Tommelfinger, „så er De jo kommet langvejs fra".

„Ja —" Bache trykkede Foden ned i Gulvtæppet, „jeg er — og — men —" han så op, „jeg er også kommet i et *særligt* Ærinde."

„Så? nå ja værsgo' sid ned, så kan vi bedre —"

„Ja — men — jeg skal hilse Dem fra Deres Ven, Candidatus philosophiæ Niels Holm," han flyttede ikke sine Øjne fra de runde Briller, hans Stemme betonede dvælende langsomt.

„Min — hvad?" Piben slap forbavset ud af Carlsens Mund, som blev stående åben i Skægget, mens Røgen strømmede ud som Kilden af et Løvegab.

„Fra,“ Bache rynkede Brynene, „Deres *Ven*, Kandidat Holm, han —“

„Min Ven —“

„Ja, han er *død*,“ Blikket borede sig ind i Brillerne, Stemmen kom hastig, skarp.

Carlsen satte sig ved Bordet med Pibehovedet i Hånden og de forundrede Briller rettet mod den unge Læge. Der blev en Stunds Tavshed, kun Blæsten susede tungt i de svære Popler og ovre i Skoven — så lød Tallerknernes Raslen, idet de ryddedes ud, og en jublende Barnelatter. Baches Blik veg ikke fra hans Kollega.

Nu rejste Carlsen sig hurtigt og gik hen til ham.

„Hør nu,“ han trykkede ham varsomt ned i Kurvestolen, „lad os nu forstå hinanden, for — om jeg begriber, hvad De taler om.“

„Hvad jeg —“ Bache rykkede tilbage, så Kurvestolen knagede.

„Ja hvad — for, Mand,“ Doktoren stod svær og bred foran ham, „så sandt mit Navn er Jens Carlsen, om jeg *aner,* hvem den Kandidat Holm er, De siger, De skal bringe mig Hilsen fra.“

Baches Øjne stirrede stift på ham, men de runde Brilleglas lyste ham så uforstående i Møde, at han hurtigt bøjede sig frem over Stolens Arm.

„Nej — men fortæl *De* mig om ham, hvad er det med den Hilsen, De skal bringe mig fra ham?“

Bache flyttede langsomt Foden frem over Tæppets Tærner, så stammede han, uden at løfte Blikket:

„Han — jeg blev kaldt til ham — han lå for Døden — uhelbredelig — det var altfor sent, jeg blev hentet — men han var — han boede helt alene —

uden for Byrum — han," han skiftede Stilling, hans magre Fingre famlede nervøst ved Stolearmens Perlekvaster, idet Øjnene flakkede over Tæppet, „ja, det var underligt nok, han havde dog aflagt Besøg hos min Hustru og mig, da vi kom til Øen, men — nej, tiltalende var han ikke — kejtet og — ja, jeg véd ikke, hvori det lå — men — mer end — *Medlidenhed* kunde vi ikke fatte for ham og — vi var så nylig blevet gift, og vi var glade for hinanden og — og så — så bad vi ham ikke om at komme igen; skønt jeg," der foer en hed Rødme hen over den smalle Pande, Hovedet dukkedes dybere, „skønt jeg må tilstå, jeg forstod, at han — *gærne* vilde komme til os — — men så — så blev jeg altså hentet derud — og så var det, han bad — da jeg sagde ham, at han skulde dø — om jeg vilde bringe Dem, Læge Carlsen i Ho, hans sidste Hilsen — han nævnede Deres Navn, meget nøjagtigt, og angav mig Rejsen herop, han sagde, de havde kendt hinanden i Rusårene — og jeg måtte endelig hilse og takke — jeg så, det var ham meget magtpåliggende — i høj Grad, han blev ved med at bede derom og — ja, oprigtig talt," Fingrene knugede Kvasterne, „jeg — jeg fortrød min — vor Uvenlighed — jeg vidste jo, *hvor* ensomt Mennesket var — —"

Carlsen rørte sig ikke, men inde fra Stuen lød Barnets bortløbende Skridt og glade Råb og Moderens muntre Tyssen — Bache foer sammen og vendte Ansigtet mod Vinduet, Carlsen så det, lagde Piben fra sig og støttede sin Hånd mod hans Knæ:

„Hør nu, Læge Bache, jeg sværger Dem til, jeg er uskyldig, bebrejd mig intet, jeg er så uvidende om den Mand, De dér nævner, som Barnet, der leger derinde

— jeg har ikke glemt ham, han var ikke min Ven, og jeg har ikke syndet imod ham ved at lade ham være ene — og — nu, Herre Gud, han var vel Pebersvend, og en sådan, det véd vi, bli'r ensom, når han bliver gammel og sær".

Baches fugtige Øjne mødte hans: „Men — —"

„Nå ja, fortæl mig mere om ham, det er jo dog muligt, at jeg —"

„Han," Bache så mellem Poppelstammerne ud over Vejens sølvagtige Søle der ovre under Skovens sorte Fugt, „han var en gammel cand. phil., levede af en utrolig lille Sum, han havde arvet efter sine Forældre, der var døde fra ham i hans tidligste Barndom og — — levede helt for sig selv — ikke fordi han vilde, nej, det tror jeg slet ikke, jeg tror tværtimod, han havde et ualmindeligt blødt Hjærte, men fordi — ja, fordi han *var* ikke skikket til at have med Mennesker at gøre — han kedede dem eller ærgrede dem, man fandt ham latterlig eller besværlig, jeg véd ikke hvad — og han kom *aldrig* igen — han var uden Mod, han havde vist lidt store Nederlag — og fattig var han, han havde været meget i Verden, men det var altsammen gået itu for ham — jeg kendte ham jo næsten slet ikke, men han var en — en fejlslagen — og nu — nu var han kommet der til Øen, for — dér var billigere, og han troede sagtens, at her, hvor Menneskene var få, dér — vilde der måske være Plads for ham, og dér vilde han lettere vinde sig Venner og få Indpas i et Hjem, men — —"

Bache lukkede Øjnene, den halvtåbne Mund skælvede.

„Hør, sagde han slet ikke noget *nærmere* om mig, noget, jeg kan holde mig til så —"

Den unge Læge slog de slørede Øjne op.

„Jo — jo, han sagde, at De var hans Ven fra Ungdommen af — han var helt stolt over det — og jeg kan ikke nægte, det undrede mig også — at De blandt andet, kan jeg huske, en Dag i Rusauditoriet, da Professoren gennemgik Forholdsloven, havde ladet ham se med i Deres Bog, da han ikke havde fået sin egen med, og siden sagt til ham, at han skulde se op til Dem — — men så," Stemmen sank pludselig ned i Hvisken, „så da han kom, var det blevet sagt, De ikke var hjemme — —"

Carlsen dampede stærkere, hyllede sig i tætte Røgskyer, mens hans Brilleglas stirrede stift ud for sig.

Der løb en pludselig Gysen gennem Bache, hans Hånd greb krampagtigt om den andens Arm.

„Men Doktor Carlsen, De *må* dog huske ham — De *må* dog huske det — hører De, De må, det *er* da ikke muligt, at *det* var det eneste, De gav ham, at *det* var det største Venskab, der var blevet ham vist i Livet!"

„Så — så —" Carlsen rystede langsomt på det grå Hoved, „det nytter jo ikke, nej, det nytter så sandelig ikke, Mand, jeg *kan* ikke huske ham — hvordan skulde jeg kunne det — jeg var lige blevet forlovet og havde så mange Venner og —"

Han standsede, og de vexlede et hurtigt Blik, så fløj deres Øjne til Siden, Regnens Prikken på Ruden var standset, Tavsheden i Stuen blev dem knugende tung, og de rejste sig hastigt bægge to.

Bache vendte sig mod Glasskrinet, fra hvis Fløjelsbund Kameerne lyste ham i Møde som en Flok spejdende Øjne.

Carlsens Stemme lød bag ved ham, pludselig febrilsk:

„Men forstår De det — forstår De, hvorfor i al Verden han —“

Bache stirrede på Kameen længst nede i Hjørnet; trods Skumringen skælnede han tydelig det velkendte Relief: Oldingen, der vaklende stiger op i Karons Bådstavn og med skælvende Hånd rækker Færgemanden Livets sidste Obol.

„Den sidste Obol —“ mumlede han tonløst.

„Hvad? hvilket?“ Carlsen trådte et Skridt frem med Piben i Hånden. Bache hævede Hovedet, og idet hans Blik gled hen over Skovkronerne mod Himlens lavt hængende Skyer, sagde han, og hans Stemme blev med Et forunderlig højtidelig:

„Den Obol, Doktor Carlsen, vi alle må række Livet, før det slipper sit Tag i vort Sind — Beviset for, at vi dog ikke har levet vort Liv på Jorden *helt* forgæves, men dog i det mindste har fæstet Bo i ét Menneskehjærte — Obolen, vor sidste Hilsen til vort Liv“.

BEATI POSSIDENTES

Første Fortælling

Det gullige Lys fra Kærterne i de høje Marmorstager faldt flimrende ud over Fru Birgitte Høg, som hun sad dér bøjet frem mod Klaverets snirkelsnoede Nodestol, over hendes svære, endnu fuldkommen sorte Hår, som dækkede blødt om den lave

Pande ned over de hulede Kinder. Øjnene lyste frem under de løftede Brynbuer, og Munden dirrede med halvskilte Læber. Den krumme Næse stod skarpt imod Lysflammen, mens Hænderne fløj hvide og hastige nede over Tangenternes pletvis lysende Tandgar. Musiken bølgede i skælvende Stød gennem hele hendes endnu så ungpigeslanke, sortklædte Skikkelse — hun ligesom sugedes ind imod den Malstrøm af Toner, hendes Hænder tvang op fra Klaverets skjulte Sangbund.

Fru Birgitte spillede — ene fremme i Lyset, i hvis yderste Kres Direktør Høgs grånede Hoved og sejrsrolige Cæsarprofil skimtedes, let sænket i Lytten med den hvide Herskerhånd støttende den krøllede Tinding.

Cigaretgnisterne glødede pletvis frem af den store Salons plysfyldte Mørke — foroverbøjet i Lænestole, siddende på Ottomaner eller stående op med Ryggen mod Palmetræernes Støttestammer lyttede Selskabet opmærksomt — atlaskhvide Damer og skjortebrystede Herrer, Storbyens fornemste Familier, alle med Øjnene rettede frem mod Lysene ved Klaveret.

Fru Birgitte Høg spillede, en Chopinsk Nocturne. Og det kogte under hendes Hænder af Vandes Syd, det myldrede og trængtes, frem og op, det forlokkede og forjættede, det truede og skreg, brast løs i Mørket som en Storm, voldtagende, bortførende — for så pludselig at kaste sig om i vildeste, hivende Hulken, Begærets Rallen, Afmagtens Krampetrækninger, vridende sig i Tortur hid og did under Hvæsen og Stønnen — Elskovs Hexeskud, Elskovs Mareridt — til der med Et svulmede frem en uhyre, purpurrød Blodets Rose, blussende og svulmende af alle Blades Brand, bestan-

dig voxende som af et Hjærtesårs udvældende Blod — stirrende glødende i Mørket som et brændende Øje — — —

Det raslede henne i Mørket — en Stol faldt omkuld — der lød hastige Trin hen over Gulvets tykke Tæppe, en høj, bøjet Mandsskikkelse skød frem imod det glødende Øje — — Fru Birgitte vendte sig på Taburetten, i et Nu, i Kærteglansen — — som trukket imod ham — Hænderne larmede endnu på Klaveret. Hvad — hvad nu — der gik en urolig Bølgen gennem Selskabet bagved — hvem var det? — Å, det var jo den tilrejsende, udenlandske Herre — Udenlandsk? Nej, men da, husker De da ikke — da Fru Høg i sin Ungdom — hun var jo forlovet — og — — — Du min Gud, var det ham? — Ja, og man *siger* — — men De forstår, da Direktør Høg kom — et sådant Tilbud — — Ja naturligvis, men — — Der brast et Brus fra Klaveret, som udslyngede det al sin Kraft. De to Skikkelser derhenne sugedes mod hinanden — som to Bølger, der mødes, gled de ind i hinandens Favn.

Alle Gæsterne havde rejst sig, stirrende — som målløse — —

Lysene futtede og futtede i de høje, kolde Marmorstager — kun nede fra Ørsteds Vej Suset af en elektrisk Sporvogn — og Kyssenes Ild — og endnu glimtende for Gæsternes Øjne Glansen af en flammende Musik —

Da så de et Ansigt, ligblegt — Direktør Høgs — fremme i Lyset, stirrende med glasagtige Øjne, stirrende som i Vanvid — besat — —

Der løb en Rystelse gennem Selskabet — Herrerne knugede Hånden om Kjoleopslaget, Damerne kram-

mede deres Lommetørklæder — her i dette Hus — men hvor kunde de dog også falde på at indbyde ham, den forstødte, forjagede — men *når* han var forstødt, forjaget og — *så* mange År siden — snart fem og tyve År — og Direktør Høg, Almagtsmanden.

Pludselig brast den sammenslyngede Skikkelse ved Klaveret, den blev til to — og tumlende veg den Fremmede tilbage, med Hånden løftet mod Panden — Lyset faldt lige ind i det magre, skægløse Ansigt med de stirrende Øjne og den halvtåbne Mund — et Ansigt blændet som af en overjordisk Glans, sanseløst betaget.

Fru Birgitte sank langsomt bagover mod Klaveret, endnu med de dirrende Hænder udstrakt, med Øjnene i Flammer.

Og i den dødsstille Ro kun de høje Lys' Futten — og fjærnt borte de elektriske Vognes Sus — og stadig de tre Skikkelser derhenne, de to lænet angst, betaget bort fra hinanden — som havde der løftet sig et Flammesværd i Midten. Og derover det stirrende Ansigt med det svære, rejste Hår og de glasagtige Øjne. Og stadig fjærnt i Luften den hendøende Klang af en kogende Musik.

Så sank pludselig Gæstens Skikkelse sammen — som sluktes Glansen om ham — vendte sig med Ansigtet ned i Hænderne og vaklede langsomt, som med knækket Ryg, bort over mod Døren, bort ud i Gangens Mørke.

Der gik et Stød gennem Fru Birgittes Skikkelse — som dreven af en Fjer rejste hun sig og svævede tværs over Gulvet ind under en Portiere, der bølgede tungt og lukkende i efter hende.

Du min Gud — hvorfor — hvorfor — og hvorledes?

— Chopin — hvorfor spillede Fru Høg Chopin-Nocturnen? Spillede hun for at kalde, lokke — eller — lokkedes hun selv, var hun under Tvang, Elskovs Tvang? — *Hun,* Fruen, den rige, lykkelige Direktør Høgs lykkelige Frue — — og i *dette* Hjem — —

Angst mødtes Gæsternes Øjne: Hvad var så mere muligt? Hvad var så mere sandt?

Tynd Spiralrøg steg op fra de tabte Cigaretter, der sved og brændte nede i de tykke Brysselertæpper. Men stadig futtede Kærterne over Klaveret, og stadig stirrede Direktør Høgs Ansigt der ovre i Halvskyggen, med glasagtige Øjne, stivnet, forstenet, dræbt — som havde Guds Lyn slået ned for ham, blændet hans Syn og vist ham hans Liv.

*

Anden Fortælling

I over fem og tyve År havde han i Drømme færdedes på dette Sted, kommet ind ad disse Døre og stået i denne Stue — her i hendes Hjem, her, hvor også han en Gang havde haft sit, og hvor han havde troet, han skulde have haft det, så længe han levede. Hjem — ja, *havde* det ikke også været hans Hjem trods alt — trods Fjærnhed og Forskudthed? Bestandig, der ude i Udlændighedens Ensomhed, hvor hans Hjærte var frosset til over for de ikke før sete Fremmede, bestandig havde det tyet tilbage, tyet tilbage til Ungdommens År, da det var varmt omkring ham, da Venner færdedes om ham i disse Stuer, og hun kom ham i Møde gennem de hyggelige, lavloftede Rum og bød ham God Dag og Velkommen med sin

dæmpede og klangfulde Stemme — — — bestandig havde han siddet med hende om det buldrende Aftenbål i Gandrup Gårds Stuer og hørt de gammelkendte Stemmer samtale og le, så tilforladelige og trohjærtige, fordi de alle kendte hverandres Liv og vidste, hvert Ord mødtes med venlige Tanker — siddet og set hendes rene og rørende Profil i Ildens skiftende Belysning — — Jo, jo, han, den Hjemløse, den i alle Lande flakkende Ejendomsløse, han havde ejet et Hjem frem for alle lyksalige Familiefædre tilsammen, frem for ham, den sejrrige Ven, han, som virkelig — og i Hverdagen — sad inde med hende og det — ejet det mer, fordi hans Hjærte havde det mer behov og havde lært at hævde sit Eje trods Adskillelsens og Ubesvarethedens Smærte — —

Men nu — i denne Stund, nu da han stod her i Virkeligheden, her i disse tarvelige og halvmørke Rum med den hengemte Duft af Æbler — *var* det så hans Hjem? Talte der Stemmer til ham fra Væggene, kyssede usynlige Munde ham velkommen gennem Mørket, og tog selve dette Mørke ham om Skuldrene, ind i en fortrolig og varlig Favn? — Eller stod han kold og ukendt på et Sted så fremmed som noget af de fremmede Steder der ude i Europa? Urørt af, hvad han skimtede omkring sig i Decembereftermiddagens Skumring, fordi det ikke mer kom hans inderste Liv ved — hans senere Års Minder og Vaner, ukendt med det Vinterlandskab, der hvidt og øde stirrede ind til ham under de trende magre, smårudede Vinduers Kappegardiner, fordi dets uforanderligt rolige Blik ej havde fulgt ham gennem hans Dages Gang og hans Sindsbevægelsers Vexlen, byggende sin Evigheds-Bag-

grund over hans Døgns Omskiften? Han rettede sig hastigt og gik et Par Skridt frem over Gulvets Kludetæppe — Nu, fremmed — ja, lad så disse Stuer være fremmede — idet hun trådte over deres Tærskel, i det Øjeblik vilde de blive fyldte med Oplevelser og omslutte ham som hans, ti — det var jo hos *hende,* han havde haft sit Hjem, sit Hjærtes Rede, i Kraft af sin store, uforandret bevarede Kærlighed til hende, og ikke i disse tilfældige Stuer. Niels sagde nok, de havde ikke skiftet Møbler, som det syntes ham først, men han havde jo også været fra dem i over fem og tyve År og i den Tid levet sit Liv i andre Kamre og over for andre Egne — og hvad havde han vel også ofret dem af dagligt Samliv mod det, han havde skænket hende? — — O Niels, Niels, anede du, hvor uforstyrret, hvor lødigt jeg i min forsmåede Kærlighed har levet hos hende, du vilde gærne skænke mig dit af Vanen tilstøvede Hjærtes Følelse, din forlængst mættede Lykke — —

Det knirkede ved Døren. — Han vendte sig om — hastigt — nu! — og standsede i det samme som lammet.

I den åbne Dørfylding stod der en Kvinde, høj, mager, med Vinterskumringens blege Snelys ind over sit grå Hoved og sit gullige og furede Ansigt og med Ovnens Ildrøde flakkende over sin Uldkjoles falmede, sorte Skørt.

Han mærkede et Sug for sit Bryst, en Svimlen for sin Hjærne, som reves alt væk fra ham i en Storm, og hvirvledes han selv blindet af Sted, han vidste ikke hvorhen — og gennem Larmen en hæs og skurrende Stemme, der talte:

„Nej, Hagen — God Aften da — at vi to skulde ses igen — efter *så* mange Års Forløb — det havde vi nok aldrig troet.“

To blege, grå Øjne så ind i hans med et tandløst Smil, to magre, klamme Hænder knugede om hans.

„Men, Hagen — jeg tror virkelig ikke, du kan kende mig?“

„Jo — Anette, jo — jo, God Aften, Anette.“

En segnende Mathed, en Vaklen efter Stormen, som var al Blodet sunket bort fra hans Haser, alt Vejret tømt af hans Strube — som kunde han ikke støtte på Benene mere — — —

„Nå, og hvad siger så I to gamle Venner til at mødes?“ Vennens brunøjede, brunskæggede Ansigt lo over hendes Skulder med lykkelige, hvide Tænder, „hvad siger min lille Anettemo'r?“

En bred og kraftig Arm lagde sig tæt om hendes Hofte, hun lænede sig let tilbage mod hans Skulder, og to Par Øjne gled ind i hverandre til et dybt og smilende Blik.

Han fik pludselig en heftig Kvalme og lukkede Øjnene — den Kvinde — at nogen kunde favntage hende og se på hende, således — —

Det jog igennem ham: hende, dit Hjærtes Elskede, din gennem alle År uforandrede Kærlighed — dit Livs eneste Hæder og Stolthed — — Forbi, forbi, strøget væk, suset bort i den Storm, hans Liv, hans Kærne, hans ét og alt — bort, forbi! — — fremmed, ja frastødende, som Hjemmet, som Stuerne — —

Han slog Øjnene op og åndede uvilkårlig hastigt, lettet — forsvundet, hun var forsvundet — og kun Vennens trohjærtede Øjne ind i hans og hans Hænder

klappende ham fast på Skuldrene — Gud være lovet! de havde intet mærket — —

„Du, Hagen — ikke sandt — uforandret, uforandret — som da hun var bare atten År og henrykte os alle? ikke sandt?“

Uforandret — Svimlen greb ham pâny — Kærlighed, Kærlighed, aldrig havde han kendt den, aldrig, Hjærtets Glød — en Isklump i hans Bryst — — hjemløs, hjemløs — nu og for alle Tide —

„Bi nu lidt, så skal du se — så skal jeg hente dig Portrætterne fra den Tid — hendes Portrætter — mens hun koger Aftenteen til os — så skal du se: aldeles den samme.“

Den brede Skikkelse forsvandt i Hast ud af den lave Dør, og han så sig med Et ene ved Vindueskarmen med Ovnilden og Snelandskabet — —

Ovnilden — han stirrede på den med sine bristende Øjne —: du eneste sande og hellige Ild — —

Så støttede han vaklende sin Pande mod Ruden, stirrende ud mod Snelandskabets iskolde, ventende Tomhed.

I DEN SIDSTE NATTEVAGT

Døren faldt i med et skarpt Smæk, det var Lægen, der gik, og så var han alene — ja, alene — —

Han vred Puden sammen under Hovedet, lagde sig tilbage i Lejet og så gennem det smalle Vindue ud i Aftenen, ud over det milevide Land, det nøgne, podoliske Hedeland, hvorover Skyerne jog hen i tungt og tæt Virvar — langt nede i Horizonten brændte en

Ildstribe, dér var den sidste Sol sunken, han fik at se — det ulmede i de to fjærne Sumpe, som Ilddråber lå de dér og tindrede på det mørke Felt, stirrende imod ham som to store, glødende Øjne.

Lægens højhjulede Vogn sneglede af Sted derude, så underlig højpuklet i Aftenen, krybende som en Myre længere og længere ud mod Horizonten, hvor den avratynske Landryg skød sine lillablå Stenbukler hen under den mørkerøde Stribe.

Lidt efter lidt tabtes Hjulenes knagende Knirken på den usynlige Slettevej. Vinden susede forbi, Stormkrogen bankede mod Vinduesposten — inde bag Væggen hørte han Urets langsomme Gang og Deboras sjokkende Trin. Hun var ved at varme sig Samovaren.

Han lå og stirrede ud mod Landet — hvor underligt, at det var sidste Aften, han så det — at det, han havde fulgt gennem så mange År, for Fremtiden skulde ligge derude hver Aften og stirre med sine Ildøjne ind i hans tomme Stue — det var jo dog det samme Landskab, han havde mødt for atten År siden, da han for første Gang trådte hen til dette Vindue — uforandret det samme. Men han, som var kommet her for at finde Uforanderligheden, han havde selv bragt Foranderligheden med sig i sit Legeme — o Tåbe, hvor havde han dog kunnet tro, at han, Mennesket, kunde være Kammerat med Naturen — det var hans sidste Skuffelse, hans sidste Håb om at finde Svar og Fortrolighed på Jorden — nu havde Døden belært ham om, at han end en Gang havde fejlet — som en Døgnflue var han surret hen over denne mægtige Ro, når han var borte, vilde her atter være stille — *når* han var borte — Var det muligt? vilde han savne de Afte-

ner, når han sad der henne i den store Lænestol med de brede Armlæn og førte sine lange, ordløse Samtaler med Heden — hang han endnu ved noget jordisk — var han ikke træt og længselsfuld efter Hvilen — jo, Hvilen — men — —

En Febergysen foer igennem ham, hans Hænder krummede sig om Tæppet. Hjærtet slog højt og voldsomt — — Dø, dø ensom — uden en Hånd i sin, uden to medlidende Øjne i sine — å disse Ildblikke derude — hvor de stirrede og stirrede — som ventede de ene på, at han skulde dø — — Så, så — han lukkede mødigt Øjnene — han kendte det jo: den gamle Ild, der ikke vilde slukkes, den gamle Orm, der ikke vilde dø — — så, så — vær nu stille, om lidt behøvede han jo ikke mere at frygte og savne, om lidt var det hele ovre — så betød det ikke noget for ham, om han havde kæmpet de sidste Øjeblikke igennem alene, eller i en kærlig Favn — —

— — Tusmørket gled over i Skumring, og han døsede langsomt hen — — —

— — — Kom i den sidste Nattevagt
i en af mine kæres Dragt
og sæt dig ved min Side — — —

Han foer op — hvad var der — var det der nu? — — Nu var det helt mørkt omkring ham — han så ud ad Vinduet — Ildstriben var krøbet sammen til en smal, glødende Strimmel, i Sumpene ulmede kun en sluknende Gnist — ja, så var det snart forbi —

Han støttede Panden i Hånden — han havde været langt, langt borte — han huskede dunkelt, at han havde set Debora der henne i Døren, hendes lave, brede Skikkelse og det store, runde Hoved, og at han havde

rejst sig i Sengen og skreget og truet hende ud: „Gå! Gå!" — han hørte endnu i sine Øren hendes forfærdede: „Hellige Nikolas!" og Dørens Smælden i — men det var rigtigt — det var godt — *så* fattig vilde han ikke være, at hun skulde være den eneste ved hans Dødsleje — — —

— — — Kom i den sidste Nattevagt
i en af mine kæres Dragt
og sæt dig ved min Side — — —

— det gamle Salmevers derhjemme fra Barndommens mørke, ovnlune Præstegårds-Stue — fra det gamle Føde-Land, hvorfra kom det nu til ham, her hvor han lå fjærnt og ene i Podolien og skulde dø?

— i en af mine kæres Dragt —

Han prøvede på at smile, sit vante, trætte, bitre Smil, men det blev til intet — han krympede sig sammen og bøjede det gråhårede Hoved ned mod de spidse Knæ — frem og tilbage rokkede han —

— i en af mine kæres Dragt —

— ja, *da* var det ingen Sag — — —

Han så op og greb pludselig fat i Sengekarmen — på en Stol ved Siden af sad der én — — en foroverbøjet Skikkelse, i lange Klæder, med Hovedet sænket og Hænderne foldede i Skødet.

Så han Syner — eller var det — var det — *Døden*? — han strakte den skælvende Hånd ud — da så Skikkelsen op — det var hende —

Han sad som lammet, oprejst i Sengen og stirrede — hende — hende —

Hendes Øjne mødte hans, klare og stille — som Vandspejle i Høst — Håret lå i de vante, dunkle Bøl-

ger om den skære Pande under den fremadtrukne Hætte, hendes Hænder lyste i det mørke Skød.

Det stod stille i hans Hjærne, den var som tom — men med Et fyldtes den af et kogende Brus — hans magre Hånd løftede sig truende — han rystede over alle Lemmer, Stemmen kvaltes hæst i hans Strube — *her* kom hun — her i *hans* Bo — i *denne* Time — —

Han mærkede hendes Hånd på sin.

„I en af dine kæres Dragt —“ hviskede hun ømt og tyst — som et vissent Blad, der risler.

Han slog efter hende med knyttet Hånd:

„Gå, gå — det er ikke sandt — *dig* behøver jeg ikke at følge!“

Hun bøjede Hovedet, jomfrueligt mygt og stille, som han kendte så vel, fra de var unge, når hun angrede sin Ungdoms Overmod, og hans Livsangsts bitre Bebrejdelser piskede hende som Skorpioner — var det muligt — blødte hans Hjærte endnu ved den angerfulde, forknytte Bøjning, der havde bedraget ham de utalte Gange?

„Hvorfor er du kommet?“ hviskede han hæst.

„Fordi jeg måtte.“

„Hvorfor kom ikke de andre, der døde, men du, som kun har gjort mig ondt?“

„Just derfor kom jeg.“

Han sank tilbage i Puderne — men da faldt pludselig en Tanke som en svidende Ildgnist ned på hans Sjæl — han greb vildt efter hende.

„Men du — hvor *kan* du komme — er du da — er du — *død?*“

Hendes Øjne stirrede fulde og tunge på ham — Hænderne foldedes i Skødet:

„Ja," hviskede hun, „ja."

Død — død — *hun* — men *levedes* da Livet mer derude?

Et Ansigt bøjede sig over ham — han så hendes milde Øjne — så milde og ømme som i Ungdommens Dage, når de var lykkeligst sammen.

„Sørger du over, at jeg er død?"

„Jeg forstår det ikke."

„Så er jeg dog en af dine kære?"

Han stirrede på hende: „Den kæreste" hviskede han.

Hun bøjede sig dybere ned over ham — han mærkede hendes Ånde — men ikke mere varm, ikke fyrig som i Ungdommens Dage, da den skræmmede ham — kold som Vandliljer, ikke hed som Nelliker og Roser — deres Øjne mødtes, og da forstod han hende og Livet — — —

„Og så må du alligevel følge mig?"

„Ja, så må jeg følge dig".

Hun bøjede sig helt ned over ham, og hun, som én Gang havde kysset Livet på hans Pande, kyssede det nu bort. Og hun forsvandt som en Skygge i Natten.

Så blev alting stille — kun et Øjeblik glimtede det hvidt i den mørke Himmel — et hæst Skræp skreg gennem Stilheden — det var Snegåsen, som drog sydover. Lidt efter kom Månen op, den tændte Sumpene med sin blege Lue, og strax efter stirrede to blåkolde, store Øjne søgende ind i den tomme Stue. Men de fik intet Svar, han lå lykkelig, død, i sin Seng.

IV ☙

DET SORTE ANSIGT

Der stod en stjærneklar Nat over Betlehem. Højt og ene sov den hvide Stad på sin Tinde; rundt om gennemkrydsedes den stjærneblinkende Horizont af de sorte Bjærghorn, kun mod Øst stod Himmeldybet åbent over Juda Ørk; langt dernede brændte Beduinernes røde Vagtbål som Ildfluer i det dybe Mørke. Ingen Lyd hørtes i Betlehems krogede Gader, hvert Lys var slukt og hvert Menneske på sit Leje at sove. Kun uden for Byporten, hvor Vejen fra Jerusalem kom op over Bankerne, skinnede det ud i Natten. Dér lå et lille, ensomt Hus, muret af Sten, med en Palme ludende over det flade Tag. Udenfor, under Portens hvælvede Bue, stod tre højtpuklede Kameler, Side om Side, med fuglestrakte Halse og svagt gumlende Læber, sammensunkne i de knoklede Knæ. Sadlernes Guldbeslag og Ridetøjets Kæder glimtede i Skæret fra den åbne Dør.

Derinde knitrede et mægtigt Bål på det stampede Lergulv, den blålige Røg kresede under Loftet, forfulgt af de jagende Flammer.

På en Kiste foran Ilden sad Maria, spinkel og blond, bøjet over Barnet, smilende i lønlig Lykke. Barnet lå krøbet ind til hende, svøbt i den hvide Fåreuld, med det lokkegyldne Hoved presset mod hendes Bryst. Han havde knyttet de spæde Hænder under Hagen

og sov med sagte Pusten. Bagved, i Skyggen, vågede Josef over Moder og Barn.

Rundtom lå Hyrderne på Knæ, lænet over hverandres Skuldre, kække, skarpe Profiler med mørkt, krøllet Hår og halvåbne Munde. Deres lange Stave ragede op i forvirret Virvar. Alles Øjne søgte den sovende Frelser.

Men foran Marias Fod knælede de tre Fremmede, de vise Vandringsmænd fra det fjærne Østen.

Der lå Melkior i sin side Kåbe, hvor Sol, Måne og alle Stjærner flammede i Guldsting; han bøjede sit turbanprydede Hoved, det snehvide Skæg hang ned til Gulvet. Ufravendt og forskende stirrede han på Verdens tilkommende Konge. Baltasar sad ved hans Side, halvtoprejst, rank og spænstig i sin perlegnistrende Kjortel, med det unge Åsyn overskygget af Hårets rødgyldne Brus. Han smilte svagt, hans blå Øjne hvilte på Maria. Men bag ved i Mørket lå Kaspar, Morlænderen, bøjet mod Jorden med de plumpe Hænder for sit Ansigt — kun hans Negerhår strittede i Vejret.

Omme bag den lave Mur ved Bålet lå Fårene og sov i ulden Klynge, en langhornet Ged blinkede årvågent ud i Rummet.

Ilden brændte, og Røgen kresede; de hørte kun deres egne Hjærter banke og Barnet ånde.

Da prustede en af Kamelerne udenfor, dens Lædersål skrabede, så skrød dens hæse Røst.

Der gik et Stød gennem dem alle, Barnet rørte sig, drejede sig rundt på Marias Skød og slog Øjnene op.

„Hosianna! Hosianna!“ mumlede Hyrderne.

Melkior bøjede sig længere frem, og Kaspar skottede frem bag de andres Rygge.

Barnet smilte til Hyrdernes unge, solbrændte Åsyn og mørke Lokker, dets Øjne fangedes af Baltasars luegyldne Hår og Perledragt og lyste ved Synet af Melkiors hvide Skæg og guldstukne Kåbe — Og som til det skønneste af alt så han op i sin Moders Ansigt. Hun kyssede smilende hans Pande.

Men da sad han med Et ret op på hendes Skød, stirrende med stive Øjne — han havde set Morlænderen.

Han rakte sine Arme ud, hans Tårer perlede.

„Å — å —"

Kaspar dukkede sig atter hurtigt mod Gulvet, men Jesus blev ved at række og stamme:

„Å — å —"

„Kaspar, det er dig, han kalder på," sagde Melkior og veg til Side, han rynkede utilfreds sin furede Pande. Baltasars røde Mund fortrak sig hånligt, og Hyrderne så spørgende på hverandre: Hvad vilde Israels Frelser Kams og Kanaans forbandede Æt?

Men Kaspar bøjede sig hen til Jesus, usikkert smilende med sine tykke Læber. Barnet greb ham kærtegnende om Kinderne og stirrede forundret ind i disse dumpe, ligesom blinde Øjne. Så begyndte han ivrigt at klappe og stryge den matsorte Kind, klappede og strøg med sine spinkle, hvide Hænder, strøg og stirrede — men det Ansigt blev lige sort.

Da slap Jesus Morlænderen, stirrede endnu en Gang på ham, undrende, løftede så Hænderne og kastede sig i skærende Gråd ind til sin Moder Maria.

BARN JESUS

Nazarets Børn legede oppe på den åbne Højde over Byen.

Fjældvæggen stod brat og stejl over deres Hoveder, og ved deres Fødder faldt den lodret ned i Dybet. Men på den brede Terrasse var der herlig Plads og fuldt af store, grå Stene med lodne Moshætter ned over de furede Ansigter, og røde Valmuer, der nejede i Blæsten; Egebuske og gule Myrter krøb mellem Blokkene.

Her var de uforstyrrede, her kunde ingen se dem — Nazarets flade Tage gemtes der nede bag Fjældets Fremspring, kun et Hjørne af Synagogen skimtedes. Her kom ingen gammel, muggen Rabbi og skelede gnavent og skændte på dem. Stien var stejl og bugtede sig gennem tornet Kapers- og Oleanderkrat.

Kun Fuglene kunde komme herop, på hastige Besøg, smuttende op og ned fra deres Reder i Klippespalterne med lange, gule Strå i Næbet. Den gamle Bjærgask raslede på Skrænten og oppe over Fjældets kløftede, kalkhvide Tinde løftede sig den blændende høje, svimlende blå Himmel.

Men dybt, dybt nede lå Jizreels milevide Slette — her oppe fra så den ud som et vældigt, grønt Fløjelstæppe, hvorover Fåreflokkenes bittesmå, hvide Pletter langsomt bevægede sig. Gennem den grønne Ensomhed tindrede Kisons Sølvåre mellem sine lave Hegn af Siv og Pile ud imod Vest, hvor en solbelyst Stribe blånede frem til højre for Karmels tvedelte Toppe. Det var Havet, som lå derude og åndede sin Friskhed ind over Sletten.

Jo, her var godt heroppe, især en Dag, når det var så klart et Solskin og så lun en Blæst.

De løb jublende omkring, springende over Stenene og gemmende sig bag dem; de krøllede Hoveder dukkede op alle Vegne — som store, nikkende Blomster — de pilede efter hverandre, greb fat i de korte Kitoners løse Rygge og lo hinanden ind i de friske, blussende Ansigter. Deres Stemmer kvidrede omkap med Fuglene, deres Latter sprudlede som vævre Kildespring — som var det alvorsfulde Fjæld blevet levende, havde åbnet sin strænge Mur og sendt sine spøgefulde Børn ud i Dagens Sollys.

Lidt fra de andre, krøben op på en stor Sten, sad Jesus med det langtlokkede Hoved støttet i den ene Hånd og den anden gravende i det tykke, gyldentstænkede Mos. Hans klare Øjne svævede ud over det dejlige Land dernede.

Fjærnt ovre skinnede Husene i Endor og Nain som hvide Muslingeskaller, skyllet op af det grønne Hav ved Foden af Lille Hermons sorte Basaltklippe. Og som på Øer i Havet lå Landsbyer med glimtende Tage helt ud i Horizonten, hvor Sichems Bjærges hvide Takker skimtedes mod det blånende Himmeldyb. Nede i Sydost tronede Gilboas tunge, blå Stenkuppel.

Svalerne kresede omkring ham, og Børnene støjede, men han hørte det ikke — han var langt, langt borte. Han mærkede heller ikke, at Børnene havde standset deres Leg og i ivrig Klynge samlet sig om den store Sten derhenne.

Der oppe sad den eneste Pige, der var imellem dem, den lille Mirjam med de altid leende Øjne og det brusende, sorte Hår. Hun trykkede Hagen mod sin lille,

hvide Hals og lo skælmsk ad de rådvilde Drenge, der pegede op mod Fjældsiden, hvor en mægtig Klynge lyserøde Roser svævede frem og tilbage i Vinden som en Sky, Morgenrøden havde glemt på Klippetinden.

Mirjam, som de alle elskede, var blevet ked af deres Leg, og havde sagt, at de skulde hente Roserne ned til hende, hun vilde binde Kranse til sig og dem, og så skulde de lege Rosendansen — men nu kunde de ikke — å nu *kunde* de ikke — ti hvem turde vel kravle derop? — å det var jo rent umuligt — — — de så på hverandre, og de så på Mirjam, men hun lo ubarmhjærtigt og drilsk:

„Jo vist så — hent dem!“

„Jesus —“ en Hånd trak i den løse Kjortel, han så ned i Johannes' opadvendte, magre Ansigt med den krumme Næse og de brune Øjne — hans smalle Mund stod åben om de hvide Tænder, „de vil have Roserne, og de kan ikke.“

Jesus så op mod Rosenklyngen og tøvede — men nu kom hele Flokken stormende med Mirjam i Spidsen.

„Å — *du* tør nok, *dig* vil det ikke gå galt, du kan jo slet ikke falde — å, du er altid så sød — hent dem bare, så skal vi lege så morsomt! Mirjam vil flette Kranse til os, og vi skal danse Rosendansen!“

Han skottede til Johannes, hvis mørke Øjne funklede, og som knyttede sin magre Hånd.

„Nej, nej“ — hviskede han og så endnu en Gang derop.

„Å jo, jo!“ bad de og trængte sig sammen om Stenen, „å jo — for *min* Skyld — for *min* Skyld,“ tiggede de i Munden på hverandre og strakte bedende Hænderne ud.

Men Mirjam dansede let frem og tilbage og nynnede med Hovedet på Siden og med de smilende Øjne spillende på ham:

„Lykkeleg — Rosenleg — lyse Lykkeleg!"

Det var Rosenlegens Omkvæd, og alle Børnene faldt ind:

„Lykkeleg — Rosenleg — lyse Lykkeleg!"

Da rejste han sig hurtigt, bandt Kjortlen op om sig, så på Johannes og løb hen under Fjældet.

Han greb fat i det nederste Klippeskår, trak til og svang sig op på Knæ — med tilbagebøjet Hoved rakte han op efter Askens slangesnoede Rod, der krympede sig ind til Fjældet — nede bag sig hørte han Johannes' korte Åndedrag og mærkede hans støttende Hånd. Han klamrede sig fast med bægge Hænder og entrede opad — så sad han oppe mellem det raslende, blå Løv — Træet rystede under ham i Blæsten, han så uvilkårlig ned, angst — det svimlede for ham — hele Sletten med Landsbyerne og Fåreflokkene drejede sig som en grøn Skive — Bjærgene dukkede under Horizonten og steg igen, som blå Bølgerækker, der vilde overskylle Landet — — —

Men dernede stod Børnene i tæt Flok og stirrede åndeløst op imod ham — de vilde have Roserne — han kneb Læberne sammen og kravlede videre, støttet af Johannes' sikre Hånd — langsomt gik det, vaklende, opad, stadig opad — nu var han der strax — han hagede sig fast i Rifterne, med de nøgne Fødder klemt ind i de dybe Spalter, lukkede Øjnene og løftede sig — og nu, nu rakte han Hånden ind i noget køligt og blødt — det rødmede omkring ham — han slog Øjnene op, og Roserne omhyllede ham helt —

han sad som i en Sky af Roser, omduftet og ombrust.

Børnene der nede brød ud i et jublende Råb og pegede ivrigt op imod ham:

„Se — se Jesus mellem Roserne!“

Johannes var standset nede på Asken, dér hang han over en Gren og stirrede så forunderligt op imod ham med store, sorte Øjne — bleg som et Lig.

Men han var selv slet ikke mere bange, han smilte glad over alle de dejlige Roser — å, hvor de duftede — nu skulde de få dem, alle skulde de få — de gode Drenge og den lille Mirjam, der var så skøn — og så skulde de danse Rosendansen.

Han holdt sig fast med den ene Hånd og så op med Favnen fuld af Roser — oven over ham stak en Svale sit lille, brede Hoved ud af en Sprække, blinkede nysgærrigt til ham og gabede med sit korte Næb. Jesus smilte og nikkede: God Dag, god Dag — og atter dukkede han i den røde Sky, plukkede og plukkede — nu måtte han vride Grenen af; han rykkede til og holdt en Ranke Roser i Hånden — nu var der ikke flere, han kunde nå; det var næsten Synd for alle de dejlige Blomster heroppe — Men — han drejede sig forsigtig — dér stod de allesammen og så op på ham — nu skulde de få dem.

„Så—å!“ råbte han og slap hele Favnen.

Et Vandfald af Roser bruste ned over Fjældsiden — der lød Jubelskrig der nede, de dansede omkring og greb dem — alle — ikke én fløj ud over Skrænten og ned.

Så vendte han sig og begyndte at kravle ned — nu var det overstået, og nu skulde de lege, rigtigt lege

— lige til det blev Aften, og de skulde hjem. — Det gik så let nedad, langt lettere end før — nu var han allerede på Asken, og dér sad Johannes og ventede på ham.

„Johannes," begyndte han ivrig, men havde i det samme Vennens brune Arme om sin Hals, han trykkede sig ind til ham og hulkede, stønnede og hulkede:

„Jesus — Jesus — Jesus —"

Jesus gjorde sit Hoved fri og så smilende på ham.

„Hvad er der? hvad er der?" spurgte han.

Johannes tørrede sine Øjne med den rystende Hånd:

„Å, da du hang deroppe — å Jesus — hvor var det Synd — å, hvorfor skulde du derop?"

„Men Johannes da!" han glattede hans stride, sorte Hår, „de skulde jo have Roserne."

Johannes svarede ikke, hans Læber dirrede. Jesus slog Armene om hans Hals og kyssede ham.

„Søde Johannes", hviskede han, „kom så."

Og let og væver som et Egern entrede han ned ad den skællede Stamme og fik fat i Klippesprækken med sin Fod. Nede bag sig hørte han en Summen af Stemmer, der råbte og lo.

„Nu kommer vi! nu kommer vi!" sang han og lod sig dumpe det sidste Stykke ned.

Han vendte sig om — dér lå hele Flokken på Knæ omkring Stenen, med Hænderne foldede og med løftede Hoveder, hver med sin Krans om Håret — deres Ansigter blussede i det røde Skær, og de så på Mirjam, der sad midt oppe på Stenblokken, ivrig beskæftiget med at flette den store, lange Rosenkæde. Hendes Krans — hun havde en dobbelt — svulmede æble-

blomstrød omkring hendes gnistrende sorte Lokker — men — —

„Johannes", Jesus vendte sig om imod ham, „se —"

Johannes hoppede ned ved Siden af ham, standsede et Øjeblik — så foer han løs på Klyngen, skubbede en Dreng til Side og stod foran Mirjam.

„Men vi — vi —" råbte han.

„I —" Mirjam lod Kransen synke; hun så ned i sit Skød — dér lå kun den nøgne, tornede Gren — hun så igen op på Johannes' mørke, spørgende Ansigt, så bøjede hun sig bag over og brast i Latter, en høj, trilrende Latter, idet hun slog ud med Hænderne, „ha, ha, ha — vi har ikke fler — vi har brugt dem allesammen! I får ingen!"

Drengene stirrede på hverandre, betuttede, men da de så Mirjam le, lo også de, dansede omkring og lo — stærkere og stærkere, alt som Latteren smittede:

„I får ingen! I får ingen!"

Johannes blev blodrød helt op under Håret, Åren svulmede på hans høje Pande — med et hæst Skrig foer han ind på dem, slående til højre og venstre med knyttet Næve.

Drengene fløj fra hverandre, Mirjam skreg og sprang op på Stenen, hun slog Skørterne sammen om sig og hoppede af Angst.

Men nu stimlede Drengene sammen om Johannes, deres Ansigter flammede af Vrede.

„Hvad, hvad — slår du? — så skal da —"

Og Næveslag haglede ned — i vild Klynge tumlede de ud og ind mellem Stenene, faldt over dem og kom på Benene igen.

Jesus styrtede sig midt ind i Myldret med udbredte Arme og forfærdede Øjne:

„Å nej, nej — slås ikke, slås ikke! hører I — I *må* ikke slå — ikke slå!“

Men ingen hørte ham, han fik kun et Slag over Ansigtet med den lange Rosengren, et blodigt Slag, så han faldt om — han vilde op og stifte Fred — de måtte ikke slås — men så faldt Johannes oven på ham, og Blodet løb ham ned i Øjnene.

Han hørte, hvor de skreg, og Mirjams Stemme:

„Det var godt, det var godt til dem! hvorfor skulde de slå? de er altid så vigtige!“

Så tabte Larmen sig — han kravlede frem og tørrede sit Ansigt med Kjortelfligen. Der henne sad Johannes på Stenen, han var ganske bleg, men havde en blodig Stribe tværs over Panden.

Nede fra den stejle Kratsti hørtes Rosenlegens dansende Omkvæd:

„Lykkeleg — Rosenleg — lyse Lykkeleg!“

Han listede sig hen til Johannes, krøb op på Stenen og smøg sin Arm om hans Hals. Tankefuld drejede han den nøgne Tornegren i Hånden. Tavse sad de og så ned over det dybe Sletteland.

Fjærnere og fjærnere for hver Drejning i Bjærget jublede det op til dem med Børnenes klare Stemmer:

„Lykkeleg — Rosenleg — lyse Lykkeleg — — —“

Johannes rystede over alle Lemmer, hans Tænder klaprede som i den stærkeste Kulde; men Jesus trykkede sig tættere ind til ham, så ham ind i Øjnene og hviskede glad:

„Jamen, Johannes — de *fik* dog Roserne.“

JAIRI DATTER

Det blev bestandig mere mørkt, men Frelseren kom ikke.

Gennem den åbne Luge skinnede Stjærnerne ned i det lave Rum, det var, som skinnede de ene på Rachel. Hun lå så stille på sit Leje, som sov hun — — hendes lange, sorte Hår, hendes blege, bøjede Ansigt, hendes hvide, slappe Hænder — — Rachel var så ung — —

Å — den vilde Larmen derude, de skingrende, jammerfulde Skrig, de rasende Danse — å de hvinende Piber —

Rachel var død, og de jamrede for hende. Hendes Datter Rachel var død — hun kunde ikke mere ånde, hun kunde ikke mere le, hun var kold om Hånd og Fod, hun var kold om sit unge Hjærte — — en Krans af hvide Liljer snoede sig gennem hendes sorte Hår, de grønne Blade hang ned på Panden — en Olivengren dukkede frem bag hendes Tindinger.

Men Rachel skulde aldrig mere glæde sig over Vårens Blomster, skulde aldrig mere juble over Genezarets prangende Kyster — hun skulde bæres ud til Gravens Hule, og Stenen skulde væltes for — hun skulde aldrig mere se Dagens Lys.

Hør, hvor de dansede Dødsdansen for Rachel!

Nej, nej! Rachel var ikke død — ikke død for *stedse* — det var jo umuligt, hun var altfor ung til at dø! Hvor kunde de dog tro, det allerede nu skulde være forbi med Rachels Liv? Alle hendes Legesøstre levede jo endnu, sunde og glade — alle de andre Mødre havde jo endnu deres Døtre — ja, de havde deres Døtre endnu!

Hun tålte det ikke! Hun tålte det ikke!

Hun rystede den knyttede Næve i Mørket.

Hun tålte ikke, at de unge Jomfruer smykkede sig med Roser og hviskede lønligt sammen — hun tålte ikke, at Mødrene ved Løvsalens frydefulde Fest smilte af Stolthed over deres Døtres rødmende Ynde i Dansens Rækker, når Rachel var stiv og død og kold, og Glæden var myrdet for hende. De skulde ikke have Lov at leve, når hun var død — de skulde ikke have Lov at beholde deres Børn, når hun havde mistet sit! Hvad var det dog for en Uretfærdighed? Var der da ingen Gud til?

Nej, nej — Rachel *var* jo ikke død — hun strøg sig med skælvende Hænder over det vilde, grå Hår — hun måtte ikke formaste sig mod Himlen — nu kom han jo, den Retfærdige, på hvem man kunde stole. Blot han rørte hendes Pande, vilde hun slå de drømmende Øjne op og smile til sin Moder, som hun fordum gjorde. Og hun havde endnu længe at leve — hun var jo så ung, det *måtte* de da forstå — —

Dødsdansen rasede derude, så Murene rystede, Jammershylene skar vildere og vildere op, Fløjterne hvinte —

De skulde bort! De skulde ud! Der var ingen Grund til at hyle — Rachel *var* ikke død!

Hun rejste sig hæftigt, hun skulde vise — —

„Ti og gå bort!“

Hendes Hænder fløj til Hjærtet — denne Røst — det var ham — —

Larmen voxede derude, Stemmer skreg op i Trods og Hån, men atter hævede den klare Røst sig:

„Ti — og gå bort!“

Den *død*, så der blev stille, kun lave Stemmer knurrede, så skrabede Fødder i forvirret Opbrud, og alt blev tyst.

Forhænget gled til Side, og Jesus stod på Tærsklen i sin hvide Kjortel.

„Herre!"

Hun var sunket ned på Knæ med udstrakte Arme, hun stirrede på ham med brændende Øjne:

„Herre — min Datter er død."

Jesus' Øjne søgte hastigt hen til Lejet, hvor den unge Jomfru lå sammenbøjet.

„Jeg véd det," svarede han sagte og løftede Blikket op mod de høje, skinnende Stjærner. Nattevinden legede med hans lange Klædning.

„Kvinde, *tror* du, jeg kan frelse din Datter?"

„Ja, Herre, jeg tror det, jeg *véd* det."

„Du véd det? Men hun er jo død."

„Ja, Herre, men hun er altfor ung — og du, som er retfærdig, du må — —"

„Å Kvinde —" hans Ansigt fortrak sig, han så ned på hende, „retfærdig — — men om jeg nu frelste hende — hvad så de *andre* Mødre — hvad de?"

Der dukkede en Angst op i hendes Øjne, hun kom til at ryste over hele Legemet.

„De andre Mødre, Herre?"

„Ja, de andre Mødre, som også mister Børn — men lever i andre Tider. Kvinde, altid vil der være Børn, som dør, og Mødre, som græder — — men jeg — skal snart ikke mere være på Jorden."

Hun greb frem for sig, så skreg hun:

„Herre, frels mit Barn! frels mit Barn! frels — —"

Jesus bøjede sig og greb fast om hendes Håndled,

hans Øjne søgte dybt ind i hendes:

„Og frelser jeg dit Barn, hvad vil da Fremtidens Mødre håbe?"

„Nej, Herre, det *vil* de ikke håbe, det *kan* de ikke håbe!"

„*Kan* ikke håbe? Kaldte du mig ikke retfærdig?"

Hun græd i vild Fortvivlelse.

„Vil du være lykkelig, så at de skal skuffes? Kvinde, *er* jeg retfærdig?"

Hun svarede ikke, hun lå krøbet helt ind til ham.

Sagte spurgte han:

„Kvinde, skal jeg frelse dit Barn?"

„Herre, gå! gå!"

„Du Moder!"

Hun mærkede et hæftigt Kys på sin Pande, hun famlede efter hans Hånd, men greb i den tomme Luft — han var gledet bort som en Skygge.

Hun kom op og fik Støtte mod Indgangsdørens Pille, hun pressede sine Kinder mod dens kolde Sten.

Ude i Gården suste de høje Palmer, længere borte lød Genezaret Søens Plasken.

Pludselig luede Ild op i Natten, brandrødt i Mørket, Blus på Blus sprang frem, ilende fremad i flammende Hast — et jublende Kor faldt ind, Pauker slog, og Harper klang — de førte en ung Brud til hendes Brudgoms Hjem.

Hun rev Forhænget til, så Ringene skurrede, og fik Lugen skudt i for Stjærnerne.

Så sank hun sammen over Rachels Lig.

DEN RIGE YNGLING

Det var i den gyldne Vår.

Jesus kom gående op ad den snævre Sti mellem Fjældene over Genezaret Sø. Der var koldt og mørkt her nede under de skyggende Fjældvægge, højere oppe skinnede Solen dem gnistrende hvide.

Jesus gik langsomt, ti Stien var stejl og stenet, hans lange Kjortel slog ham om de sandalklædte Fødder. Nede bag sig hørte han Disciplenes snakkende Stemmer og Stenene, der knasede under deres Gang.

Han gik med bøjet Hoved under den anstrengende Stigning, til han følte to Øjne på sig og løftede Blikket.

Oppe i det snævre Klippegab, mod den blå Himmel, stod en ung Mand med korslagte Arme og ventede på ham. Hans Silkedragt glinsede i Solskinnet, og det store, rødgyldne Hår flimrede under Fløjelshuen.

Jesus tøvede et Øjeblik, så vandrede han videre; men da han trådte ud af Snævringen på den åbne Højde over Søen, gik Ynglingen frem for ham med udstrakt Hånd:

„Mester, det er dig, jeg søger.“

Jesus standsede, hans Blik gled hen over Ynglingens stolte Ansigt og fornemt-slanke Skikkelse, som Silkekåben bølgede om, indsyet med flammende Tulipaner. Så vendte han Hovedet og så hen til Siden, hvor et gråsort Æsel stod under Klippevæggen, under Akaciernes grønne Slør. På Ryggen af Æslet, i en guldprydet Sadel, sad en ung Kvinde foroverbøjet og stirrede forventningsfuld på dem. Hendes lange, sorte Hår

hang løst ned over den rige Dragt og den halvt blottede Barm. En rød Anemonekrans brændte om hendes Pande.

Jesus så på Ynglingen: „Er det mig, du søger?"

„Ja, Mester, og jeg har søgt dig længe," han mødte bedende hans Blik.

„Hvad vil du mig da?"

„Mester, hvad skal jeg gøre for at vinde dit Behag og arve det evige Liv?"

Jesus stod og fulgte med Øjnene et irgrønt Firben, som vimsede over Stien.

„Kender du ikke Budene?"

„Jo — og dem har jeg holdt fra min Ungdom."

Jesus smilte. „Har du?"

Så rettede han sig hurtigt.

„Nuvel — så kast din Silkekåbe, sælg al dit Gods og følg mig".

Ynglingen veg et Skridt tilbage.

„Mester?"

Jesus stirrede ud over Søen til de hinsides Bjærge.

„Forlad al din Lyst, tag dit Kors og følg mig."

Ynglingen svøbte frysende Kappen om Skulderen.

„Har du intet andet at sige mig?" hviskede han.

Jesus satte Foden hårdt i Jorden. „Nej."

Ynglingen bøjede Hovedet, vendte sig om og gik langsomt tilbage til den unge Kvinde. Hun rettede sig i Sadlen og skød smilende Håret fra Kinderne.

Men Jesus gik hastigt videre ad Stien; dér, hvor den drejede om bag Klippen, standsede han et Øjeblik og så tilbage.

Ynglingen stod endnu ved Æslet; den unge Kvinde havde lagt sin slanke, nøgne Arm om hans Hals og

hviskede ham i Øret. Anemonekransen havde hun bundet ham om Panden.

Så gik Jesus.

Men alt som han kom frem, blev hans Gang langsommere og langsommere, tilsidst standsede han helt, med Hænderne støttet på den vinrankegroede Klippevold, der løb langs Stien som en Brystning over det svimlende Dyb.

Ubevægelig blev han stående og stirrede ned over den lyseblå Sø, hvor en Vrimmel af hvide Sejl fløj hen med glitrende Kølvandsfurer. Hinsides bugtede Bjærgene deres høje Linjer mod Himlens Azur, vilde og nøgne, men funklende under Solskinnet i lillablå og rosenrøde Farver og med en Bræm af glødende Oleandrer langs Vandets purpurne Spejling.

Hvor Bjærgene veg, lyste Byerne frem mellem mørke Palme- og Morbærlunde: Gamala, Gergesa, Betsaida.

Højt oppe i Nord smæltede Hermons Snekuppel bort i Luftens Blå, og imod Syd, hvor Forbjærg svømmede bag Forbjærg, løb Jordan ud af sin Klippeport.

Ude over Søen svævede en sølvvinget Fiskehejre.

Men Jesu Øjne fyldtes med Tårer, og Disciplene stod bedrøvet tavse.

Da trådte Simon frem, hans Blik søgte Jesu:

„Herre, hvorfor sørger du?"

Jesus svarede ikke, men hans Hånd rystede på Muren.

„Vi er jo dog med dig,"

„Ak, Simon — I —" Jesus så sørgmodigt smilende på deres fattige Flok.

Simons Kinder blev røde.

„Herre, agter du os ringere end hin silkeklædte Dreng?“

„Å — ringere — — nej, men I Stakler — hvad Lykke havde I at miste, da I kom til mig? Hvorimod Ynglingen — han, som ejede al Verdens Lyst — — ak Simon, forstår du da ikke — havde *han* fulgt — hvor havde jeg da ikke sejret! Men nu — — Simon, Simon — dette vil jeg huske i min Døds bitreste Time!“

Jesus sænkede Hovedet, og Simon tav hjælpeløs.

En Flok blå Duer kom susende frem fra deres Reder under Fjældet og svirrede ud over Søen. Dybt nede fløj Sejlene hen. Omme bag Klippen jublede pludselig en ung Kvindelatter op, triumferende i den lyse Vår.

DEN FØRSTE STEN

Vogter eder for Syndens Besmittelse.

Jesus stod i Helligdommen, øverst på Trappen til Kvindernes Forgård, og lærte Jerusalems unge.

Det var ved det tredje Hanegal, og Basunerne havde nylig lydt, men endnu var her tomt og stille.

Den tidlige Morgensol skinnede ind mellem de tvende Indgangssøjlers Skygge, i en varm, gylden Stribe hen over alle de mørke og lyse, krushårede Hoveder og alle de slanke, hvide Nakker, som vendte mod Mesteren.

De sad i Kres op ad den brede Trappes Marmortrin, i Alderen fra elleve til femten År, og lyttede opmærksomt.

Oppe i Solskinnet stod han, høj og ungdommelig slank i sin hvide, folderige Kiton. Hans vinrøde Hår glødede gyldent i det stærke Lys, Kitonens Opslag legede som store, hvide Vinger om hans Skuldre. Den højre Hånd løftedes indprætende.

Bag ved, inde i Tempelgangens kølige Skygge, stod hans Disciple med Hænderne støttet på de lange Stave eller lænet mod Pillerne, med sænkede Hoveder lyttende til, hvad deres Herre talte til de unge. Længere inde tabte Søjlerækkerne sig i Templets hemmelighedsfulde Mørke, hvorfra der endnu åndede fugtig Nat.

Men bag ved Børnene strakte Trapperne sig ned i Hedningernes åbne Forgård med det brogede Flisegulv, og op gennem den yderste Søjlegang summede den fjærne Larm af den store By, som vågnede til Passahfesten.

Til højre mellem Pillerne skimtedes Oliebjærgets skovgrønne Skrænter med solgnistrende Havemure. Solen bagte allerede hedt derude, men herinde var køligt og svalt.

Et Par hvide Duer fløj med baskende Vingeslag under Cederloftets forgyldte Felter; langt inde i Helligdommens Søjleskov lød Tempelbrøndenes klare, stadige Rislen, og ovre fra Leviternes Kamre hørtes et Par gamle Præsters samtalende Stemmer.

Jesus fulgte med Øjnene de kresende Duer; lys og klingende tonede hans Stemme gennem den årle Stilhed.

Det var om Passahfesten, han talte — om den lykkelige Fest, der fejredes, når Regntidens mørke Dage var omme — og om Våren, som nu vågnede der ude i Landet under Jerusalems høje Ringmure, om Skovene hist ovre på Oliebjærget, hvor Fuglesangene jub-

lede fra Morgen til Aften, om Blomsterskarernes purpurne Mylder i Josafats Dal, og om Hvedestråenes grønne Tæppe over Jerikos sorte, pløjede Marker — om al det unge, voxende Liv i Vårens forjættelsesrige Tider.

Og han sagde de lyttende unge, at de var som Våren, rige på Løfter om kommende Somre for hele Palæstinas Land. Og han priste dem salige, fordi de var rene som Blomsterne ved Kedrons Bæk.

„Salige, salige er I, Jordens Salt vil jeg kalde Eder, ti I er Livets opholdende Kraft. Verdens sande Herrer er I i Eders Uskylds hvide Klædebon, ti I er rene for Gud. Men vogter Eder for Syndens Besmittelse."

Jesus tav og trak Vejret langt, et Øjeblik dvælede hans Øjne på den høje Forårshimmel, som blændende blå svævede over Kollonadernes hvide Marmorrækker.

Så så han ned på de unge, hvis Åsyn blussede af ivrig Stolthed og Glæde, og der lyste et lykkeligt Smil over hans magre Ansigt.

Det var ham, mens han således stod og så på disse skære Pander, disse klare Øjne og rene Munde, som fornam han den Sæd gro, han havde sået — som anede han en anden og lykkeligere Slægt her i Israels Land, en Slægt, som den han havde drømt i sine stolteste Stunder, rank og god, lutret for Adams gamle Brøde og derfor ejende åbne Hænder og Hjærter fulde af Kærlighed, en Slægt, der var retfærdig og vis, fordi dens Tanker var rene og frie for Synd.

Børnene rørte sig ikke, men smilte til ham, som ventede de mere, de gamle Leviters Stemmer tabte sig i det fjærne. Tempelbrøndene rislede.

Men da pludselig blev Morgenstilheden brudt af højrøstet Larm, af hæftige Stemmer, der skreg op mod hverandre, af hastende Fødder og Udbrud af Latter og Harme.

Larmen kom nede fra Ofel og steg som en Bølge op ad Trapperne til Hedningernes Forgård.

De unge vendte sig nysgærrige og ængstelige, Jesus kom et Skridt frem, mens hans Disciple hurtigt samlede sig om ham. Simons sammenløbende, brune Bryn løftede sig spejdende, han knugede Hånden fastere om den tunge Stav.

Nu dukkede Hoveder op over Trappen, og Bølgen væltede ind over Forgården. I et Nu var den store Hal fyldt af en broget Menneskesværm, som trængtes og brødes for at komme frem, mens Larmen genlød under de høje, mørke Cederlofter — Templets højtidsfulde Ro var med ét Slag brudt.

Forrest i Mængden trængte to Farisæere sig frem, i deres Hastværk snublende over deres lange Kjortler, slæbende en Kvinde imellem sig.

Den ene Farisæer var høj og mager, hans folderige Kåbe flagrede om ham, en Turban var snæret stramt om hans gule Pande, hvorunder to sorte, vilde Øjne flammede frem, hans skægløse Mund stod åben for hans hvide Tænder, og hans knoklede Hånd holdt fast om Kvindens ene Arm; den anden klemte hans Fælle, der var lille og fed, med sorte, stikkende Øjne under Brynenes Fedtpuder og fugtig, fyldig Mund, i sin korte, tykke Næve.

I hastigt Løb slæbte de Kvinden frem foran Trappen; dér sank hun sammen, som bevidstløs. Der sås intet andet af hende end det lange, sorte Hår og de

hvide, nøgne Arme. Bagved trængtes Mængden, nu ganske stille, grådigt lyttende.

„Mester“, udbrød den høje Farisæer med skingrende Stemme og trådte et Skridt op ad Trappen, idet han slæbte Kvinden med, „hvad skal vi gøre med denne Kvinde? Vi greb hende i denne Time i åbenlys Hor, bolende med sin Elsker i sin Husbonds Kammer, på sit Ægteskabs-Leje — Mester, hvad skal vi gøre med hende? Vi bragte hende hid, for at din Retfærdighed skal fælde hendes Dom.“

Han fæstede sit hadefulde, fanatiske Blik på Jesus.

Jesus var veget et Fjed tilbage, hans Hænder pressede sig mod Pillens kolde Sten — der blæste som en stinkende Vind op imod ham, der slog som en Bølge af Smuds mod Marmortrappens rene Trin. Angstfuldt søgte hans Øjne Børnene, som rædselsslagne var tyet op mellem hans Disciple.

Men nede foran Trappen lå Kvinden bøjet på det grønne Mosaikgulv, hyllet i sit lange, tætte Hår, fra hvis vilde, sorte Manke der steg en hed, tung Duft af Moskus og Myrra — et skønt, vildt Dyr, fanget i kløgtige Menneskers Snare.

Jesus så hende, og han så de to Farisæere, den højes asketiske, blodtørstige Ansigt, og den fedes Hånd, der vellystig klemte om Synderindens fyldige, bløde Arm.

Hans Blik gled videre ud over Mængden, som trængtes bagved, Hoved ved Hoved, og han så dem alle — Oldinges Skaldepander, ludede fremad med griske Blikke og med magre Hænder famlende i det store, grå Skæg, Mænd med opbragte, ængstede Husbondsansigter, Ynglinge med rødmende Pander og Jomfruer med

blussende Kinder og forvirrede Øjne — han så de gamles afmægtige Begær, og de lønlige, forskræmte Blikke, de unge vexlede.

Der var blevet ganske stille, Solen skinnede, og i Templets dybe Tavshed hørtes kun Mængdens hastige Åndedræt og de skræmte Duers Vingeslag. Moskusduften svømmede i den ophedede Luft. Ovre fra Oliebjærget lød et Æsels vrede Vrinsken og fjærne Stemmer.

Jesus var gledet ned ved Søjlens Fod, han sad bøjet fremad og tegnede med sitrende Finger i Flisens Støv, hans Skuldre rystede som i Gråd.

Den tykke Farisæers Mund fortrak sig til et tvært og hånligt Grin, han klemte fastere om Synderindens Arm, men den høje, der et Øjeblik var blevet lammet af Stilheden, foer nu atter op og udbrød med sin skingre Stemme:

„Mester, Mester, så *svar* os nu — hvad skal vi gøre med hende? svar! vi kender Moseloven, skal det gå hende efter den?"

„Ja! Ja!" skreg Mængden og trængte atter på, Eder og Råb hørtes, Næver fægtede, og Fødder snublede, „Moseloven! Moseloven! sten hende! sten hende!"

Jesus hævede sit blege Ansigt, det var fortrukket som i den højeste Pine; hastigt og sagte, men hørligt for alle, mumlede han:

„Den, som er ren, kaste den første Sten."

Og atter dukkede han Hovedet og skrev i Støvet.

„Den, som —"

Farisæeren veg et Skridt tilbage, hans gullige Ansigt blev gusten-gråt; pludselig vendte han sig om og brød med et hæst Skrig bort gennem Mængden.

Den tykke gav Slip på Kvindens Arm, som tung og slap faldt ned på Fliserne — et Øjeblik efter var han forsvunden.

Oldingene rykkede forbavset Hovederne tilbage og skulede til hverandre, Ynglingenes og Jomfruernes Øjne mødtes, og deres Ansigter blussede som i en hed Bølge. Hele Skaren vaklede, mens alles Blikke spørgende søgte Jesus, som blev siddende sammensunken ved sin Søjle.

Kvinden rørte sig ikke af Stedet, men gennem det sorte Hår gled to store, vidtopspilede Øjne, sorte af Tårer og Rædsel, op mod Jesus' bøjede Skikkelse, en lille, fyldig Hånd søgte langsomt frem over Mosaikflisen.

Da suste det forbi hans Øre — et Forfærdelsens Skrig slog op mod Loftet, Mængden væltede frem over hverandre, så blev alt atter stille — kun en pibende Jamren lød, Synderinden vred sig foran Trappen, med bægge Hænder presset mod Hovedet; der stod et Blodsprøjt ud mellem hendes krampagtige Fingre.

Jesus var oppe i et Nu — som en Stålfjeder — med stirrende Øjne.

I det samme løftede Kvinden sig på Knæ, og for første Gang så han hendes Ansigt, lille og ovalt, dødsblegt med opspilede, svovlblå Øjne og blussende Mund — et vildt fortvivlet, anklagende Blik — så faldt hun ned over Trappen, gled et Stykke ned ad Trinene og strakte sig ud i et Gisp. Blodet blev ved at pible frem under det udslagne Hår.

„Hvem? hvem?“ stammede Jesus.

Ingen svarede, Mængden trængte sig langsomt bort, sky Blikke kastedes tilbage mod Ofret og Jesus, som dirrede af Vrede.

Men foran Trappen stod hun, som kastede Stenen, rank og lille, i sin fodside, hvide Kjortel, med endnu en tung, grå Sten presset op mod det lave Bryst, holdende anstrængt på den med de spæde, udspilede Fingre og de tynde, hvide Arme.

Hendes Mund skælvede, men klare og stolte hvilede hendes Øjne på Jesus, femten-års-rank knejste hendes Jomfrunakke. Under Kjortelsømmen stødte en lille, sandalprydet Fod til hendes syndefulde Søsters Lig.

„*Jeg,* Herre, kastede Stenen — *jeg* var ren.“

Jesus stirrede på hende — han kendte hende, hun havde siddet øverst på Trappen, da han talte til dem om Vårens Uskyld og rige Forjættelser.

SAMARITANEN

Kom der kun én — hvorfor kom der ikke flere?“

„Herre, tilgiv dem, de gik til Livet — det biede dem alle.“

„Og du?“

„Mig biede intet, Herre — derfor kunde jeg komme og bede.“

„Bede? jeg troede, du vilde takke?“

„Nej, Herre, bede.“

„Og bede om hvad?“

„Herre, gør mig atter spedalsk.“

„Jeg fatter dig ikke.“

„Herre, de andre løb til Livet, jeg løb med — Herre, da de andre kom på Pladserne, løb andre dem med åbne Arme i Møde — mig, Samaritanen, ingen — så kom jeg tilbage.“

„Og nu?"

„Nu beder jeg dig gøre mig spedalsk igen".

„Du taler i Vildelse — vil du den Forbandelse igen?"

„Ja, Herre, jeg vil den Velsignelse."

„Velsignelse?"

„Ja, den Forblindelsens Velsignelse, den bedrageriske Drøm, at det er naturligt, jeg er ene, fordi jeg er spedalsk, at jeg er afmægtig i Livet, fordi jeg er spedalsk — det søde Bedrag, at Verden derude var mig åben og god, var jeg blot ej spedalsk. Herre, giv mig min Sot tilbage, jeg forgår i Helbredelsens Smærte."

MARIA MAGDALENE

I

Herre — jeg elsker dig."

„Sig det ikke, Maria Magdalene."

„Herre, jeg elsker dig."

„Ti stille, Maria Magdalene — du véd ikke, hvad du siger."

„Herre, husk Jødernes Had!"

„Maria Magdalene, jeg husker Menneskenes Savn."

„Jesus, se min Barm! — Jesus, jeg kan favne, jeg kan kysse — —"

„Jeg véd det — det har mange sandet."

„Herre, jeg elsker dig."

„Du elsker mig i Sommer — men til Vinter?"

„Herre, jeg elsker, elsker dig!"

„Maria Magdalene, jeg kender dig — det bliver Kors

på Golgata, og det bliver Kors hos dig — men det stumme Golgatatræ, det har *aldrig* elsket mig."

II

„Maria, jeg elsker din Søn."

„Magdalene, Magdalene — agter du ham i *sådan* Fare!"

„Maria, hvad mener du?"

„At du lokker *mig*, hans Moder, med at *du*, Maria Magdalene, elsker ham!"

„O du stolte Kvinde!"

„Magdalene — stolt — o ja — og — og angst — o, hvorfor *er* jeg hans Moder!"

III

„Judas, vi er Venner."

„Venner?"

„Judas, jeg véd, du vil forråde ham."

„Kvinde! — — — og du?"

„Jeg vil elske ham."

„Jeg forstår dig ikke."

„Judas, tru ham med Golgata — og han er min!"

„Tåbe!"

„Hvad siger du?"

„Tåbe!"

„Du mener, han *bliver* tro?"

„Kvinde, hvor*for* skulde jeg ellers hævne mig?"

HIMMELSYNET

Med de foldede Arme knuget tæt om Brystet stod Nikodemus på det sort-og hvidtærnede Tavlegulv i det snævre Rum i sin slæbende Farisæerkåbe, stirrende ubevægelig ned for sig. Larmen fra Folket derude kogte som et Hav i urolig, tungt truende Svulmen, men skarp og skingrende dæmmede en enlig Stemme for Bruset:

„Jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske, jeg fatter ikke, hvorfor I kalder ham en Misdæder. Men som I vil — på Påskedagen gives Eder en Fange fri — så vælg I da selv: Jesus eller Barrabas?"

I samme Nu brasede Larmen løs, løssluppen — Nikodemus kastede sig frem imod den, som ud i en fremvæltende Bølge, og dens Brus fyldte hele det høje, trange Rum med sin Vildskabs Hvirvel:

„Korsfæst ham, korsfæst ham — men giv os Barrabas fri, Barrabas fri!"

Purpurforhængets svære, glorøde Folder, hvor Loftshvælvingens Gittervindue strålede, henkastet i den gyldne Morgensol, rystede under Råbet. Nikodemus' langtfremstrakte Ansigt sitrede med spændte Næsebor og gispende Mund.

„Ja, ja", stammede han, mens de magre Hænder famlede over Brystdugens Broderi, „ja, ja — Barrabas, Barrabas fri —"

„Barrabas, Barrabas, giv os Barrabas fri — korsfæst ham, korsfæst ham — Jesus!"

En hvid Hånd stak frem bag Purpurtæppets Guldbræm, og Folderne hastede i urolige Bølgeil op mod den solbelyste Cedertræsstang, hvis Ringe blinkende

gled til Side — en lavstammet, bredskuldret Mand, svøbt i en mørkfarvet Toga med Kvasterne slynget langt bag over Skuldrene, steg frem under den nedbugnende Purpurfold — et Øjeblik sås under Guldbræmmen et hvidblændende Marmorbrystværn og mellem dets lave Piller et Hav af vuggende Turbanhoveder, bølgende op og ned, funklende i alle Regnbuens Farver, og derover, høj og hvid mod det forårsrene Himmelblå, en linklædt Ryg og et sænket, langhåret Hoved med en Tornekrans' bonetbrune Pigge i solflammet, strittende Glorie — så gyngede Forhænget tungt tilbage med den tremmetegnede Solrude skvulpende gyldent af Sted gennem det hede Røde.

Råbet tabte sig i Forvirring derude, og atter mumlede det kogende Brus.

Pilatus stod foran Nikodemus, firskåren, svær, med de spotske, sortbrune Øjne i hans flakkende, mørke.

„Nå, Farisæer —" han holdt stadig den ene Hånd i Forhængets vigende Fold, „hører du dit Folks Valg — du frigjorte Mand, som ikke ængstes for at betræde Romerhedningens Hal, trods du skal æde Påske, glædes dit Hjærte ikke for Folkets Røst?"

Nikodemus' flakkende Øjne fæstede sig i hans som tvende, blødende Tårer, Hænderne famlede stadig over Brystlinet, slippende og foldende sig i Feberhast.

„Jøde, Jøde", Pilatus løftede Pegefingren, „hører du, dit Folk befrier Røveren, men korsfæster sin Frelser?"

„Sin Frelser —" Nikodemus kastede sig tilbage i Hofterne, han slog Hænderne for Panden, „sin Frelser siger du! — — sin fuldstændige Udrydder, sin største, sidste, afgørende Drabsmand blandt alle sin mørke Histories frygtelige Række Drabsmænd — ham kalder

du Frelser, ham! Romer, Romer, kendte du Jødernes Folk — —"

„Nu, nu", Pilatus' Bryn foldede sig op under den fede Pandes sorte Krøl, „tit har min Forstand stået stille over for Jer, I Verdens ubegribeligste Folk, men sandelig om ikke nu —"

„Ja, ja, stået stille —" Nikodemus rev Hænderne fra Ansigtet og trådte Pilatus et Skridt nærmere med alle Furer sitrende som adsplittede om de glødende Øjne, „stået stille har din Forstand, din trygge, kolde Romerforstand, som den nu står stille — Romer, Romer, hørte jeg dig ikke nys", han strakte den skælvende Arm ud mod Tæppet og det dirrende Gittervindue, „derude spørge ham, som jeg — elsker, elsker — — spørge ham på hans Ord til dig, de Ord, der ubarmhjærtig lukkede op lige ind til Sandhedens Gru: „Sandhed, ja hvad *er* vel Sandhed?" — tror du ikke, jeg hørte din rolig-spotske Stemme, kolde, kolde Romer? du, som æder og drikker og gør Dagens Gerning, og som ingen Sandhed tror på, for hvem ingen Sandhed i Kød og Blod er til, ingen absolut, livsafgørende Sandhed, hører du: *livsafgørende* Sandhed — kolde, kolde Romer, *når* så du eller dit Folk Sandhedens Himmelsyn, Himmelsynet, som —"

„Ej, ej", Pilatus løftede den ringglimtende Hånd, hans fyldige Mund fortrak sig til et muntert Smil, „men nu I årvågne — sagde du ikke selv, at hans Ord åbnede for Sandheden, hvi forkaster I da Sandheden og vælger Løgnen? Jøde, gæt mig en Gang den Gåde."

„Hvorfor vi, hvorfor — — Romer, Romer, hørte du det da ikke? véd du det da ikke? vi er de pest-

slagne, de af Sandhed besatte, det Folk, der dør af Sandheden, Himmelsynet, der dræber — fatter du det, du som ikke fatter, hvad Sandhed er? Kendte du vore Krønikers Bøger, du vilde se det: Profet efter Profet, Sandhed efter Sandhed — og Drab efter Drab — ja, han derude, han den sidste, den frygteligste, råbte det til os: „I er det Folk, som ihjelslår Profeter!" ja ja, ti vi er det Folk, som vil *leve,* men bærer Sandheds dræbende Sot i vort Bryst. Ser du det ikke: Undergang på Undergang i vort Folk til vi nu står her på Afgrundens yderste Bred! — men leve vil vi, leve og bestå så godt som alle andre Jordens Folk — og derfor: hid med dit Romersværd at bortskære Sandheds Kræftsår, at vi atter kan drage Jordens Ånde! Fatter du det ikke: vi Herrens Folk, vi Guds udkårne Folk, vi er det selvudryddende, selvfrelsende Folk! og derfor, derfor: korsfæst ham, Jesus, Sandheden, og giv os ham, Barrabas, Løgnen fri!"

„Korsfæst ham, korsfæst — men Barrabas, giv os Barrabas fri!"

Råbet stormede ind bag Purpurtæppet, fyldende Marmorrummet med sin Tuden, voxende i tænderskærende Had, i hylende, luftsnappende Raseri.

„Hører du, hører du", Nikodemus løftede besværgende Armen, „sluk Himmelsynet, sluk Himmelsynet og frels os — hører du, det er et Folk, besat af Undergangens Rædsel, der råber på sin Frelse! Romer, Romer, fri os, frels os!"

Pilatus stod ubevægelig med knyttede Hænder og lyttede til Skrigene derude, så skød han Underlæben frem:

„Nu, nu da, I Sandhedens Folk — —"

„Ja, Sandhedens Folk“, Nikodemus' Øjne lynede mod Romerens Hån, „ti vid, du almægtige Italier“, han slog sig rungende for Brystet, „ene hos os opstod Jesus Kristus.“

„Ja, og ene I“, det ene Låg gled glippende op over den spotske, brune Øjekugle, „ihjelslår ham. Men som I vil“, han bredte de fede Hænder ud til Siden, „I kender sagtens jer selv bedst — så gå da og døm ham efter Eders Fædres Love, som Folket derude råber på, og efter“, der glimtede et Smil i hans rynkede Øjekrog, „eders Hjærters Behov.“

BLIV HOS OS —

μεῖνον μεθ' ἡμῶν —

De sad om Bordet, de tre Mænd, i den lave, dunkle Stue under det tunge, knugende Loft. Der oste et spinkelt Spiddelys midt imellem dem på Bordets revnede Plade, Lys og Skygger vaklede over deres Ansigter, men bag dem stod Mørket tæt mod de lergrå, fugtige Vægge.

Der var dødsstille i det arme Rum, i den kolde, klamme Luft — det var, som de Øren, der havde hørt om det, der var sket for trende Dage siden i den store By inde i Mørket, fra nu af måtte lukke sig for hver anden Lyd på Jorden.

Og dog lyttede og lyttede Lukas og Kleofas, bøjede over Bordet, med de tunge, sværthårede Hoveder og de mørke, tiggende Øjne, om dog ikke han, den Fremmede, de havde mødt på deres Skumringsflugt fra det blodige Jerusalems Rædsler, skulde tale til dem de

trøstende og lægende Ord, som deres sønderrevne Hjærter brændte efter.

Men tavs sad han, med Hagen støttet i de magre, hvide Hænder, med de spejlblanke Øjne løftede mod det lave Loft. Det rustrøde Hår bruste tæt og støvet om det blege, hulkindede Ansigt, men det lyste om den smærtefulde Mund og over den smalle, rynkede Pande, som lyttede han efter en evig Syngen.

Men de tvende, som lyttede hos ham i det jordede Rum, hørte ingen himmelsk Syngen, de hørte intet andet end deres egne Hjærters fortvivlede, angstfulde Slag og Påskevinden, som sukkede forbi derude, som også den var på Flugt ad Landevejen gennem Emaus til Juda menneskeforladte Ørk. Og over deres Hoveder ludede deres Skygger som tunge, truende Skæbner.

Da så han pludselig op, den høje Fremmede, der gled et Smil over hans Ansigt som Skyggen af et Vift fra en Himmerigs Palmegren, hans Hænder gled ned, og hans Øjne sænkede sig på de to furede Åsyn, der stirrede på ham gennem det sitrende Lys i Vånde og Nød.

Længe så han på dem, indtrængende, med Blikket mørkt af blødende Ømhed — så nikkede han, langsomt, skød den tunge Stol tilbage og rejste sig halvt. Hans klare, spinkle Stemme sitrede i den fugtige Tavshed:

„Venner, jeg må gå."

„Gå —" Kleofas hævede sig forskrækket fra sit Sæde, han strakte Hænderne ud, som vilde han holde tilbage, „— nej, Fremmede, gå ikke, gå ikke fra os — husk Jøderne, hvor de forfølger os — bliv hos os, vi er ene, og Natten er nær."

Den Fremmede borede sine Øjne fast i hans:

„Kleofas, du siger det: Jøderne truer, og Natten er nær, da I skal være ene."

„Fremmede, bliv hos os — Dagen hælder."

„Ja, Lukas, nu hælder Dagen, nu stunder Natten, nu er det den Time, da I skal prøves — stå den ud, og I skal komme did, hvor Dagen aldrig mindsker, hvor Lyset aldrig synker."

„Ene — hvor frygteligt — ene!"

„Ja, Kleofas, ene skal du være — som *jeg* var ene."

„Som du var — som — men — *hvem* er du da?"

Hæst lød Skriget fra den skæggede Strube — han stod bøjet langt frem over Bordet, mod det dryppende Lys — til hans Øjne pludselig blev stive, afsløredes og stirrede betagne, rædselsslagne, Munden stod åben i det sorte Skæg.

Der lød et tungt Dump — Lukas lå på Gulvet foran den Fremmedes nøgne Fod, lå der i Mørket som en sammenrullet Bylt, tilintetgjort, tumlet til Jorden.

„Herre, Herre, det er *dig* — dig, som vi *alle* forlod!"

Jesus bøjede sig blødt over sin Discipel, hans Hænder strøg over hans Ansigt og Hår, ømt og langsomt; nu så han den andens Ansigt dernede — Kleofas sunket om ved Lukas' Side, fældet på Jorden som af et Øxeslag, og han strøg over hans Pande, langsomt og ømt.

„I mine to — I mine to —"

„Herre, Herre, tilgiv, tilgiv!"

„Tilgive? hvad skal jeg tilgive — I, som gav mig den store Lære —"

De søgte at fange hans Hånd, at trykke deres skælvende Læber mod den.

„Herre, gå ikke — å gå ikke fra os! Herre, du lovede, du vilde være med os stedse.“

„Ja, den Gang, Lukas, da jeg endnu levede i Livet, da vidste jeg endnu intet om Menneskets sande Skæbne, om den sande Golgatanat — — nej, nej, ingen, ingen må være hos jer.“

Han stod dybt bøjet over dem, med sagte hviskende Stemme, med Hænderne glattende deres Hår. Sammenkrøbne hulkede de for hans Fod.

„Herre, vi frygter, frygter.“

„Ja, frygt kun, frygt og strid — det må I, om I skal frelses — selv må I frelse jer, selv.“

Endnu et Tryk strøg over deres Pander — så hviskede sagte Skridt mod Døren, en kold, regnklam Luftning trak ind, Lysets Flamme krøb sammen som en ængstet, gul Orm. Tungt sank Mørket over Stuen.

Jesus stod derhenne, vendt imod det oplyste Rum med de to dunkle, knælende Skikkelser, der stirrede efter ham med mørke, forvildede Øjne — så løftede han sin højre Arm, det vide Ærme gled ned, og i det skælvende Lys brændte hans gennemstungne Hånds blodige Sår — høj og rank stod han på Tærskelen.

„Ene — Ene — Ene! — gå og forkynd den Lære for alle mine Disciple!“

Døren faldt i, Lyset krøb atter op, viftende og osende i Mørket.

Udenfor fjærnede sig Trin, så lette, så svævende, som ilede de gennem Mulmet imod en strålende Morgen.

Men tilbage lå de to, bøjede mod Gulvet, i det dunkle Rum — de to, hvem Golgatanatten endnu ventede, hvis Time det var. Og over deres Hoveder ludede deres Skygger som tunge, truende Skæbner.

MENNESKENS SØN

„Jesus, hvorfor sørger du?"

„Jeg sørger ikke, Gud Fader."

„Jesus, du sørger. Hvorfor sørger du?"

„O, Fader — —"

„Jesus, du kære, nu er det jo ovre — den lange, tunge Korsegang, nu er den jo vandret til Ende — du blev jo trofast til det sidste, i Fornedrelse og Pine — hvorfor glædes du nu ikke i Paradis?"

„O, Fader — —"

„Jesus, tal til din Fader."

„Fader, jeg glædes ikke i Paradis."

„Glædes ikke i Paradis? glædes ikke i din Faders Favn — din Fader, som græd over dig, da du vandrede på Jorden — —"

„Nej, Fader, glædes ikke."

„Men hvorfor dog? Hvad vil du? Jesus, du kære."

„Fader, jeg længes, længes — —"

„Længes? Jesus, hvad længes du dog efter? Vandt du ikke over Døden til Livet, vandt du ikke fra Menneskenes Stene og Nagler, hjem til din Fader, hjem til dit Rige?"

„Fader, dette er ikke mit Rige."

„Ikke dit Rige?"

„Nej, Fader, Jorden, Jorden er mit Rige —"

„Jesus — —"

„Ja, og jeg længes mod dem dernede, mod alle de Fædre i Kapernaum og alle de Mødre i Nain, mod alle de gravlagte Lazari, mod alle de værkbrudne, blinde, spedalske, mod alle de ensomme, sorgfulde, betrængte — o Fader — de kalde på mig både Dage

og Nætter, kalde og spørge, hvorfor jeg ikke kommer til dem, spørge og bede — —"

„Ja, Jesus, men de andre — —?"

„Å jo, Fader, jeg længes mod dem alle, mod alle de Sjæle og alle de Egne — mod Simon og Judas, mod Tolder og Farisæer, mod Genezaret sollyse Strande og Getsemane skumle Lunde! O, Fader, send mig atter derned! send mig fra Betlehem til Golgata, send mig fra Krybbe til Kors! Send mig til Menneskene igen! De har mig behov, og jeg har dem behov — — — o Fader, Menneskens Søn længes mod Mennesker, længes, længes mod Jorden!"

KLIPPEMANDEN

Ak, Simon Peter, er det dig?"

„Ja, Herre, det er din Tjener, der kommer."

„Å Simon, Simon — — —"

„Herre, hvorfor græder du over mig?"

„Simon, du faldt så dybt."

„Herre, du tilgav Judas — —"

„Å, Judas — — nej, men du, som jeg havde stillet så højt! — — Simon Petrus!"

„Herre, jeg forstår dig ikke."

„Å, *så* du da ikke, hvor dit Fald drog mange med — for kunde *du*, Simon Petrus, falde, hvor kunde da de andre stå?"

„Herre, tænkte de så? — —"

„Ja, Simon, så tænkte de — og de faldt. Derfor er du den sværeste at tilgive af alle Syndere."

HJÆLPEN

„Herre, Herre, jeg har råbt til dig i År og Dage, og du hjælper mig ikke!“

„Gå til Menneskene, Menneske.“

„Menneskene, Herre — de svarer alle, at ene du kan hjælpe.“

„Det er fordi, de ikke forstår mig.“

„Herre, hjælp mig! hjælp!“

„Jeg kan ikke hjælpe dig — jeg er ikke mere på Jorden.“

„Herre — ikke hjælpe — *du* ikke hjælpe — —?“

„På Jorden lærte jeg Mennesket at hjælpe Mennesket. Således hjalp jeg Menneskene. Mennesker, hjælp nu hverandre.“

DEN VISES SØN

„Fader, hvor underligt — du var jo med, da I søgte Jesus, hin Jødernes Konge.“

„Ja, min Søn, jeg var med.“

„Fader, hvorledes fandt I hin Konge?“

„Hvorledes — — o Søn, Stjærnen ledte os jo til ham.“

„Stjærnen, Fader — hvad vidste I om den Stjærne?“

„Hvad vi vidste — — o, vi vidste jo fra Beors Søn, fra Balaams Mund, at en Gang skulde der oprinde en Herlighedens Stjærne over Jord, og at fulgte vi den trofast, vilde den lede vor Fod til ham, der skulde være vor Frelser af al vor Nød, Opfyldelsen af hine længselsfulde Ord på Babylons Tavler.“

„Og den ledte Eder, Fader?“

„O ja — da den først opsteg over vore Sletter — og hvor *havde* vi ikke biet på den! da ledte den os gennem Kaldæa, over Hav og Land, til Jerusalem By, ad Banker og Dale, til Betlehems høje Stad.“

„Og så?“

„Så stod den stille over Huset, Byens højeste Hus — og vi fandt ham derinde, Fredsbringeren, Verdens Frelser, og vi ofrede ham Guld og Røgelse og Myrra med Tak og Pris, at han omsider var kommet.“

„Fader, hine Ord på Babylons Tavler, hvad varslede de?“

„Hine livsalige Ord, min Søn — de varslede, at når den Konge fødtes, da skulde den ukrænkelige Fred og den uforanderlige Retfærdighed komme — at da skulde Menneskenes egenkærlige Sind ligge knust og Kærlighedens Sejr være vis.“

„Den ukrænkelige Fred og den uforanderlige Retfærdighed — Menneskenes egenkærlige Sind ligge knust — — — Fader.“

„Ja.“

„*Tror* du, Stjærnen stod stille?“

„Om jeg — Søn, som du spørger.“

„Fader, jeg tror *ikke,* den Stjærne stod stille.“

„Tror ikke — — —“

„Nej, Fader, nej — det var kun *jer,* der stod stille — jeg tror, at den Stjærne gik og gik — ud over al Verden, søgende i den evige Tomhed — Fader, jeg tror, at den Stjærne går endnu.“

GYLDENDALSKE BOGHANDEL • NORDISK FORLAG

HARALD KIDDE

SINDBILLEDER

(1900)

1 Kr. 50 Øre

AAGE OG ELSE — DØDEN

(1902)

4 Kr. 50 Øre

AAGE OG ELSE — LIVET

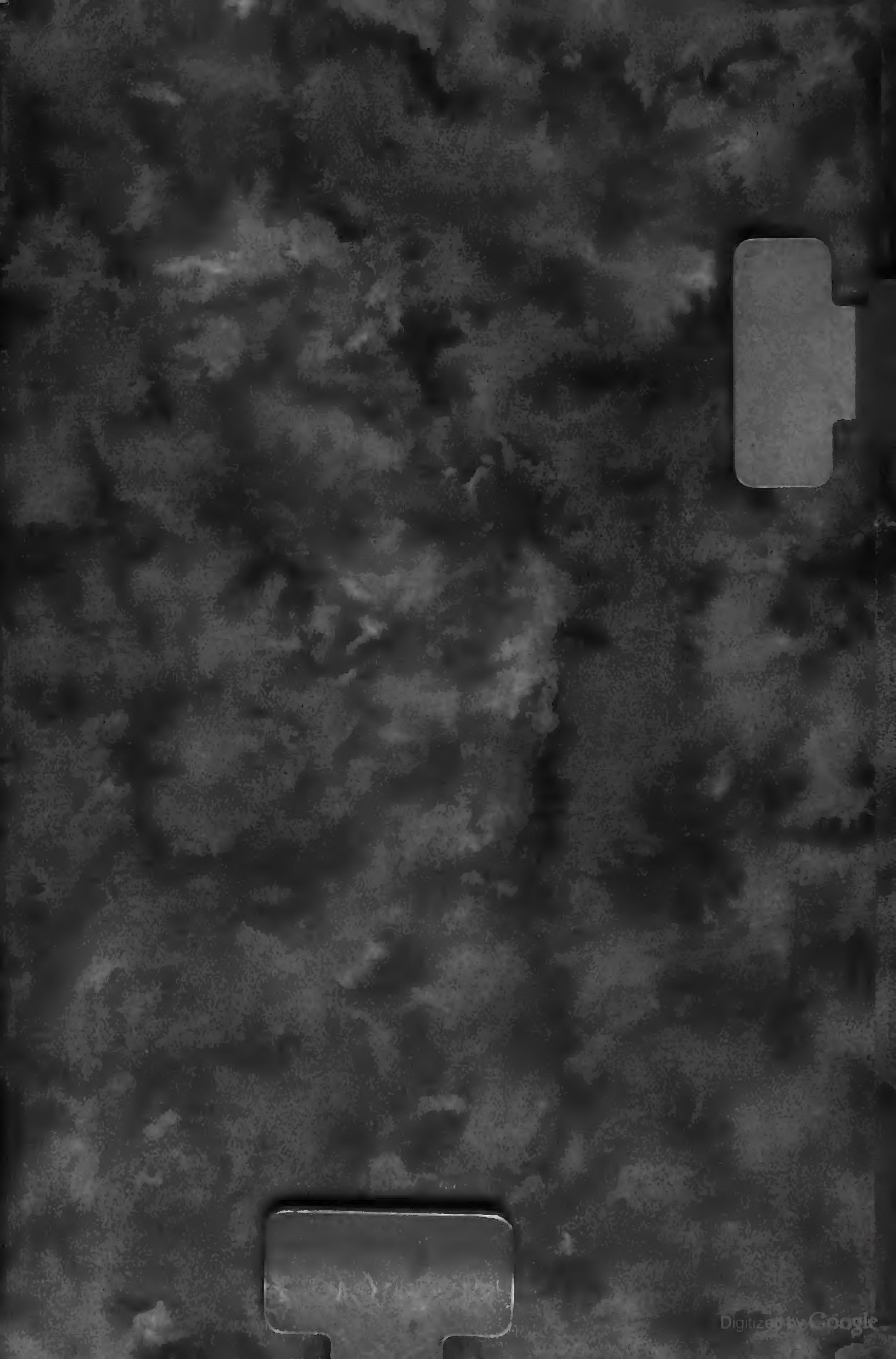
(1903)

5 Kr. 50 Øre

LANGKJÆRS BOGTRYKKERI — KØBENHAVN

89008851057
b89008851057a